

VIA NEGATIVA

ISSN 2683-0809

СВИТЪК 5

VIA NEGATIVA / свитък 5

редакция м. януари, 2022 г.

Монографичната серия VIA NEGATIVA е издание на ФОНДАЦИЯ КЕРИГМА и съдържа експликации, представящи екстремни изследвания в областта на сценичните изкуства. Обосновката на конвенцията „театър-метаезик“ е теоретичен еквивалент на практически експерименти, ползващи особени състояния на съзнанието в актьорския тренинг. Определянето и разбирането на въвежданите в изложенията понятия е възможно единствено през ефектите на тренинга.

Поради агонията на всеки изтекъл смисъл, изложението *ЛИЦЕДЕЯТ - ПИНСАЙТЕН ПРЕЖИВЯВАЩ, Метод на спонтанната креативност*, е в протокол на актуализирани изследвания и включва тематична редакция и развитие на тези, публикувани в: *Пърликов В., АПОЛОГЕТИЗИРАНЕ НА СТРАДАНЕТО, VIA NEGATIVA, свитък 1, ФОНДАЦИЯ КЕРИГМА, София, 2020; Пърликов В., ПРОКЛАЕТИСВАНЕ НА СТРАДАНЕТО, VIA NEGATIVA, свитък 2, ФОНДАЦИЯ КЕРИГМА, София, 2020; Пърликов В., АТОМИСТИЧНА АНТРОПОМОРФНОСТ, VIA NEGATIVA, свитък 3, ФОНДАЦИЯ КЕРИГМА, София, 2020; Пърликов В., ЕЖЕДНЕВНА ЖИВОСТ, VIA NEGATIVA, свитък 4, ФОНДАЦИЯ КЕРИГМА, София, 2021*

ЛИЦЕДЕЯТ - ИНСАЙТЕН ПРЕЖИВЯВАЩ. Метод на спонтанната креативност.

ДОЦ. Д-Р ВАЛЕРИЙ ПЪРЛИКОВ

ТЕНДЕНЦИОЗНО КАЗВАНЕ към автора на текст, мислено като да е някаква, в подобност на живот предложеност.

Като че хронифицирано опитвам да приплъзна от социалните функции на театъра - не защото не ги признавам за доминиращи, а защото живеем в разпаднал се на индивидуални окосмени сенки социум и ги усещам неадекватни си, на себе си отказаност. Ако театралното последование към нещо принадлежи, *нещото* сочи извън себе си, то е изрично някаква сходимост (към), за-нещо е. Така по дефиниция е винаги-смысленост, доколкото е непобралост на живот, която недостатъчност-си да изговаря като да е специфичност му. Театралното, така мислено ще е това-такова, което знае себе си като само обозначеност на наличното, която, обаче, казаност е в неизчерпателност случила се (процесуалност на изричането е, манипулиране-към), доколкото е прозирност на живот, който така и имаме да знаем, в легитимност на понятието-ни. По силата на конвенцията, че света изобщо така можем да съ-мислим. Сега театралното изглежда да е някак-си изоставеност, заставена безфункционалност, защото е изцяло казаност на непригодността си (към нищо не е) да е разбраност. Към което, парадоксално, и се оказаме в съгласеност. Зрелищното, доколкото е усилие (ненамереност, безслучайност) е все по-безсмислено занимание, на което значението е подавано през някаква хрумналост. Като че усилието да е (точно така) стореност е отместено в оправданост, че изобщо явяване е. Или

ценността на зрелищността от неприключваемостта на живостта е прибавеност. Като че и най-безсмисленото нещо, продължило достатъчно дълго да трае, попада на някаква същественост. Мислех в настойчивост, че е възможно театралното да образува през ставането си общност (от всяко човешко множество, при всички обстоятелства), но житейския ми анализ сочи, че това е моята-си "дидактична програма", че аз съм егоцентричния маниак, който възмечтава свят в (не-някави, точно тези) параметри на биването му, и инфантилно изстрада фантасмагоричната му безреалност. Защото само за играта (като в престореност) е. И да я искам като сложима в действителност е някак неетична намеренност. Твърде-себичност, умаленост на ставащото (то всевъзможност е). Защото има да схожда към мен, като в единственост, като да е за самотници правене. Колкото театралният жест по-предназначаван е да съ-едини (мен, като с друг-ми), толкова по-упорстващ-ни е, за да си остане игра на живот. Разядосан, хулиганстващ безсмисленик. Театърът така изглежда да е разделител, сепаратор на бедстващи, тогава не е и повече от просто (съвременната) от улицата придошла-му социалност, към която съм в тревожна напрегнатост съотносим. Видим, защото (съм) отделеност (ми) станал съм. Каквото в повече и да е зрелището, изглежда нищо-е, а изглежда все-пак нещо да сторва. Нищоправи, доколкото като на агора го речи. И така, защото съм до друг в констелацията на зрелището, съм в някак разделеност, отведеност в някакво нещо-си (своето), което ме деанонимира (идентифицирайки ме някой някакъв да съм). Сочил ме оразличен, но и едновременно с това - положен в психомасата на чрез мен ставащото явно-ни (наличното друго-ми). Там, в струпаността, провидян. Като да е съ-общено ни в мъгливостта на някак-си ставащото дъпане (ми). В две фази на живост - като вдъшване, което функционира другостта някак да е в прибраност-ми (като-моето, припознатото мен) и издишване-ми, с което във внезапност ме чужди, публикува ме. Оставено така (някак) да тече, преживяването на ставащото е намагнитизирана (привличаща заедността) амбивалентна разкъсаност, с което казвам "естествената"-ни (осъвместена) преживност. Като-природното ни. Маранята на театралния въздух е сънна носталгия по около огнище струпаност, бивала сложеност в уюта на семействеността, ставаща

сега с непознати, но изначално сродни (ми) хора. В (архаичен, само сънуван-ни) свят, сторван в усъвместена съпричастност. Към нея, завинаги сходили. За "социалния" театър отделеността на общността като че ли е от извънмерно значение - той има да (я) назидава, да развлича, да лекува и пр. Той е някак като намиран в оправдаността си (вече разбиран), риторстване, твърде умелост (изкусен). И театралното се сменя в някаква (производима му) съгласима-ни заедност, която не открива (не и за общежитието), а просто потвърждава. Зрелищното е така като предназначено да замре в абсолютно понятното легитимно. Допустимото точно така (в игра на живот) правимо. А театърът на архаичността е някак сторвано интимно-ни изкуство, никога институционално казване на значения, той нищо няма (през себе си) да прави. Всеки заварен в театралността (мислена като сънното-ни) принася към тази интимност разбирането, че само чрез нея може някак да се продължи, да е иман за някого и дори само заради това неговото-си (на другия) съществуване е неопенимо важно. Рададено в явност, за да е значимо, на някой (чужд-му) дарен да е и така - внимаван. Паметен. Свидетелстващият встрани трябва-ми, аз нямам нещо, което "да правя" с него, за него, от него - той нужен ми е, за да оцелея през следващата секунда дихание. В страшното на действителното-ни живен-да-съм. И той вече не е общежитието-ми, а реципрочната отекналост на унищожаването ми, себично съм, защото (с всички) смъртник-съм. В крехкост съм, като за малко да бъвам и счупен. И така - застрашен. А такъв съм твърде сегашен, *неигран*.

Опитвам се да гледам на театралното като на специфичен ефект на общението. Казаното в акциите следва да е възможно сторено през реч в достоверност, умиране на симулативното (симулморт). Актуалното сега и в спонтанна за-среща станалото, като да е общежитийно.

"Акцията", в перспектива да е ставане-симулморт, е изкуство за лазене по ронлива канара без осигуровка. Пропадането е обещана предреченост, а появата на каква да е смисленост - случайност, свряна в очите на някой. Другият. Така, пелгечейки, казваме заедността си. Агонизираме в докоснатост.

Статусът на Акциите ми понастоящем е импровизирана конструкция на драматургичния и преживелищен материал при физическо присъствие на съпричастващи и/или онлайн стрийм. Това, което текстът (изходния о-културен материал) следва да предложи е мрежа на значения, в които да бъде уловен спонтанния преживелищен процес на актьора и през енергията на казване да я транслира към зрител. Доколкото актуалното деконструира културността, текстовото тяло е необходимо да позволява ненаративно изложение, слагането му в ставане през тематични ядра (мотивни гроздове). В сегашното ми разбиране мотивът казва нещата какви са (като функционалност), а не защо са (в причиненост-си). В тази манипулация на понятността, акцентът е върху специфичното съдържание, което представлява персоналната, излъчвана от актьоровата личност за споделяне на отношението към тематичните ядра на текста с точно-този реципиент (за актьора адресата е винаги конкретен, с различен интензитет на авторитетност и явност). Допускането, че текстът сработва като универсалия, подпряна на единно възприятие за „действителността“ е доказуемо неработещо в съвременното ни потрошване на доверителността към общението. Разговорът, какъвто и да е той, понастоящем просто казва институционализираността на разбираня някак-си вече от друг (вместо нас) свят през езика на съпричастието ни (за да вършим нещо в заедност), но не постига автоматично съгласеност. Имаме да се съгласяваме за смисъла, дори и да изглежда, че вече говорим. В този алгоритъм на общение всяко казване е само собствената си актуаност (радикална актуалност), и се проблематизира как наличието просто на текст може да предложи повече от стандартизирана културност (която е и фалшива, нищонезначеща избърбореност). В опит за някак разбираност, той следва да е подклучен към перформатив, сложен в протокол на правене, за да произведе изобщо някаква действителност. И всичко това, при имана от общението в предварителност уговорка за оттичане на реалността от говоренето, при която обекта на казването е в зависимост от инициатора на говоренето (възприемането му като вероятен субект на изговореното, образуван като физическия сбор на изказванията му). Следователно общението следва да е в изричност антиконвенционално, да има като вероятност провал да е, фалшива

разбраност, през което да явява света в кризис на съществуването, побрало и непонятното като смислено.

За това, което прави сега Акцията, ѝ е нужен текстови източник с приглушена съкровеност, с внимание към детайлите на жизнеността и не толкова абстракция на посланието, колкото изумление как изобщо животът тече, когато нищо не го предполага. Ако има в предходност поток на живота може да го премотивира, съпостави с друг, да го положи в исторически процес, или да го мащабира, питайки изобщо за съществуването на нещо-то извън някакъв легитимен силогичен ред. Отказвайки да казва в правилност, акцията актува, състои някак-си безпознатио иначе, освен в безразборност. Така, процесуалността ѝ се нуждае от жизнен материал, плацдарм за отлитане на спецификата на току-що станалостта в имагинерното, където да намира смисъла на биващото като да е в очевидност. Акцията казва конкретното някак-си да е инкриминирана виталност, токсична неотстранимост на менталността. Оттам и всяка наличност изглежда да е смислимост. Като че непознатио ни не може и да бъде (нищото на света е). През това разбиране, в текстовото съдържание има като да е винаги вложеност кондензиран от културността ерзац на смислеността, а обосновката ѝ до действително ставащото в прегледност трябва да се въведе по подразбиране, някак да я знам, което предполага сходство на чувствителността и съвпадение на биографиите, чрез което аз-стоящия-встрани да съм съпричастен. И не е нужно да разбирам в детайли ставащото - съотносим съм му, в съответно "екзистенциално настроение" сложени сме, не-чуждеещи.

Казвайки потребността през Акцията да се рефлектира върху поставеността, в която сме, имплицитно се има предвид склонността на психичните процеси да застигат тялото, когато то е в някаква запряност. Изглежда поради това и всяко зрелище сигнализира екзистенциален ступор, през който се изсипват някакви вариации на действителното. Включително социално (от/заради нещо-си) карцинираното живееие, което е сегашната ни завареност. Сънищата, с които в паралелност синхронизираме ежедневноста на ставането

си, се попълват от хора и събития, които някак в замъгленост като че иначе не помним - смесват се живи и мъртви и това, случилото се в изключителност, подменя баналността на ежедневието. Сменя ритмичността на семпло ставащото. Миналото е неотменимата ни преживност, не това, което сме (бивали), а присъстващото "винаги". Разминаването му с актуалността е етична дилема, доколкото в имане съм като да е наличност на нещо, което в неприложимост към явното е, а за мен е точно действителното. Но е и твърде интимност, не-съделимо, защото не съобщава, така-дели. През това разбиране, в съкровеността "действителното" е свръхреалност и измълчана фантазмагория. Всяко събитие чувства живостта като псевдохалуцинация (симбиоза на наличното и фантазмагорията). Доколкото разбирането ми на света няма друга основателност, освен непроизносими (и затова безфункционални за общността) съдържания, то всяка изобщо от мен казаност в понятност изглежда и да не съм (докрай) аз. Винаги нещото като друго-си казвам (правя). За да съм разбиран, следователно трябва от езика на казането съм някак игран, симулиран. Етичната дилема концептуално може да намери разрешаването си в акт на замисленост, ментален ступор кохериращ на предметния (този на вещите, отелесения), даващ началото на процес на автоматизиране на ставащото в понятност. Така решавам (в съзнателна разбаност) езикът да ме мисли. Замислям да ме няма никакъв и така да съм в наличностен-ни, приобщен до вседостъпност Свят. С това и правещ го „мой“ за всеки, окончателен и краен (защото за всички с мен ще свърши).

Актът на публичност следва да представлява склонност през с-поделяне да пропускаш другостта до/към себе си, в съкровения си топос. Така или иначе нямам от видимостта, да си и конфронтиран от възможно (на друг) съществуване, така раняван. През болезнеността *автентичността* не се смисля нарочност, а някак (от общението) принуденост. Абстрахирането в твърде културност е форма на несподеляне, съзнавана скритост. Но защото е безсъделеност, интимността е вече непомнима за общността, като за твърде-ми друг (не близкия ми) живяното. Едновременно с тягата към анонимността (в която разговаряме с Друг),

изглежда да имаме някакъв мощен себичен инстинкт, който не ни позволява да слагаме себе си в културността, тя е общо място, където никой няма, нито теб, нито мен! Не е място на среща, а изпразнено от всички и затова обезопасено, хигиенизирано вместилище на готови смисли. Музей на съществуването някъде другаде-ми, не-в-мен - за мен някак-си, по аналогия, не в идентификационна букввалност. Истината (ми) по дефиниция е антикултурна, безсподелима, само от мен живима, и ме има в себе си изцяло, в уют. Исихийно. Затова е и семпла житейско поведение, тишина. Това, което мога да казвам е наивен монолог, който изрича невъзможността да се ползва общението като преносител на универсалии. Като функциониране на разбраност-ми в смисленост. То е в неизбежност институционализираното предварило ме известно и за да е ценно-ми, говоренето следва да върви против властта му. Автентичността на с/чрез мен станалото е истинност, чийто лакмус е отворачението от „актьорстването“ (казването чрез конвенционална технология на в предварителност уговоримото), а пределът и се сходя към налудно-поетичното. И е само въздействие склонило да е някак-казаност. И това, защото културността е недоверено станала, търде нарочност. Йерархия на значимостите, постулиращи ме да съм винаги друг-си, чуждеещ. По избутани от културността в статус на същественост причини (от философски и сакраментален порядък) ежедневното ни е имитативна и манипулирана до „реална достоверност“ социална фантазмагория, семпла съгласимост. Ако допуснем, че това априори е специфичната територия на изкуствата (доколкото те са „добавена към ежедневното реалност“, не-дотам-истина), то значи, за да запази функционалността си (за да не стане просто-ежедневно), театралният акт следва да прави нещо друго от това, което е състоявал в друга преживелищна системност (вкл. тази на края на миналия век, която е плацдармената ни биографичност). По моето работно определение: трябва да произвежда истина, да я дава в екзистенциална очевидност за някой. Този, съприсъстващия, който е така (такъв) също станал в истина. Същественният проблем е относителността на възприемането на нещо като такова (в реалност сложеното), то си остава субективно-видяно, но би могло да функционира като да е истинното през някаква

осъвместеност, ако се *преживее* в стихийна заедност. Тогава истинността се подава чрез връхлитане, без необходимост да бъде обосновавана и валидизирана през някакъв протокол (институцията спектакъл, игра-гледане, времетраене, първооснование в текст, предварително постулиран смисъл, правилност и т.н.). Тя е семпло „това“, което станало-е, дори да е просто играта на съществуване (тя наистина това е). За да е възможно предходното, ставащото е необходимо да се освободи от всяко намерение за постоянност, доколкото живото е по дефиниция сингуларна неповторимост, неповтореност. Поради това, протоколът на Акцията поставя лицееецът в напрежението през интензифицирана психо-физическа кондиция да отработва публичността си, докато „изпадне“ от спекулативната си (житейски комуникирана вече) псевдодействителност. Пределът на актьорския акт е достигането до смисленост (квазиуниверсалия), чрез която да бъде някак разбиран, а живота ни съ-делен.

Изглежда, поради дългогодишните ми занимания с тренинги в особено състояние, вече не съм в състояние да преценявам степента на отразяване на това, което правим с екипите ми, през възприятията на случаен зрител. Актьорите ми все по-често казват, че това, което „виждам“, че правим заедно, би било недостъпно за никой друг, което означава, че го правим твърде-като-за-себе-си... което ни о-самотява. И безсмисли правеното, но и концептуално съответства на нищоправене (по отношение на общинновалидното). Това, така мислено, изглежда да е сега ставащата новацията на акта в акциите ми – през автентичността да функционира като собствената си смисленост докато трае. Общението да става (за малко) общезитие, защото иначе неразбираност е, твърде преживност. „Акцията“ е експериментална тестова стратегия за проверка дали е възможно в съвремието да функционира микрообщност без да има формална причина да е събраност, кодифициран инструментариум на общението и лидер. Дали общезитието може да е само обявеност, намерение за някаква струпаност на телеса. Това е понастоящем представата ми за адаптивно общезитие - абалансирано гроздене на тела и съзнания. И е семпла резултативност - вдъхновява със ставането си, а не с

някаква йерархия на „постижения“. Акцията, така замислена, е изрична безталантливост, ставане в изследователска стратегия и е такава, когато нещото се прави само, като в безпроизволена синхроничност (в антисистемност). Лицедеят е персонификация на адаптираната към актуалната констелация на общение съ-общеност, която функционира като-от-рояк, а не от-авторитет, доколкото недосмислимост е. Семпла сложеност е в преброеността на дните ни, с която в засрещнатост сме. Така станали.

МЕДИЙНИЯТ КАНАЛ универсализира актьорския инструментариум, приплъзвайки локалните културни обособености в съ-времие.

Ако липсва работно (за някой частен случай) определяне на съвременното, то „това“ следва да е скоро-създаденото или сега-видяното, единственият признак е темпорален и няма как да се концептуализира менталността, която да мисли нещото актуално-си. Така, понятието на културно ставащото изглежда произведено от фикционни автоматизми (доколкото времето е безабсолютност), и всяка изреченост – халюциногенна представеност, защото е подпряна в предварително, под условие допусната, недомисленост (защото всяка нареченост е съответна на принципна недомислимост). Няма как да се мисли интерпретацията на нещото (в сега-ставане), тъй като всяко виждане е първо разбиране, поради липсата на съгласено и подложено в предвареност истинно, през всеобщена доктрина, *познато*. Нещото ще има аурата на съвременно единствено, когато го назоваваме в сега-казаност и съответства на собствената ни условност като налични в някаква историчност. Тя, от своя страна, следва да казва и законите по които това казване да е валидно-си, граничещи гносеологично възможното и непроизволно възникващи с акта на идентификацията ни като нещото казали. Следователно, историческият детерминат включва не „съществуващото“, а условията на мислимостта му като биващо и е *темпоритмирано*, защото разбира тях като изключили всяка

друга възможност да стават в наличност. Чрез функционалността на само наречимото „съвременно“, персонажите на ставащото в симулакрумния (ако това е в-сега уловилата ни парадигма) не са в неизведеност, а в съответност ѝ. Те и няма как да са докрай казаност, тъй като не са закачени към единно разбиране за ситуацията си на екзистирание, идентифицирането им е процесуално и възниква в акта на състояването им в медията (зрелището, доколкото то е специфична медия, вмествима в общите принципи на комуникационния акт). Така, през съвременното ни (симулакрумно) ставане на общението, идентичността на персонажите му е вторична на езиковата игра, която разставя в констелация партниращите си през намерение за казване /1/, разчитането му в насрещност на понятността от хоризантиран „друг“ /2/ и разбирането му в радикална окончателност едва от страничен свидетелстващ, като да е всезнаещ трети /3/, мислимо като полагање на структуриращ контекст върху свят, вече явен, за да е в безразборност. Така сторен от разбирането, че сме му дисоциирани (в отдръпнатост чужди). Речевата (сценичната, на зрелището) ситуация е в прегледност ситуиран перформатив, едва когато успее да резюмира наличното до смислената за общежитийността цялост и, оттам, *персоналността* - като претърпявана да е в последователност, изглеждаща да е мотивирана по разбираема детерминираност, в конвенционирана „необходимост“. Лицедеецът (персонажът на зрелищността) ще е в перманентна промотивираност, флуидстван, поради премислянето на концепта на разбирането му с мишена в партньора; свидетелстващия го в отчлененост (зрителя); неналичния, но публикуван като да е даден на общението Свят или трансцендентния, винаги отсъстващ от сценичния акт, мегалитен Друг. Казващата персоналност е фиктивно идентичната на „този“, за когото актуалната изреченост попада в *намерението* нещо изобщо да бъде казвано, при ограничение на помислимото до съответното на разбираема за всеки възможен участник в общението „действителност“. Тя, защото е някак добраност до смисленост, е специфичният топос на заедност, през който общението слага в едното си време на ставане лицедеец и свидетелстващ, съ-времени ги.

Поради спецификите на локалните театрални традиции (и дидактиката на удържането им, свързаната с тях разбираемост), изглежда все още преекспониран стремеж към унификацията ѝ в межкултурен ареал, доколкото е бивал разделян не Света, а е присвояван разговора за "нещата", които през съпричастие към смисленост го определят като в етична системност. Светът е казваният в правилност (независимостта от подредимостта на изложението). И поради отсъствието в съвремението на трансцендентиран и съотносим в еднаква степен към всяка общезитийност етичен екзистант (защото "съществува" не нормирано смисленото, а мисленото като да е благо - това-такова в менталния кодекс на съответната общност) не изглежда да е възможен универсален актьорски инструментариум, а по-скоро зони на временна доминация на една или друга театрална (конвенционална) практика, през която сценичното да-не-става перформатирана през конвенцията си на състояване „действителност“. Зрелището по дефиниция, определяща спецификата му, не може да бъде изцяло това, което става - в някакъв недоимък на съществуващото трябва да е сложеност. Т.е. винаги ще е благо-то в процедура на валидизацията му, протокол за съгласяване - някакво общение, не и истина в наличност. Ако, обаче, се приеме симулакрумното като статус на културността, неунификацията на принадлежния на (кой да е) частен вид изкуство инструментариум изглежда некоректно (поради неизчерпателността му) дефиниране на иначе възможен силогизъм, доколкото валидизацията на Света се произвежда чрез изтичането му през медиян канал. От технологията на съ-общаване, не през съглашение. Пряко следствие от мисленето на този-ни-Свят като някак съобщаваното е възприемането на коя да е конвенционална институционалност като медиян механизъм. Следователно, театралното зрелище е банализирана ежедневност на тенденцията да стане действителност някаква-си *механичност* (технология) на общението - медията "заедност", при което инструменталността е тази на иначе смисляната като просто игрова квазиреалия. Медийният механизъм е събитийен паноптикум, който чества случайното като случима подредимост, оттам и е винаги някаква избраност и посоченост, нещо-си, произведено в мотив на ставането. Като че то за нещо предназначено е (да е реалия), в частност, че може да

твърди Света като представим и повече достоверен, колкото по-интензивно съобщаван е. Формално медията има да казва света под определен срез на разбиране, но изглежда да го казва в това намерение изцяло, докрай, поради което е и винаги абсолютната и единстващата му достоверност. Така нещата са по подразбиране за всеки частен случай винаги (така) ставащи. Технологията престава да се мисли модератор на трансферирано съдържание, тя е съдържачото-нещата-въобщо, доколкото такива могат да бъдат само правените в протокол на казаност. Изглежда, по подразбиране, всичко, което може да бъде казано е биващо, (и повече от това) току-щото в актуалността ми станалост. До степен да е с мен ставащото понастоящем, което ми е от друг съобщавано и би се разпаднало (би се състояло като витален живот), ако загуби монологичния си характер. Медията фабрикува „време“, взаимодействието, положено през технологичността ѝ (доколкото е и транслиране чрез апаратура) не може да е точно сега хипотетично станалото в явеност. Онова, в наличност извън медираното, доколкото темпоралността ѝ (казана с предходното) е и времето въобщо, защото извън съобщеното станало времето е невалидно, неслучилост се е в Свят, дори и за мен да е в скритост някак-си станалост. Дори за-мен да е друго ("по това време") станало неискам и да го знам, защото безподелимост е, твърде налудност. Отпаднало на Свят. Така медията е Света, сложен в конклюдентна сговореност да е точно-този и е такъв до отсичане на смисъла на казването до разбираемост. Изглежда всяко разбиране ще има лимита си на понятност в удържането на казването да е монолог, натискане върху себичността да е някак през интегритет на изказването мислена. Публикуването, експлицирането на съдържания в досимулакрумното разбиране предполага разделяне на два символически момента - характеризиращ медийността тип социопсихологическо действие на отдаване и поемане-възвръщане, което изглежда възможно да не е санкционирано властово, като доинституционално е, може да бъде отказвано и е постулирано единствено от параметрите на канала за комуникация. Времеенето на свързаността задържа „разрешението“, снемането на колизното напрежение през окрайчването му, с което би се дефинирило общението, поради което всяка медийност е непълноценно

конвенциониране. Разминаването в съобщителността дискредитира непрекъсваемото следване на наративността, давайки на симулакрумното функционалност, строена през конклюдентното допускане за приетост на сигнала на свързване. Той е предположен и така - изцяло симулиран като да е някаква разбираема отговорилост. Симулакрумната медия изтича съдържание, тя не е и типичен за общението обменен информационен инструмент доколкото не съдържа механизъм за оспорване на посланията си в хода на иницирирането им и така да изработва съгласеност. Каналът за комуникация е еднопроходим, „отговорът“ (когато изобищо е отчетим) е дефинируем като ново медийно съдържание. И още, медиите не са просто съвкупност от инструменти за разпространение на принадлежното на информацията разбиране как да е казван Света, а речева гилотина за *налагане* на мисловни модели, специфичен език. Така са функционална матрица за дефиниране на действителното. Образуване на произволена избраност от всевариантността на менталния континуум. Действително е задействаното от комуникацията, то е „осветявано“, наличното е по прзумпция, и следва единствено да бъде афиширано. След това – дробено и преподреждано. Формовано през атакизъм до попадане на съобщаваното в смислеността му. Общият поток на живеене може да бъде преекспониран (сочен като да е отново), колажиран с някак-си друго ставащото чрез иновиране на акцентите. Докато комуникацията трае, изглежда да няма веднъж и завинаги свършено експониране на съществуващото. При това, реципиента участва в курирането на света доброволно, като пазител на памет за предишно-изтекли дефиниции на реалността, защото така се удържа в последователност на биването. В пълноценност на историята си, разказван, защото казването върху него е внимавало. Важнило го е като да е явяван в смисленост. Той спекулативно разставя проекциите на универализирана понятност, през които е съобщаван, в жизненото (си) пространство, създавайки им свързаности и контрасти. Играе на живот. Отделните съдържания са дробени и беззначещи, функционират напреженията и синхронизациите на за-менето случилостите се, с енергията на които се съотнасят. Не-същественост за съдържателния ресурс на казването е и всеки конкретен куратор, той е „представителна извадка“ на от мен

смыслемото като в изреченост, безименен таргет на ставането. Медията отлива от наличното съдържания в произволност, санкционирана единствено от подбраната технология. Ако само така (през медирането) може да бъде казано, то значи все пак твърде направено е, но и защото иначе никак не може да бъде (изговореност ми), изглежда все пак да е това-ставащото. Но дори когато технологично изглежда публикациите да са недостъпни за унифицирана разбраност, да са твърде-жаргонът на собствената си процесуалност, тя е функционална - медийността се характеризира чрез някакво специфично всеки път "техне" и не е дефинитивно обвързана с него, защото предмети всеки, а аз попадналост съм ѝ. Подключеност към разбраност. Тя е всеговор, клиширащ Света, около който призовава струпаност на изказващи-се. Така в едновременност тръби свят и го назидава потентнообщим за всеки (дори да е диагностицирано "глух", несъгласим). За всеки в режим на предпоставена от симулативността на общението отговорност, а такъв е всеки някак заварен от съобщението. То изглежда да е самопороденост, безразбираност. Медията е формативно заливане на общението с понятност, през която да се в-твърди смислеността на ставащото. Действителността е подействала като да е кампания за анексиране на мислимото, организирана в активност редукция на наличното през манипулация на континуума до споделимото. Медийността, функционираща като "природа" на реалното (континуумно) превиква адресата в безапелационност, той като да е пожелал в стадна извратеност на разбирането да се чувства „участник” (т.е. да иска да е манипулиран, информиран). Информацията е насочена да е идентифицираща мен среда на смисленост, затова и небивалост иначе, освен в съгласение да е общението изобщо. Изглежда не в общението е произведено съгласие, а преди общението никак сме в съгласеност не то да я сторва. Затова и медирането само съобща, сигнализира. Медията е пилотина за смисъл, но и демонстратор на иначе отделеното в непотребимост. Панаир на иначе невидими (несмислими чудатости) надзърнатости в безпонятното, станалото никак-си чуждо (ми). Пазарува се в екзистенциално удивление съспенса на тайната, нонсенса, като специфичният "факт", положен в медийното събитие е изобщо възможността да бъде никак подавано някакво-си

съдържание. С посоченото изглежда да е списана изцяло функционалността на съвременния ни (арте)факт като семпла продаваемост. Съдържателността е без значение, затова и е дифузна, важно е намерението той да бъде предложен като „нещо“ и така въведен в режим на изкушеност да бъде придобиван, и достъпстван само в коловоза си на доведеност до нас. Нещото в *определеност* е такова (това), за каквото го спазаря. Акцентът, който поставям тук, е върху функционалността на размяната на „нещото“, а не на съдържания, което води до извода, че съдържателна е самата дразненост на желателността. Тя, житейската алчност през нещо в прибавеност ми да съм някакъв (друг, като в повечето на себе си), е сергийно сложимото. Което ме казва в хронифицирана екзистентна недостатъчност, а Света - като единстващ и в неизключителна ми предложеност, разроен, само защото е общим ни. Твърде изговарян, съ-общаван в многовалентност на желанията. Светът изглежда да е прекалено много станалости. Медията е инициатор на до ужасност тревожещ Свят (защото изглежда да е всевъзможен и в извънмерност достъпен), поради което буферира съществуващото, като да е такова ставащото през етична константа. Недопустимо е съдържание, което „не може“ да бъде споделяно като да е актуалност. Дори и да е възможно някак налично-си в друг протокол на смисляне. Такова по правило е всяко изключително (завинагишно), без аналог и потенциал за превръщане в статистика, свидетелство-смисъл. То е и *ужасното* в реалността - че е действено, съществуващото въобще, като да е органистично живото в абстрахираност от историята (ни). Него медията “снема” от теченето му, в което е стихийен континуум. Дискретства го, брои като да е поредност. Едновременно с това, въведеното чрез медията съдържание *става* нещото сложено да е в поносимост, защото не може да бъде оспорено. То има да се претърпи. Положено веднъж в комуникационния канал, баналното придобива значимост, а изключително-прекомерното се „обезопасява”. Резултат на всяко съобщаване е травестийно уравнивяване на съдържанията, тавтологизиране на менталната им стойност и смислова неразчлененост на изказваното. Смыслеността се кодира чрез поточност на съобщаемото. Медийният поток е така-насоченост на твърде сходности, флуидоподобна силогична маса с контролируем чрез

броя на комуникационните канали вискозитет на реалистичност – колкото са повече пропусналите специфично съдържание споделяния, толкова е по-голям соционинтензитетът му. Съобщението в медията осъществява пренос не на смисълът, а на самия модел за налагането му (като средство, технологична структура) да е мислено. Така, медийността макар и неинституционност е властови маркер, значеща събитийността. Препредава се не това, което онтологично и животворящо *съществува*, пък било то и осакатено от механиката на публикуването, а това, което се улавя от *символизирането*, от формата/ знака, това, което се артикулира в матрици за въздействие. Което конвенционално може да се *управлява* и *предполага* чрез легитимиран от съгласеността в общността код за споделянето му. Правилно е изреченото правилно, което изглежда да е и специфична норма на съжителство въобще, ако сме побралост се в език. Постулирането на езиковия ресурс като такъв делеящ се на нормирана и ненормирана тенденция за казване на Света някак-си, предполага някаква абстрахирана от произведението регулираща функция, която да е през нещо овластена. В такова, отклонено от някаква конкретност съждение, не се и мисли кое конвенционира езика, доколкото той е функционално въвеждана категориалност, незапуснатост е (безфункционален). Така, като да е картографиран, Светът ни е общежитийно преживен и допустим единствено като да е системен. Крепим в структура. Като да имаме не континуума, а нормата на Свят, критериалната архитектоника на смислености, съобразено с която да става (за нас) на Свят. Институционализацията рамкира смисъла назидавайки действителното и, изглежда, в реверсия на предходното - тя не е модел на Света, а технология за производство на *свят*. Доколкото общността не е нарочна струпаност на даденото, а *събор*, социумът (сложено през конвенцията) е отровният му двойник и не е в задължителност общен. Но е значима и предпоставена в множество идентификационна инерция, хипергравитация към смисленост, през което е и назидаване към ролеви модел на бъдене. Карта на предпочитаната живяност в йерархия на значимости, почти-етика на изглеждането на нещата. *Гражданството* като принадлежностен статус е съгласуване на действителност и отказ от виталност, решаване какво да

живея, но то има и произволен модус в общението, доколкото е възможно словесуването да е безсмисленост. Да бъде в себе си, несвързване към действителност и изговарянето да е само произведена шумова среда. Каквато да остане до поискване. До декодиране. Изричането е едновременно и технология и конкретно постигане. Всичко обозначаващо е съществуващо (такова е, защото мислимо е), без по необходимост да е всеобщо действително, но езикът го потенцира да е такава. Интимизираното в локалност явно взисква не легитимация през истина, а *разбиране* и общението го предполага като възможно валидното. Другостта е подложеност на наратив, в които да се подреди процедура на разговаряне, обиталище на латентни биографии, в протокол на понятизиране. Но те са някаква казаност през условността на универсалии, в които всяка интимност е страдащо непобрала се. Езикът е средище, орязало интимността и поради това нищо (за нищо наше-си) не казващо. Понятността изглежда да не казва нищо, освен себе си. Всяко говорене някак (от самосебе си) конфликува с изречимото, при което кое да е изказване с намерение да е разбрано е кризис на авторитетността, снеман с институлизирането му (да е универсалното валидно). Последното експертизира, конвенционализирайки в еднопосочност казващия и казаното, доколкото нещото от точно-този може да бъде казвано, за да е правилно казаното. Мотивира ставащото да е действителност(та) и съобщава значимости в еднозначност. Но не може да бъде упражнено в дефицит на доверие, а такава възниква при всяка пропусната инкриминация на виталността, някак (случайно) станалото в изплъзнатост. Последната е уличим отказ да се произведе действителност, тя е спонтанена и нямана както за езиковата нормативност, така и за общежитието. Бърборена, но и предназначена, като да е за някой-си, който изглежда да е извеждан в локален живелищен ареал, доколкото в реципрочност разбирането консолидира общежитие(то). Ако постулираме, че езиковият конструкт (този, редуциращ Света до изрично предизвестеният, “нормален”) е общинно канонизиран или извлек на презумпция за неактуализирана никога, но въздействаща ни съгласеност да сме в съборност (общежитийни), то това, което би било допусканото в друга микрокултурност или би се конфронтирало с

"естествената", оспонтанена норма на разбиране там, би следвало да бъде *превеждано* по сходство на влиятелност в собствената ни комуна, без да има формални белези, през които да е възможно да бъде регистрирана неговата съответност с протофакта, към който корелира в ставането си. Но и не езикът, а медията медира, тя е технологията на функционирането му и симулакрумното в нещо заварило ни, което от протоколна реч травестирано в действителност е. Ставащото е редно, защото подредимо е, иначе е витализирана живост, ежедневност. Езикът в съвременната му пригоденост, радикално и без носталгия се е отказал да е съдържимо на реални (няма какво да я удостовери в безапелационност съществуваща), той не свои и вещност (от която телата са просто привилегированите и в наличност), поради което никоя безправилност не е функционална, защото той винаги назовава несъществуващо, поради което остава да бъде осъдима мисълта, че някак /си/ мисля, обаче, мога да бъда в тежаща инкриминираност (и оттам – в присъденост), ако и нещо „в действителност“ сторил съм (освен *фантазирал*), а това, доколкото зрелищността е нефункционален перформатив, не мога от сценичното, на сцената никак да сторя. Тогава остава, чрез акт на последователно разголване на интимизираното да поддържам неизказаността, не дотам казаността на правимото иначе, защото, докато не съм го още докрай изрекъл, то е все още направимо, може нещото-да-се-стори. Дотогава указвам важното за да става Света като вероятно, но не и *посочил* съм го, неявено е. Така и е възможно да го подам, да го предоставя за промисляне от друг, защото, преди да е осъщественост, то общодостъпно е, ментално общимо. Дотогава не казва, констатирайки, буквално очевидното, не тавтологизира света, произведен чрез деятелността ми. От сцената някак се изрича без власт, по определение без норма на институционалност, защото е несъщественост, игра на Свят. Каквато изглежда е всяка през съобщеност *произведеност*. Но доколкото друг Свят изглежда да нямаме в наличност за смисляне, то той се ситуира в езика като да е в хибридна амбивалентност. В това разбиране, медийното въздействие паразитира върху пределът на възприятието на биващото като ежедневна, в *непредвидимост действителност*, размиващо границите на условното, в публичност ставане на „нещото“, при което езиковата *нормалност* е в

застрашеност да се сломн. Да витализира и безразборн. Така, в зрелището изтича „ненормираност“, нарушеност някаква, като фикция на индикираща ни възможност за Свят – при-себе-си, в трансцендентност, цялостен и вечнеещ, в контраст на стихийната ни несмислима живост, изтичаща в медийния канал, за да се яви за всеки друг в прегледност. Дискриминиращ, затова отчужден-ни, някъдето „тук“, за едно вдишване, сложеност (изложен). Така промисляна, медията е вулгарният аналог на ритуала, тя фабрикува тавтологични поведения-смисли. При това не-властва не посредством сакраментализиране (изнасяне от обмена на свръхценни съдържания, които се предоставят безвъзмездно – доколкото смисълът на съществуването се унаследява през езика, той е родовопринадлежащ), а посредством ускорено-безгранична циркулация на налудноставащи симулакруми, подчинени на формален код на правилност. Така, медийното послание възниква в допустима порядъчност при всеки обмен и се сменя като системно правило със самото си афиширане, то „играе“. Играта не може да се ревизира или отрицава отвътре, тя има очарованието си в собствената си протяжност и спира единствено при повик отвън – повикът е прекъсване на играта (или поне излизане от „магията“ ѝ за призования). Т.е. симулакрумната игра е специфичен вид агония, при който умиращи са кодифицирани социо-психични жестове, но докато тя трае те са в мимикрия и натрупващи се. Колапсирани и жонглирани в доснета на смислеността. Реалността е подменена, дистантносъоръжена с таблици и цифри - статистика. Медията изглежда отрича да е възможен Светът, имаме единствено разпечатки на вълненията си, подредени по рейтинг на съгласуемост с подобни си. Медирането събира преживявания, не-факти.

ВЪЗПРИЯТИЕТО НА СВЕТА КАТО ПРОСТО ДОСТОВЕРНОТО е с различен интензитет, което семантично граничи общежитията и деунифицира актьорския инструментариум, като предназначен да произвежда неистина.

Всяко (мислимо) нещо е освен "това" в специфичност и прегледност на същност, с което културата казва, че нещото свои предначертание. Предназначеност, като да е винаги склоненост към нещо извън себе си. Но никоя културност не казва дали свои от единна същност съобразно на предназначението. Обединената същност, към която да схожда всяка станалост, би била центробежна правилност и изговореност през монолитно послание. Едно правене на всичко-то. Дефинитивно не можем да променим същността, следователно не можем и да я положим (като да е нещата за нас, някаква-си). В изначалност заварвана е. Ако е така, за преживността технологично я няма (доколкото преживността не твърди, тя квазикреира) и остава да е наиграност, сложеност в представа. Като единствено преживяема и така дефинитивно несубстанциална, играта се предполага да е възприемана в някак биваща да е спонтанна произволимост, но е възможно смисляна единствено през единен за общежитието краен интерпретант, който в типичния случай е унаследим (навикообразен, естествената философия на "здравия разум"). Общото правило може да се интерполира от ареала на общежитийното към всяка конвенционалност, включително биващата като системност на зрелищността. Относителността на възприятието за игра (която нищо не прави, без-реално-е) постулира с убедителност житейска опитност, съобразно която инструменталната подготовка в режима на коя да е зрелищна конвенционалност, не предполага в автоматичност адаптацията към коя да е мислена като чуждост, друга, "културна среда" единствено като следствие от квалификационен регламент, (а и закономерно - в собствената ѝ микрокултура, ако същата е в протокол на усъмненост в заедността), доколкото *адептът* е следвало да узнае в конкретност как да-не-бъде, докато е и произволно сложим в (само "социална") действителност. На този етап на изложението мисля

преживяването на игрането като интегрална, консолидирана около някакво правило на ставане, което изключва амбивалентността и играта е само в статуса си на някак направеност да е в екзистенциален недоимък и авиталност. Заключение за липсата на всеобща зрелищност експертност (доколкото тя следва да е повлияна от сложената в унаследеност ни чувствителност към в действително станалото), изглежда да е валидно в по-голяма степен за некохерентни си (като унаследена тенденция) социални организми, а от друга страна е в очевидност ясно, че основните съвременни театрални течения имат произхода си (първичното си назоваване, вложен като да е индикация на първообраз социализиращ ценз) извън ареалната ни (микро) културност, която им отстои като в маргинална вторичност. И са към нас в назидателност съобщавани, съвременейки ни. В режимът на медиране, за да съществува *нещо* не е необходимо да е повече от наречено. Наричането го функционализира - нещото не е нужно да “прави” (друго, освен смислен Свят), достатъчно му е да е налично по име и с това да е стартер на възможна за казаността силогична верига. „Нещото“ може да е невъзможно за казване в конкретния легитимен порядък, но дори и така е някак наличност, доколкото същественото винаги може да е оперативно уговаряно, че е мислено трансцендирано от даденото в достоверност. Уговорено с това да е чакано, зовано, като че нагледът извлича Свят от Не-Светът. “Битието” в симулакрумията не е определимо като същност на съществуващото - общимото е само обявеното като да е действително, но едновременно с това е действащо и задействано, резултат на самото себе си. Като да е подействало без да е сочещо действителност. Не и достъпната ни през смислеността, отгъпна на изговореното, с което го и фантазмагорира. Битието е оттекло се от говоренето (смысле) истинно и понятността му в безапелационност демонстрира неокончателността и безединствеността на действителното. Тя предполага *съзнанието* не като нещото-съдържащо-Света, а като процесуализиран диалог на себичността с публичността, и като недостатъчност (хроничен недостиг) на битие. Съзнанието изглежда да е излишество на смисли. Преизобилност на отсъствие, авентика на мъката по пренебрегването от казаността и така изпозагубено съществено. То е някак вече

заместено от значимото за общежитийността съгласено.

Автентичността е винаги самотност и подава през взривяване на конвенционално действителното речева игра, в чиято фантазмагоричност изплува смисъл, дарен с очевидност. Дава на света нещо-си, което иначе и няма за себе си в усамотеност, става го.

Следователно, общението допуска случимост на битие като носталгия на предзадание, но не го съдържа преди наличието му. А после и не го ще. Защото не търпи еднозначност. Битието е корелиращо към призивен (на Друг) Смисъл и ако е така, то всяко говорене се съпровожда от ужасността да бъде разбрано и с това - смислено и бездействително. За да е в протокол на игра, общението следва да е верифицируемо - разбирането като тенденция да сочи към съгласима действителност и тя да е еднакво възможна с коя да е друга. С чия да е. От друга страна, осветляването без конвенционирана Смисленост на ежедневно, през някакво-си интимизирано, но излъчено чрез публикуване събитие го прави спектаклово. Чества го, и поради отделеността му от потока на ставане – брой. Медиирането индуцира смисъл като делн, сигнализира. Конструира го до догматизирана реалия, доколкото е свидетелствано като биващото в задължителност да-е (такова-това). И е в назидателност нещото за всеки.

О-съвместеността на Света е спонтанно възникваща при отсъствие на непрекъсваема *смисленост*. Тя е изобретение на медийността - изливане на (точно тази) действителност в континуума на ежедневно живяно. С наличието си, общежитието елиминира питането за Смисъла, поради мащабирането на отсъствието му, при което смисленото изглежда да е и въведена в ежедневно непредвидимост, доколкото е в потока на винагишно състояващото се конкретно. Но няма как да е *случилото* се в окончателност, то само става. И няма как да не е самопричиненост си, защото не следва от друго в различимост, а преповтаря себе си в степенуване на транспарентност на същественото му. Като включеност в съ-общимостта, смисленото изглежда да е обезопасено, доколкото системността е инерционна привилегированост на менталността, струпана около предназначеноста легитимна конструкция, която потъмнява ентропичните си съставни. Безсмисли ги в непроизволност, дори и те да са маркиращите смисленост. Всяка

система има и хаотичен статус, при който безсмислеността на съставляващите не се отразява на необходимостта от смисленост, а на конкретната ѝ дефиниция. Смисълът продължава да се състои някак-си, но не се реализира през функционалността. Т.е. опорочеността на ставащото не е различно правене от базовото състояние, а немислим баланс на елементарните му. Но е пак-биване. Следователно, системността е апроцесуална, тестова състояност. Всеки път е това, което е, преди немотивирано да е станала друго. Тя е тестваната през казаността *насъщност*, като да е нарочна безсистемност. И е темпоризирана през колизията на състояванията си, като да е назидателно о-културяващо ни помнене на съществено (за друг, някой си) станалото. Менталната извратеност на културността е, че натиска битието да се представя за нещата, като че в произволност-не-стават (макар и нещо, не това). Твърде много го знае, че да трансперантира света през случай-ност, в заподозряност на някаква смисленост, за която не можем да знаем. В сегашното ми разбиране, битийният баласт е само *преживелищност*, превърната в мислимост и отчленена през даденото тя е в безответност чуждееща, враг. Защото е закотвеност, като да е съществеността ми в изчерпаност. Окончателно изричане на всеки. Съществуващото дефинитивно следва да има битиен порок, ако не ни смисля като в целокупност вечни. А извън разроеността на живостта си не знаем нищо за биващото. Следователно, ако се мислим в завареност на живота, се мислим едновременно потопени в нещата и акултурни. Витални, безпътствани и овсичкостени. Поради което във всяко си избиране решени в погрешка. Всеки път сгрешеност сме. И тъй като избирал съм в заставеност изобщо да съм избор, в невинност пребиваващ съм в Свят, предназначим да е за всеки (и така никога по мен станал). Но симулакрумията не е предварен, картографиран маршрут на екзистенциално усилие, защото словата ме имат в спонтанност. И за никой последен смисъл нямат.

Така, при липса на общжитиен идеал, през който да се организира цялост, всяка дидактика е назидание към “нищо” и е единствено упражняване на стихийна (за актуалното общение) власт. Със същото казвам, че някак въвеждането на смисленост в контрапункт

на медираното изтичане на сигналност сепарира и ареали общезитийността, доколкото е само в някаква локална съгласима, само там конвенционализирана. Ако не може да е универсален инструментариумът на някакво ставане в достоверност (вкл. на зрелищността) в локалната микрокултурност, тогава е само специфичен и предназначен към постигането на собствения си резултат. През нещото може само това да е правено и то е пре-подаваемо чрез всяка институционалност - тя като че паразитира върху смислеността и я предпостави с наличието си. Институционалността казва, че има някаква истина в задължителност, дори, когато просто казва, че наличието на смисъл е дефинитивно условие за функционирането на общезитието. Т.е. казва себе си като необходима, с което и отделима от в действителност смисленото, придобивано през актуално общение. Като че конвенционалостта е концентрирана съгласеност, в повече от оперативна смисленост (хиперсмисъл на е ставащото) и легитимираща протоколност на разбирането. Следователно, институционалността е произвол на общезитийността, не на смисъла и е презумпция, че изобщо някаква смисленост е откриваема в ставането на Свят. Ако е счупена доверителността в общезитието, конвенционалността е автоматичност, през която се настоява общезитийното, за да не счупи Света. Така, всяка дидактика изглежда да е наказаност ми, твърде монополна заставеност. Някакъв баланс на произволната нормативност на така абстрахираното от смислеността дидактично, се създава през възможността за ранна специализация в зависимост от предпочитанията на "обучаемите", тя буферира властенето, връхлитащо от конвенционалността. И така, защото помни изкуствеността си, институционалното е в преекспониране на власт, която може и да казва, че е избираема, затова и всеки път - избраното. Сложените в дидактичен протокол има да търпят като произволно така или иначе единствено правимото, като отговор на необходимостта всеки да понесе отговорността за решенията си в контекста на жизнената (социална, икономическа) непредвидимост. Доколкото общезитийното е бездействително като в-наистина, само съгласима въведеност, твърдяна в усилие изобщо да е, то има и парадигмална полоса на отговорност, отсичаща от себе

си смисълът на живота и безусловността на умирането - за тях и не пита, институционалността не знае нищо за съкровено, сложеното в ужасност интимно. Като че в нея то е нестavaщо, някак отнетост на жизнеността (обезопасеност). Институционалността като че знае смисленост, повече от всеки смисъл, или функционира така, точно защото е освобождаване от задължението съществуващото наистина да има някак смисъл, за да е станалост. Като че общежитийността е самоценност, повече от ареала си, с което казва, че е произволна адаптираност, някак флуидна. Свободата да избираш да си изчерпателно сложен в конвенционалното, изглежда да е собствено идентификационна и иницираща стратегия, която доказуемо ще сработва, доколкото носителят ѝ не гледа на дидактичното като на трансформационен, екзистиращ акт на социализация към дефинируема общност, а като на валидиране на личните му амбиции в свят на неограничености. През това всяка дидактика е някаква нарочна манипулация, мислена като да е накърняване на изначално обещана (и конклюдентно договорена с акта на кандидатстването/приемането в институцията) свободност, но и нещото, което някак е даващо *резултат*. То пре-подава културни съдържания като да е прагматично ориентирано и предлага функционална резултатност, то-е, защото е статистически уловимо след приключването му. Така е и препотвърдило институционалността, *реализирало* я е в легитимна си действеност. Ако дидактичното действие определя действителност, то значи системата от идентификационни механизми някак-си е дала самофалсифицируем резултат, ненуждаещ се от експертиза за обосноваването си – поне до разпада ѝ на отделни, нестандартизируеми компоненти, всеки със собствен семантичен ареал (каквато перспектива на четене на ставащото постоянно съществува в актуалния наративен статус на коя да е система). Всеки употребен език институционализира казаното от-само-себе-си, дори и да е неразбираем оттатък ареала на понятността му. Така, казаното е възложима на реципиента му норма на поведение, нещото, което действа. Ако о-понятността в автоматичност произвежда действителност, то говореното може да е само през изрична овластеност (експертиза) разбираена, произвеждаща идентичност реч – не в задължителност фабрикувана „смисленост“;

но винаги експлицираща някой/този, нещото казващ. Овластеният през авторитета на понятността да прави правимото, което иначе несторвано е. Така изглежда, че ако нещо е казано разбираемо, то през власт на разбирането е казано, без да е необходимо тя да е изрично легитимирана от истина. Докато действа за някого, тя е, защото изобщо фантазмагория е (само съгласност). Мислено така, изглежда значимо заключението, че *дидактичният акт* е имиджов конструкт, който основава пригодността си на асоциираността на адепта към специфичната публикуема, екзистенциално неупълтнима „aura“ на приносителя му, даваща в перспектива намерение за подключеност към микрообщността на правещите нещото по точно-този-начин (ако отведем встрани намерението за получаване на легитимност през минимум разход на житейска енергия, която престижността, вградена в дидактичната фигура, може да осигури). И ако то, „нещото“, е реализуемо през някого, то е и за всекиго правимо, пре-подаваемо. Веднъж станалото е вседостъпност, доколкото разбраността го унифицира, съ-обща го през медирането му. Нещото, правено така, защото някак вече сторвано е, е и собствено нормативната *нормалност*, конвенционалното.

В КАЗАНОСТТА ТЕЛЕСНОТО Е ПОВИКАНО КАТО ЧУЖДОСТ и е съблазняване към смисъл.

Въвежданото през изложението дотук разбиране дели ставащото от медираното, единствено, за да каже, че в съвременето немедираното не е и никак станало. Същото твърдение залива с потъмненост котиннуума на виталността, сочейки общението като матрично за общезитието (защото е преживелищната зона на съгласимост). Остава да се интерполира това разбиране към акта на зрелищността.

Ако допуснем, че ненормалността се определя като непопадане на преживелищните съдържания в общезитиен коридор, в който те биха били разбирани и включени в поведенчески ареал на правилност, то идеята стояща зад сеанса на общението, реализирано като акт на

спонтанна креативност е квазисоциализация. В този перформативен алгоритъм инициатора е семпъл инициат, а реципиента - професионален преживяващ, доколкото последният има да казва, без да изговаря Света, а само процедурността на ставането му. Така изглежда е възможно да се изтегли словото отвъд полето на смислеността, където е само съгласуемост, твърде културност. Още повече, че в лингвистичната формулировка "реч" е едва ли не всеки житейски "жест" и към него се прибавя значение през намерението той нещо да казва за някой. Отказът да се конвенционализира разчитането води от една страна до ниша на произволен релативизъм, и от друга - до посяването на всеки възможен смисъл в освободената знакова територия. Преходното е и разгърнатата дефиниция на абстракцията на "спонтанността", провеждана през очакването нещото все пак да постигне разбраността си (като да е общежитийното ни "силно време" на епифаниран смисъл, сложено в предреченост). Следва да приемем, че е възможно да има съвременник ни, който е в такъв режим на спонтанност, че да чува в неприменност собствената си актуалност в така предложеният единствено като мрежова трансцендентност "текст", но остава въпросът за подготовката на лицедея да го провокира (предразположи) към това. Да създаде условия тази свободност на смислообразуването да е чист произвол на ставащото в съвместност, продължавайки да се мисли в (театрална-си) изкуственост, в някакъв акт на все пак преднамереност, а не харизматична виталност. В такава логическа постройка изглежда, че лицедейт не може да инструментализира нищо от правенето си, ако стремежът е към специфичния акт на живот, през който себичността се състои някак в из-цялост. Ако не се подава подобно намерение в ставането, разпада на събитийността, през пролъвяване на езиковата смисленост (защото не сочи към реални), тенденциозно ще отказва да произвежда завършено произведение ("шедьовър" на казаността чрез кондензирането ѝ в послание) и през процитирането му в преживелищния акт ще се равни на семпла тавтология на вече за някого разбираното (някакъв, в безметежност, постмодернизъм). Но настоящото изложение не търси да обозначи вече видяното (чутото), а сега състояващото се.

Като концепт, стартовият постамент на актът на спонтанна креативност е самопостигнал се в достатъчност, нелюбопитстващ. Той гледа на инициата като на отложен в анонимия, авеществен (доколкото телесността му е единствено силогизирана), и представен през сдвоението, осигурено в параметрите на общението от реципиента, но как това работи извън медиран протокол на комуникация не е възможно да знаем. За да получим “обратна връзка” от реципиента следва в изричност да се поинтересуваме от нея (да я някак изискваме), доколкото смислеността на сдвоението е изтичащ, автоматизиран монолог, а *свидетелстваният* е въвлечен във функционалността му, поради самото си наличие. Присъствието му се мисли в режим на безотчетност и е неосчетоводима канална, лъчева, проекция. Условната вещност на съприсъстващия едновременно трансцендентира верифицирането на комуникацията и я витализира. Произволи я. Регистрираме ли отпечатъци на словесията (речта, в коя да е нейна формула) вече имаме парадоксално обръщане на индикацията на инициата. Свидетелстването на *безразличен* за всяка езикова система е свидетелство на “ауд”, в презумпция на отрицателна идентичност - като отнета способност да е повече от обект на информация. Отзвучаването през отнетост може да бъде единствено разпит на тялото. Оглед, който ни поставя в *сдвоеност* (защото и в насрещна вгледаност сме, виждани). Телесното следва да е предложено за освидетелстване - да е експертно прието, легитимирано чрез някакво символно действие. Т.е. свидетелството е деятелност, която вещи света. И има да се потвърждава от всяка последваща го експликация. Да е общоживяно. Констативно, мегаистория, провидяна като резонираща мрежа от дарени на културността патернистични времена. Албуми, архивирали съделимостта на същественостите, през чиято универсалия да разбираме ставащото. Така, свидетелствата не могат да не са единни и асоциирани към буквалната актуалност на инициата, редими през предмета си. Овременени плъткости, биосимулакрумични, доколкото телесността е поредица от наричания, които са единствено цитируеми (безповторими са). А именно е актуалноважното, помнимото, защото потребеност е в архитектуриката на Света. Той е и внезапно-наличен като припознан и поради това някак биващ.

Така Светът е представим като хармониращ *посредник* и преживяван като проблематизирано (отграничавано отново за всеки специфичен изговор) “агорно” място. Мегансторията предлага едновременно мяра на световите и траене на ежедневието като произведено през отбор на унаследими за общезитието съществености. Избирането е самосъответно, тавтологичност на ситуацията на говорене и изричането. То е позоваване на каталога на света, където идентичността е артикул, посредством който да се кредитира съществуването. Заявка в режим на изрична допустимост, че искам да ме има, с което вече е така - защото “може”. И през претенцията за съществуване съм задължиял към историзма, отброен (иман от Света). Жестът на отказ от уникална идентичност рязко деанонимира и свидетелстването престава да е действие, различно от простото казване. Потърпевши сме на давлението на нечий смисъл, а източникът му е в режим на лицедействане. Игран, призван от нуждаене да съм в потвърденост наличен към хоризонт на очакване, отвъд които прозира силуета на Чуждост. Деанонимията изглежда да е усиляване на субектността доколкото прибавя към искането да-съм “обект” на казаност нещо извън, наоколо, от което понятното да чужди. Тяло, от което в погнуса да е, защото е ловно (желаемо). То, *чуждеенето*, артикулира в сдвоенето, поглежда от небилото, компрометирайки границите. Като-да-е-безмерност, въобще всяка предметност, сложена в наличното-сега. Телесността е атемпорираност, но никак не - “вечност”. Иначе няма как да я бъде. Деанонимизирането е правене, което не определя в стриктност символноносена реалност, доколкото въвлича в “наличността” си - съучаства го. Не власти и не дисциплинира, прелъстявайки смислеността през стреснатост.

ПРИ МИСЛЕНЕТО НА ИМИДЖОВИЯ КОНСТРУКТ като дифузност на фантасмагоричното и в действителност ставащото, подготовката на актьорския акт е модификация на социализиращ сеанс.

Това, което постига говоренето, е през разбирането да ушири менето до общинното, прехвърляйки собствената ми окрайченост до параметрите на общежитието, но е и комформистичен акт на отказ от самост, доколкото за собствената си смъртност не знам в достоверност от себе си, а по аналогия с другия (ми). Така нещо приписал съм си в припознатост. Т.е. и мъртвостта и преодоляването ѝ (като намерение) ми са предоставени отвън-ми, не-дотоам-автентични са. Говоренето има мощен ресурс да удовлетва през познание, имитирайки процесуалността, през която съзнанието изобщо е - като да е агресивно съзерцание на собственото му функциониране като менталност, през смисляне - до трансформацията му на съдържимо без съдържащо го.

Индивидуумното изглежда да е формален (защото е неделимост) сбор на отраженията, породени в общението и облечени от намерението на реципиента на комуникационния акт. В апогея си това отражение може да принуди инициатът да обслужва очакванията, възникнали в констелацията. Двете страни се компенсират чрез съгласително разбиране на ставащото като отсъствието му сигнализира оттеклата се от общението реалност, а не някаква токсичност на смислеността (доколкото като процесуалност съгласителността е само формално установима, не и преживяема/живима). В това разсъждение преносът на преживелищен материал е *нещото* в езиковата игра между инициатор и реципиент, той е временна като-болест, препредазначена за повлияване от реципиента, в качеството му на професионален преживяващ. “Нещото” през този алгоритъм е смислимо като манифестирани някак мотивни гроздове - симпатични си преживелищни актове, асоциативно сводими към тематични ядра. Те ще са само наличното, доколкото са актуална и реверсирана предназначено, при ставането на която контрапреносна е

асоциацията към самоидентификацията на реципиента с вложеното от инициатора в общението. За последното сигнализира симптоматика на все-още-самостта на сложените в общение, преживявана като съпротивна константа, водеща до деформация (преценена от абстрахиран им чужд), вследствие на цензуриране при осъзнаването на предлаганите съдържания, сигнализирана от "неразбиране" на импатираното, зетото като-от-друг. Деформацията е и точно-това, станалото в общението, мислено като единствено възможното в този му статус. Поради изричната му нареденост на само това преживяемото симптоматичното изглежда да е като явяване на действително, представя се за самото-то, повлияемото през общението. Следователно, общението функционира до куминация на съгласителността, за нея е. Дисоциацията, произтичаща от съпротивата има за задача да съхрани статуса на съзнание, някаква преживелищна унаследеност, *предхождащото* общението, и се явява като някак-си успяващ да е маскиран деструктивен (агресиращ) афект. Така изкривяването допуска общението и едновременно го деструктурира, казвайки смислеността му като трансфер на съдържания до постигане на съпричастие. Доколкото съществува тенденция буквалната актуалност на реципиента да бъде отмествана, той следва да гледа на собствените си преживявания като на спонтанна стратегия за удържането ѝ в последователност, съобразена с проектирания за инициатора (авторитетен) статут. Последният се предполага от конвенцията на общението и ако е в изричност маркирана такава, "боледуването", сложено за повлияване е ролева стратегия. Ако не е за-мисляна институционалност на общението, тя възниква като производна на манифестирания преживелищен материал и отразява констелацията на асоциираността към ставащото в игровото пространство, определено през претендирането на идентификациите. Това, което става е отреагиране спрямо фантагосмагорична игрова кондиция, при която инициатор и реципиент следва да демонстрират (осветлят) механизми за настояването ставащото да е такова като в действителност т.е. нещото, което прави да е възможно правимото в така раставеният им общжитиен статус. Изглежда, съдържанията се трансферират като в контекст, където да са представими смислени и така протоколируемо

се "соціалізація". Докогато суб'єктивність є ефективною гродене на мотивні вероґатності, то взаємність на смисленого є нґкак передположена от протокольность на формалний норматив на срещата, според която реципиента є носотел на матрицата на разбиране т.є. ставащото є възможното да бѣде рефлектирано през коридора му на понятност и преживяно като достоверност. Витално преживяемого като по принуда на някаква необходимость ще бѣде подключвано към ставане, което да є смисленост в конкретно общежитийната парадигма на която реципиента є (формално) представляващ, нґкак си излъченост. Поради предходното и избощо вложеността от инициатора є мислима като патологична, тя изглежда да є такава единствено съотнесена към норма на разбиране, която є неизчерпателно предписание, докогато є готовност за упражняване на власт, към което конкретното да бѣде подключвано. Така є нґкак възможно общението да бѣде контролирано като изрично вложимо в диктувана върху ставащото институциональность. При това институциональностьта не є необходимо да є формална овластеност, тя є конклюдентно допусната в нормата на преживелищната констелация и без нея разбирането би се превърнало в реене на смисли. В безразборност роене на ставания, някаква (все пак мислима-ни) универсумна непознаваемост. Универсумът є в такава степен неопикуемост, че изглежда възможно всичко, което може да стане, да става в постоянность и в едновременность на обратното си. Това-то, ставащото в специфичний модус на съзнание є само за него валидното, при което є устойчиво единствено като синхроничность на мислимо така станалото, допустимо ставащото и гродане на така ставалото. При това, без наблюдаем интегриран аз и съотносимо му ядро на съзнанието, статусът на съзнание є ефектний механізм (системата от реакции на инвазията на средата, отчитани като несъответности със *свойното*), чрез който съзнанието се държи в интегративна устойчивость. Реверсивно, статусът на съзнание є осигуряван посредством изтичане в себичностьта на преживелищен материал. Прецизирането на езиковата игра следва да се мисли като опит за контрол върху преживяването, което изглежда зловреждане, съотнасяно към всевъзможностьта на състояването на себичностьта и є назидавашо я ограничение (някаква дефинирана в предвареност на

актуалното общение правилност), което следва да бъде компенсирано (ако изобщо се допусне да стане) през някаква етична конвенция. По същество общението е транспониране на спонтанната креативност към смисленост, но в пригоден ѝ режим на съгласуваност, което е трудно обусловимо, ако то е формална проява на предварително известна правилност. Освен, ако нормираността не обещава в степен на безусловна гарантираност всеобщност и безкрайност. т.е. актуалният разговор да е съответен на всеки разговор въобще и последният възможен такъв. Правилността следва да абсолютизира ставащото, приключвайки Света. Това спиране на времената е и изтичане на биографията в *нищото* на ставането и пределът на така съзнаваемо като *терапевтично* въздействие. То е и собствено нуминозното за перформеровата констелация преживяване.

Преживността е смислима като система, калкулираща емоции, мисли и авторефлексия. Последната се дава през някакви *знаци*, доколкото има за таргет статуса на съзнатост на всеки друг-ми, съставляващ за-мен-ставането. Преживяването в това разбиране е нещото, в предназначеност да е във от себете-ми, моето за другостта, като в мен (неразделно-ми) ставащо. Знакът е имплантиран в преживяването, при което символизацията е винаги някога вече *било* или предвидяно, манифестирано като отказ да се засрещне сега ставащото, доколкото преживяването е самоидентично-си, но силогизирано като пред различен реципиент в една и съща стратегия на общение. То е само сега подклученост към биване, която се оглежда във верига от възможни реципиенти, към които актуалната реч изглежда да е допустима. "Това" пред "този" може да е казаност, доколкото за него мога да съм казалня го. Ако е снета реалността на ставащото, тогава екзистирането е семпла процесуалност и уговорката на цел и смисъл на съществуването, което да му даде безусловност, изглежда мотивиране на съглашението. Така се инструментализира универсалията през която нещото би било разбирано и се подава компенсация за кърнене на претенцията на себичността да е всеобщност в абсолютен, всичкото казваща. Следователно, мисленето на съглашението като самопроизвеждащо цел-си е отварящо възможността за общение и

ставането на общежитийност. Функционирането на процесуалността като самоцел е тждествена на ефективността на силогичен метаболизъм, в произведеност на който дуалното оразлично е максимално близо в единен контекст на разбиране, като всяко е вече условно биваща перспектива на другото. Противоположностите са в необмислима едновременност, която е обаче имплицитно всеки път казвана поради стандартизирането на понятността чрез съотносимости на иначе недефинируеми смислови значимости. Езикът следва да е речникова системност, която се определя кръгово и с наличието си е вече приложеност на осъвместим през общежитие смисъл. Речникът всеки път в предвареност "нещата" знае, но в някаква ежедневна (предварително постигната) пасивност - без хронология и без да са си причина, просто подава светът в системна затвореност, о-кръглен през съотносимостта на изречимото. Диференцираните понятия са отправна точка за ментални операции, като общението не дава етични критерии за последователното им, векторно прилагане (защото са винаги за някого предназначено на силогистични следвания) и така се дезинтересира от обозначеностите на диференцираностите, предполагайки възможност за произволно преповтаряне на спекулациите във всяка от тенденциите, удържайки формалното съотношение на "потенциално" от езика известното за всяка от противоположностите. Спекулациите гарантират устойчивост на разбирането, независимо от необмислеността на диференциалните компоненти. При това, колкото повече механизмите за удържане на съотношенията им са практикувани, толкова по-ненужно е да е известно към какво са приложени. Ако те са били обект на процесуална манипулация, то те са смислими за общежитието, и следователно - легитимни сегменти на действителното, т.е. "неща", към които приложено така-това, повторимо за сходните им. Ставащото в тази дефиниция е проследимо през мотивни гроздове на симпатикови приобщености на ефекти, повдигани за рефлектиране в общението. То е само тенденция, явеното да е-така-мислено, както е извикано от менталната манипулация. За да съхрани ставащото от натиска на смислеността, речникът поддържа семпли диференциации, подаващи действителност от нисък ранг, които са легитимни поради самата си

явеност и приемани "на доверие", поради наличието им в акта на общение, а не защото нещо-в-него правят. С нахърняване на доверителността, общението от констативно, следва да се трансформира във функционално и да произвежда през процедурността си съгласуемо по-знание (не в директност *разбиране*, а протоколът за валидирането му), предоставяйки на *смыслеността* действителност на ефективността ѝ. Самото то, в действителност стореното. Изглежда невъзможно каквото и да е общение да се нарече такова без отпечатъци на съпричастие, поради което колкото по-невъзможно изглежда актуализирането му, толкова по-интензивно се носталгира съглашението. Поради предходното ниския ранг на действителност остава и гнои в езика, интуирайки доверителността като хибридно основание (налична/нелична в зависимост от въздействието на казаността, производна на интензивността на внушението ѝ) за универсализираната през митове и игрова *пределна* действителност (която е чисто действие в нищото). Така, изглежда речникът е едновременно спрял Света и възможен само през собствената си динамика, през която актуализира смисълът на ставането на нещото като поглъщаш го в знатото. Всяка новация на езика по отношение на смыслеността е фалшифицирана през протоколността на съглашението предвиждане в понятността, доколкото съотносимостта на понятностите е изборима и контролируема чрез авторефлексията върху *веровия* (във вечнотията на общежитието) статус на понятното. Знаено в добросъвестност е само при-дошлото от/за винагишността. "Иновацията" е унаследена през правилността на казането, дефиниращо идентичността на инициатора му. "Това" от този така може да бъде казано. Следователно, авторефлексията манипулира (с) идентификацията, не с реципиента (или Света). Понастоящем, поради отсъствието на доверителност в общежитието светът не е представен през цялост и противоположностите не го изчерпват чрез автоматичен дисбаланс на понятни противоположности. Динамиката им е през прибавяне на аргументация и общо нарастване на ентропичния интензитет, сигнализиращо уширяване капацитета на света (той е все повече вместил вероятните смисли). Изглежда *незнатото* е вече диференцирано

чрез езиковата правилност и остава да бъде назовавано (разкодирано) за нуждите на идентификациите на реципиентите при всяко актуално общение, разплавявайки света в ареал на съзнаваемото. Посредством завареността на формално допустимото в авторефлексията, кулминираща в отказът гносеологичното да е *темпоритмираност*, някакво смислимо следване, спекулативно се превръщат ефектите на живостта в критерии за нея самата, формират я в наблюдаемост/преживяемост. Сигналността ѝ я доказва, има-я, защото вече някак я има. Така речта поема в себе си бройността на времето, гарантирайки през разбираемостта си блокирането му като да е (във) *вечност*. И я универсализира, валидизира я за общезитието и го дефинира с акта на ставането си. Да казваш, винаги се преживява като да си във вечност (освен, ако извън-разбираемост-си), доколкото индивидуалната винагишност е делегирана на общезитието. През отчаяността (фалшифицируемостта на автоекзистирането) е попаднала там. Така вечно ще е това-ми, което е разбираемо, т.е. правилно знатото. Индикиран съм в явеност „някой-си“, защото като в нормалност съм и това съм някак склонил да не оспорвам. Ако персонификацията е намерилата отражение в общението хипотетична "същност", то тя ще е в постоянна напрегнатост от една страна от крехкостта на ситуационната ѝ (прецедентна) кристализация, и от друга - от лишаването и през това от всевъзможност (където е и в относителна стройност собствената, желателна, фикция за себе-си), а всяко поправяне на така дефинирания в екзистенциална разтревоженост идентитет е поощряване носителя ѝ да изгради през манипулативните си стратегии за адаптация поносима (ни) показаност. Това, от което е така в заставеност точно това-да-е, остава да гравитира около ужасността индикираният да отпадне от общението - общезитието е състоящо се от тези, функциониращи в изричност по-този-начин в него. Така, изглежда екзистираният в тревожност е този, който е непопаднал в баланс при който себичността да е компенсирана от смисъла на общението. Той е в подпряност между конформизма, анонимността и инкриминирането, при което те се актуализират чрез хронифициран недостиг на битие, формулиращ базова ситуация на съществуване в разтрепераност сред разпадаща се действителност. И

оттекла се от ставащото същественост. Така, изглежда всяко буквално налично да е в безоснователност понятно ни. То само през общението наредено е.

ИДЕНТИЧНОСТТА Е ЕФЕКТ НА АКТ НА ЗАМИСЛЕНОСТ и пръква света в едновременност с менето.

Общежитийното симулакрумно твърди ефективността си чрез групиране на явления, казва ги непроизволени, организира ги в индиректност като брой синхронностите им (слага ги в статистики). Така не просто ги разбира, събира себе си през мотивирането им, в процедура на съгласяване, като да е склоняване към цялост. Относителната важност на кой да е от ефектите не се подава от влиянието му върху ядрото на спонтанно ставащото, доколкото такова е неописваемо в специфичност (то е съгласимото в общението и като това - никога в приключило), а от мотивът на вниманието върху него. Така емпиричността винаги е обстоятелствена (като да е за ситуация на казване), аргументирана и незаварвана. Подбрана е, а спонтанно даваното - отвличимо. Ставащото е удостоверимо повтаряното, статистифицируемото. То е точно релеванното към *важността*, при което не знае нищо за спонтанно наличното, доколкото то е семпла единичност, безунифицираност. Познатото през статистическото може да бъде броено, имитирано или инсценирано, защото то по дефиниция е забелязвана през някакъв нарочен критерий повтаряемост. Критерият е сочещ важността и йерархизиращ станалото. Общежитийното валидно е мислене през статистика, в което данни ни мислят опосредствено-ни. Те и не мислят като да е *нас*, а релеванното за мислимото “действително”, предлаганото ни в разбираемост да сме. Него да сме, ако така-сторили-сме. Така, мислимото е съотнесеност с някакващи в предвареност разписани правилници за поведение на кое да е действащо, за да е регистрируемо дадено. Следователно, общежитийно валидният акт на смисленост е съотнасяне на спонтанно наличното

към валидното, предлагано като колизия на неизяснимото стихийно (квазиорганичното), и конструирания свят, редният, който ни дарява с коридорно утеснение, и много малко - с край. Редът е глобалност, която не приключва. Рои се, докато стагнира светът, защото това има да прави. Познанието е възможно като редукция до особеност на някакво имплицитно поле на знатото, от което се извлича конкретността му. Обратно, ако опитаме да правим изводи от приравними особености, то статистиката няма да даде познание на явленията, а единствено количеството сходящи се наблюдаеми при някакви условия - не изобщо познаваемото, а това "особено", резултирало под определения от дефинициите на референцията срез на света. Предходното казва, че конкретното е винаги случай-но и освободено от причинно-следствени свързаности. То се дава от самодостатъчни присъствия, организирани чрез какъв да е мотив, доколкото знанието е във всеки акт съдържимо изцяло и не подлежи на анализ, защото е недопустима подмяната на някое с другото-му. Така, в разбраността не се пита как семпло менталното травестира в "перцептивно" - то е отделност, която се надява чрез езика върху някак-си ставащото. Не можем да говорим за нещо конкретно, освен като повдигане на свързаностите с неговото (евентуално, възможно) присъствие. Идентифицирането е през тези специфичности, които го позволяват, дават му мотив, според който да наличества. Общежитието е функционално чрез изключителна властност на усреднеността, доминация на статистицируемата множественост като да е езикова "реалност". То има тенденция да отсича бивалото и, защото помни абсолютността на властта си, (някак патетично) я компенсира през *самотата*. Защото е отделеност, самотата е неотменима прикованост към себе си. Доколкото друго няма, тя е семпла вкопченост (като да е безразлично в какво), за която себичността е случила се попадналоост. Светът, мислен през виталното, е изтекла всевъзможност, спонтанна хипотеза на освободеност от себе-си. В колизията на единичността с общежитийното, светът, дефиниран от статистицируемото е шествана радост от свършимостта, предлагана като незабравян архив. В него съм-вечностаторен. Страданиято е наложена чрез самотността невъзможност за безбитие, за отиване от себе си в *мъртвост*. Тя е крайността, за която нищо не

знаем и както никога не е настоящето ни дадено, така е и вечното ни бъдеще, и винаги предложеност-за-друг. Самотността е сломима през експанзия върху света, *потресение* на радикалността, при което между мен и смъртта нищо няма, никой друг няма, събитие, което е невъзможно да взема към себе си, докато в архивируемо съществуване съм (доколкото симлакрумното не заличава, а конфронтира архиви). Следователно, актът на потресение е възползваност, при която другостта (на общежитийността) спира времето, персонифицира го, и това, около което гравитира ставането казва *мен*. Друготията определя интегриращото слияние чрез съществуването с персоналността като небивалост, ставане на наличното от бъдещето, което през това няма как да разпозна, тъй като го изобщо не знам. Затова другостта е съществуване, предложимо ми в акт на замисленост. Актът на замисляне дава съ-роден свят, който образува специфично за себе си поле на статистицируемото (валидното) при усиления на изведения от общежитийното свидетелстващ и резониранията във всеобщимо архивното, знаеното в безапелационност, което търси предметност в повече от властово въобразеното като действително. За самотстващият езикът не е комуникационен инструмент, който структурира полето на информираност (съ-общеност), а дикторски акт, който завръща това, което знаем към нас-си, за да узнаем какво изобщо можем да знаем. Тъй като това, което знаем е винаги сходимо към първия път на въвеждането му като събитие, то е псевдоконцепт, който е убил Света, при-своил го е. Така светът ще е винаги това, което съм вече узнавал, и всеки от елементите на случимостта ще е концептиран в общото-ни, усреднено възприятие, което ще го дава в прегледна ни понятност, без да е необходимо да е възприемано актуално, защото е вероятно в допустимост мисленото (именното). За-мислимото е “това”, което възниква при среща с емпиричността (и остава в принципа недоизказаност, поради внезапността на сработването му) и отборът от именування на точно това-то. Нещото, което дава съвместността ми (съвместимостта ми) с наличното е осъзнаване на акта на концептиране, не на самото него. Разбирането как изобщо нещо разбрал съм, го подава в *непременност*, не и налично-ми. И още, доколкото именността на Бог е съществуването, то през акта на за-

мисленост “аз” съм в непрекъснатост *съществувам* и съвместим към произволна конкретност. Дори иначе неархивируемата, доколкото Бог е неизчислима безпонятност. Така съм като в изцяло случайна в мисленото и тотално присъстващ чрез неговата постоянност (безпрекъсваемост, доколкото Бог е неотчуждим-ми), без от нещо да съм разделен от акта на замисляне. Така аз знам себе си, но се знам вече знаещ (се), т.е. знаен не въобще, а точно така, чрез Бог, екзистирам. Емпиричността и полосата на знанието-ми-в-удостовереност са така съвместено дадени, че са удържими в разделеност само чрез изрично усилие, като някак си завърнатост към общимото. Следователно те са си (поради взаиморазставеността) тавтологични в реципрочност и непостижими в специфична отделеност, защото са инструментално дадени, през изначална съ-роденост на даденото (менталното и конкретно явното). За самотийността нищо от това, което знаем не произтича от “натуралните”, доезикови свойства на предметността, самата тя е само вече знаеното, наричаното в безразборна изсипаност, което езикът организира до с-мислимост. Ако предходно списаното е всяко произволно екзистирание и перманентната му идентификационност, то актът на замисляне не е изключително, в стихийност, случайното, а хронифицирана вбитост в общежитийното, никога неприключило, в постоянност нешоставане, даващо *илюзията* за свобода и новация, при подадена в предвареност механика на състояването си. Така екзистерът функционира през конструкт самотността и свършимостта в друготийното. В собствената ни полоса на отсамност (при-своеност) актът на замисляне е разсипаност върху ежедневно, престанал е да е еднократност и е трансформиран в продължимост, несвършеност.

Ако менталността е фикционна и отстои от конкретното, универсализирайки го, то колкото е по-интензивна, толкова е по-малко непредвидимо “реална” и все по-достоверна, поради попълването на закономерностите на ставането ѝ в системност. До праг на събитийно насищане, отвъд който е семпла халюцинация и затова само изричима, не и през нещо потвърдима. Изглежда, че всяко смислово отделено битие се нуждае от специфичен екзистант, който да го верифицира

(напр. Бог е Този, който Е, при което не е в твореното, но все пак е самоумалил се и снизходил - въплътен в уподобеното Му). Да го дава в дар на/към Свят, в благод (под етично условие). Така определен, екзистантът е *истина* само по отношение на производимото му и няма как да се представя като да е вседобрознамереност. Ако не е договаряна в механизтизирана нарочност (като да е функция на диалог), добродетелността е някаква стихийна мотивация на тъй или иначе ставащото като да е в преднамереност пожелавано, или манипулируем през ултиматум за терминация общежитиен маркер на принадлежност. Така, изглежда извън екзистера добродетелен не бивам в специфичност, облечен съм в благод, ако съм в рационално достъпен Свят, защото единствено такъв е познаваем и съ-общим. Несъгласуемото е и зло, и безсмислено, следователно имагинерност - безперсонално. Нищоощуващо, като да е оттичане на смислеността в безбитийност. Но все още мислимост е, аргумент в някак възможен "разговор" (пазарлък, не и диалог), през който вероятно се презентира като че явимото е семпла технология на пре-говаряне. Ефект на казванията, сочещи драматургията на разгръщането си като валидизираща иреалното. Светът е произведен на реторични фигури, които са псевдодобродетелни, доколкото го плътнят, но нищо не екзистират. Екзистират нищото, съществуват го, него. Без да могат да го персонифицират, нито да дефинират общение. Така и произвеждат неразбираема струпаност на посочвания в празност, която е всепотентност. Колкото повече са казванията, толкова по-плътна е дадеността, кулминираща в хорова даденост. Реалното е мащабна съвпадналост на изказвания, не и емпирично благо, случима в единственост смисленост. Светът е предложено (единствено) на обща цел, която е престанала да явява цялост, доколкото е неуправляема формална събраност на силогизми, не и реч. Така статистициращият механизъм "естестви" целта, предлагайки я контекстно на кое да е общение според имиджовия ѝ рейтинг, разбирайки го. За да редуцира абсолюта на технологията при отчитането на влиятелността на казванията, общежитието квазиекзистира рейтинга, като да е намиран в завършеност, недиктуем от друго, извън събраността *резултат*. Като някаква даденост, рейтингът

е етично безразличен (той съотнася към значимости, не ги съдържа, освен в протокола си). Той е това, което настойчиво казваме като актуален за параметрите на статистическото свят. Следователно, интензитетът на познатост е еквивалентен на радикалност на етичния скепсис, резултиран в наличното (доколкото то е посоченост, подборка от континуумното случимо). При оттичане през многотийното на етичния постамент на съществуващото, остава то да е в явеност само промислимото, смисленото, което е проста затвореност в мрежова достоверност, при която всеки силогизъм в реципрочност се верифицира от някак сходим му. В съотнесеност към нещо хоризонтирано му по отношение на валидността, така сплескано през външен ѝ критерий за легитимност, безйерархично ѝ. Екзистантът ни е явен като животворящ, не като любящ, поради което е и възможно *страданост* творящ, но не и мъртвост (защото тавтологично сме в присъщността му, в истинност). Това, което различава фикционалния концепт от инцидентстващото реално е изстрадането, пребиваването в коя да е страст (видяна като кулминиращо ни преживяване, не и като психологизирана афектност), доколкото тя е пъланотата ни, изцяло пребиваваща сега в живност, без отношение към качествата на емперичността - те са залети от ставането на пострадалостта. Изглежда, веднъж живялото си отива с екзистерът, с всеки си отива целия Свят. Всеки силогизиран свят, с изключение на всевъзможния, а това означава, че си отхожда представността, семплата явеност. Екзистерът се сменя през промисляне, в поставеност сред явностите. Всяко съждение върху му е по концептна принуда нихилизиращо, това което го именува, го и отмахва, дефункционализира го до "интерпретант". Така екзистерът няма гарантирано място извън силогичната верига и задължителността му е дифузна правилност, наред с траенето ни. Следователно, доколкото е възможно да мислим собствената си мъртвост, наличието ни парадоксално не включва по необходимост екзистирането ни. Можем да сме имани без да сме в достоверност налични, което е валидно за всяко мислимо, ако е възможно да се мисли като да е преходност. Ще е недостоверна всяка винагишност, макар и тя да е единствената истинност. Изглежда можем да казваме като мислимост само недотамистинното. И сме нищо друго освен

представно знати. Ако допуснем, че сме избобщо мислими, то такива сме агонни и с това суицидни, а дали сме в наличност се дава преживелищно, като за-мисленост, в акт на пълна присъственост. За всеки свидетелстващ остава да е в *емпатия*, или да ни *знае*, при невъзможна обратна референция - няма как да смислим какъв е статусът ни за него, доколкото нищо не ни отграничава при идентичен (дифузен) екзистер. Наличието на някаква заварвана като другост смислова наличност симптомизира потрошване на доверието към сходимостта ни в *универсален* екзистер. Остава да сме някак уловими за битие през преживявана като заедност (внезапна) случимост, инсайтно. Станали в стреснатост и така заварили се някакви в буквалност (уплътнени).

АКТЪТ НА СТАВАНЕ НА ЗРЕЛИЩЕТО е наивно казване на менето като да е съществуващо.

Всяко изказване е сложеност в действителното и се равни с кое да е друго негово съдържимо. Но то е и перформативно действие, определящо идентичността на казващия, следователно го подава за наличен, без по необходимост той да е носещ в автентика себичност. Казваният от изказването е фикция, доколкото е разказван, презентирани, а не показван в директност като да е веществен. Изказването реферира към вероятен инициат, който е верифицируем като част от смислим диалог, през уважняване на претенцията за наличност. Следователно, светът е мрежа от привилегировани предложения за идентифициране на казващи. Привилегироваността им произтича от приписвана им членоразделност, при което (в полосата на съгласимостта) те не просто шумят, а силогизират. За нуждите на общежитийното подложената *яснота* е антропологизираща характеристика, съотнасяща казванията във всеки възможен диалог като носители на идентитет, някойстващи, а през това за нещо предназначими. Така всяка смисленост е, защото е преходност, склоненост към нещо-си. Като невъзможни за изричане остава да бъдат

мислени тези речеви актове, за които е невъзможно да бъде интуиран мотив, който да ги подключи към разбиране на отделеното им, или казващи се в затворена изключителност като да са авторевърсни (по някакъв начин). Така, нищо не предхожда членоразделността за общезитието, както за мисленето валидизиращ и стартер е екзистерът. В тази съотносимост разбирането изглежда да е тавтологично на съществуването, с всички произтичащи от това силогични вариации. Следователно, общезитието верифицира смислеността, доколкото тя е процесуалност, експлицирана в магнетичност към непроизволим интегритет около персонифицируем инициат на изказвания и функционален екзистант. При това екзистерът не е отечен извън езиковостта (защото граничното на казаността е безсмисленост, но и възможен чужд език), а от небитието. Той е само иман, експлициращ битие. Наличестваш. Скършването на доверителността към екзистера компрометира и интегритета на идентичността, като в тази фаза може да я именува в насипна разплавеност, като да е съдържимо, вместищо всяка мислима съдържателност. Кой-да-е е казаност, идентичността е сложимост. Сложност. При тази множественост на идентичността, валидизируема е струпаната около сходим мотив публичност, екзистирана през свързаност на уважними диалози, наративи (квазинистории). Така мотивното еднообразие блокира времената, наративността е атемпоризирана, доколкото е възприемана като нескончаема сегашност на разбирането, в която сме някак заварени, въввлечени през замислянето. Разбраността е нещото, решавано в ежедневна хроничност, не и акт на аксиоматична окончателност, от която извира живот(ът). Конкретната индивидуалност се явява като частен случай на процес на аргументация на значимото, през отвличане на смислеността от технологията на смисляне.

Действието е мотивируемо, а събитието е причинно и двете функционират в различни референтни плоскости, които не се смесват. Наред с това, идентификацията е зависима, отнасяща се към “нещо” в конвенционалност, а не логичнодавана (извън съгласимостта, механистично, преди употребимостта на езика). Следователно идентичността е само относително витална, но принудата към

съществуване е несмислима като мотив на целно действие, затова е и бездействително - виртуализира се. Все пак, етично допустимо е да е някак си причиненост, станалост по автоматизъм. Наличието на мотив предполага способност за предвиждане на някакво последващо състояние на нещата, което изглежда недостоверно, ако не е преминало институционализирана през рейтинг атестация на спецификите на инициата на казането. Дори и визионер да е възможно всеки да бъде, е малко вероятно биващият за общежитието такъв да е безпрестижен. Предвиждането би било несъществено, ако не съответства на нещо, което той би си причинил с удоволствие, но което не може да бъде пожелавано. Точно това предлага рейтингуването, то власти, но през отговорност, доколкото полага непроизволима смисленост. То нарежда какво да е казаното. Последното включва и маркера на етично допустимото, за да се отклонят псевдообосноваванията в случилост се (като напр. "Иска ми се."). Ако отсъства съгласима, безпринудена връзка между два кондиционни среза на света, то *причинността*, сходяването на съществуващото в действащото, става незадължителна рационализация, която е възможна само като обяснение (едно от възможните, което не значи *допустимо* освен мислимо). То механично извежда персонификацията от аморфността, а ставането от стихийността, смисли ги, при което е необходимо и повтарящо се наблюдение, че *агентът* на казането принадлежи на състоянието на нещата, описвано в обяснението. Така се оказват допустими единствено вече случвалите се в престижност идентификации, което дава норма на законност на трайността им. На удържимостта на носителя на инвенцията, което го съвпада във всеки частен случай с поведението и съответстващото му "действително". Той трябва да е едновременно с действащото възможен, наред с което и в етичен статус да може да иска да е сложим в общеживима реалност, доколкото е смислово недопустимо да не е трябвано искащ себе си в света, да е произведен в живот извън цялост. Семпло *заварил се*, така решил се в замисленост, доколкото тя е отговор на съществуването в присъственост, никога автоматичност. Не и някак-си-станалост. Поради това, отпадането от света е само безмотивна случайност, така-случилост се, при която изчезва или конкретната възможност за свят,

или причинеността ѝ. Така закономерностите на рационализацията се оказват не в съотносимостта на преходите между състоянията на нещата, което би ги синхронизирало в някак винаги принуденост, а върху *допустимостта* на поискването им, при което мотивът се преживава в качеството на причина, поради видимото отсъствие на спонтанност в обяснението (то е винаги вторично знание за на-зад, поради което изглежда единственото желано). На персонификацията следва да ѝ бъде присъждана способност точно така да действа, че да бъде налично съответното (предричимо) състояние, което у-пльт-нява. През предричимостта изглеждат възможни са изказвания, които непроизволно ангажират (с предстоящо поведение, ситуират ме, описват преживяването *ми*), при което подават едновременно *собствена* ми идентификация и ме отделят от реципиент. Така те конструират небивал преди състоянието им на казаност свят, отказвайки всеки иначе бивал, за разлика от тези, които са просто събития в света, списващи го конкретен. В пределност витализиран, вече бивал съгласуван. Следователно, инициатът на казванията е едновременно причинимо сложен в доктринална системност и потопен в ставането на случващото се в спонтанност, доколкото е мислим и като пльтен, в пльт-скост, към която е съответен и *тяло*. Телесността е в относителност на всяка друга вещност, и това такова, което е негово (принадлежащо му) като да е твърде отделеност, предоставима (поне отчасти) и другиму, а изцяло - на ставащ в произволност свят.

МЕДИИРАНОТО Е ОТВЛЕЧЕНОСТ на Света, семпло казване ми.

Езикът функционира чрез рефериране, той е отстраненост, която указва към нещо, без това, същото, да е негово съдържимо. Следователно, казвайки се, или наричайки нещо свое, то не е в действителност и налично, безпожеласемо достъпно да е такова, а условно, съобразно общият закон на езикова функционалност. Няма как да бъде обаче мислено, ако няма някаква поне технологична

съответност на някакво състояние на нещата, т.е. трябва поне за някаква част от изказванията да допуснем тавтологичност на казаност и реалност, иначе езикът следва да се възприема като мрежов механизъм от претендирания и никога не констативна сложимост. Представящ в прегледна изчерпателност реалия. Или на езика трябва да се признае възможността изобщо да няма в себе си друго, освен хипотетичното, без *необходима* референция, да е принципно самодостатъчна подаденост в силогизми. В този казус идентитетът не е необходимо да има ядро на устойчивост, което да го удържа в непрекъснатост, а ще е множеството на калкулираните казвания по повод на каква да е себичност, без да има критерии за достоверността им. В следствие на предходното, като събитийно ще се определя всяка явност на персоналността, независимо от рационалните заключения за истинността на екзистирането ѝ. И това до несъществуване, което е някак в явеност. Тогава, изглежда събитийстваното може да е всякак случилост се, на кого да е като да е бивалост. Всичко може да бъде казано за нещо/някого, и ако е възможно да бъде помислено е безсмислено да бъде отричано му. Така езикът функционира като казаност на не-това, той е формален негатив, самоотречение, което не казва нищо действително реализиращо се в диалог, а семпло указва кое не може да е допуснато в ареала на смисленото. Ако идентитетът е до там разпадналост, то изглежда образуем единствено като следване на събития, които да го предоставят в наратив, при което всички те ще са редими през случилост се, не и по необходимост, доколкото ще казват единствено отпадналото от необходимото като маркер на единственост, само тази разказаност. Ще разказват непосоченото, не-това-речимото, но възможно станалото. Ще фантазмагорират. Наративността по презумпция е процесуално трансформиране на случайно подаденото в необходимо чрез рационализация. Акт на нерешаване е, отдръпнатост от съществуване. Персоналността е емплицитно включена в наративността не като в произволен биографичен опит, с доминиран от телесността модус, а в нееднозначна корелация със съгласимото етично, доколкото то предлага условно мислимото, но и квазиекзистира идентитета като да е единственост. Той е заварван, ловен. Вплитан. Така наративността предхожда смислово идентифицирането, складирайки езикови събития

(реторични фигури) и подключвайки ги към вариативни конфигурации, ги подава на себичността като дефинираща я, автоматична натрапеност, случимости дошли *отвън* и предназначени да уподобят себичността. Следователно всяко разбиране е поставеност, заставяне, правене с друг, доколкото наративът не се преживява, а се раз-казва през съпротива на себичността, в търсене на коректна съотносимост, формално компенсираща крайността на животостта. Наративът може да е претърпял единствено, ако вписва себичността в добродетелност, или в протокол на обяснителност, експлициращ общезитийно допустимото, включително да я подключва към някакъв оестествим детерминизъм, който да *разбира* опорочеността. Да я обясни като непроизволност, патология, която е несъобразима, поради което и неискана в легитимност. Така, изглежда, добродетелното е своеволно пожеланото, но самата му възможност е завлечима от каптиращ мотивността общезитиен ареал, който е безизборна натрапеност. Следователно, за да не сме в подключеност към автоматичност е нужно да знаем, че сме някога радикално решавали да сме, а с това в едновременност (като да е след това), всеки път на замисленост избираме в какво да сме от смислова решетка, дефинираща в изцялост света и биваща някак включилост ме. Така сме винаги като предназначени от изцялостта. Ако светът е изсипаността на всяко вече бивало изказвано и няма извън него верифицираща го универсалия, тогава е възможно да подреда своя верига от безразборни казвания, които ще се удържат не от силогистична решетка или единен субект на изказването, а от презумпцията, че всичко изречено е съставна от даден в наличност, но необозрим в изцялост силогичен арел, представляващ Света, който не се нуждае от съгласимост, защото някъде, в някакъв контекст е бил смислен. Дори извън контекста си на понятност, всяко изказване е живо, подадено като да е цитатна повтореност, т.е. казващо траенето на възобновимостта като универсалия, като приведен в действие, действителстващ свят. Така, като повдигащо смислеността на Света, казането ми е претенция за екзистирание и образува контекст, в който да е разбраност в жеста на регистрацията си от другост-ми. Другостта ми дължи реципрочно възмездяване, че съм ѝ отстъпил частично от претенцията си върху всичкостта, предоставяйки ѝ се в

ситуационна накърнимост, като в самоумалена редукция на себичността. Следвателно другостта е само търпяна конкретност, не и въобще допустима конкурентност. Биваща е в паритет на доверени допускания, легитимиран през добродетелността и разбирането. Затова и общежитието конклюдентства екзистирането през етичност, то е манифестиран паритет на иначе изтребими чуждости. Всяко казване е пазарен ефект на доверителна система, не на действително случимото. До счупване на доверието наличието на другостта е етична дилема, която не се решава в еднозначност. Тя е отлагана до експлицирането на явящ себичността контекст, даващ я емпирично безмотивна, експанзираща от нищощвуването на детермината и в абстрахиращ конкретната фактологичност автоматизъм на обяснителността. Така казващият е кой-да-е, анонимизиран от контекста *статистифициран*, бивал в убедителност деятелен, защото е в пълнота разбран чрез придобита в разговореност имиджова произволност. Тенденциозна кухост е, представеност за всеки друг, която толкова повече е, колкото по-разпознаваемост е. Казала се като *познатото*. Доверителността е межда всред напрегнатости. Шумна среда на обитание, в която казващия е възмездяван за въздържането си да има изцяло във фантазмагоричност света, ако е семпла присъственост, енигматично *смълчан*.

Добродетелността и обяснителността са паралелно възможни и за общежитието етично валидна се явява тяхната субординация, доколкото обяснителността е някакво в прекомерност композиращо насилване на идентификацията. Твърдеуниженост ѝ. Субординацията им е каква да е справедливост, не и смисленост, следователно е възможна и като разказ на себе си като да съм друг, когото съ-общя. Съобщавам го като да е събитие, и едновременно с пресекването на разказа престава и етичното съждение. Светът е вече на някого казаност, при което етичното няма знак в специфичност, цялостта е присвоима, а добродетелното - реверсирано, подавано безочливо от рейтинга на всяка житейска съдържаемост. Влиятелното трябва да е благо-ст, иначе не би било въобще, затова и каквото правено е никак, добро правило е, защото Светът в непогиналост е (така държи ме). Добре е да е нещо изобщо правило, защото така прави някого, явява го, при което акцентът е върху имиджовия конструкт формализирал

мирозданието, не върху технологията на съгласяването му. Квазиекзистира резултантността, ефекта на казаността, ако е понята като завършимост в разбраност. Резултирането е статусноносещо, не идентитетно, преживявано като реципрочна съответност на някаква другост. Така етичното е акт на въздържане, реализиращо се в условен пазар на приключими в някаква действителност поведения, за който мотивацията им е индиферентна. Наративът е активатор и на общежитийността и на предполагащият я хоризонт на справедливост, при което неидентифицираните персоналности са не безсмислено (нечленоразделно, аграматично) разказваните, а неархивируемите “безсистемни” ставания. Уникалността е неприсъствена бунтовност, разядосаност, взривяваща статуса на статистицируемото “нормално”. Нормираното *наблюдаемо*. Критерий за приложимостта на наратива се оказва възможността му да казва индивидуалното по начин, по който събитийното му множество е трансформируемо в универсализирано моделно съдържимо, експлициращо всеобщимо поведение (някакъв доминантен имидж). Така персоналността е не просто екзистенциално субординирана спрямо общежитийното, тя е единствено през него подаваема смисленост.

АКТЪТ НА ЛИЦЕДЕЙСТВАНЕ е квазиспонтанен жест на съществуване.

Ако допуснем, че съществуването е самопостигаща се цел на идентификацията, а автоекзистирането е невъзможно удостоверимо, то идентичността се представя като специфична разплавеност на екзистенцията между претенцията за бъдене и потенциата на реципиента ѝ да го предоставя. Следователно, удържането на доверителна полоса на неприкосновеност спрямо другостта на насрещащото е условие за собствеността върху легитимацията. Тя и процедурно гарантируема посредством грамотната казаност и безпроизволността на разбирането. Пределната разбраност по презумпция е диктат на справедливостта и униформена унификация

на персоналността. Но и единствената *достоверност* (повече от мислимост). Полосата на достоверност е дифузно, дисонансно силогично множество, преживелищното място на пределна емперична станалост, където мисленото, поставено в някакви унифициращи основания, вече не може да бъде мислено. Не и по начинът, по който е мислено досега. Във внезапността на явното *безпредвидимо*, по неизбежност (защото все още съм в завареност-си живящ), става нещо "друго", смислимото въз-приема гносеологичните (даващи възможност нещо да бъде познавано) основания на етично "противното" си. Преставата да е удържаност, прави. Възправеност е. Доколкото само конструираното е приключимо в завършеност (чрез радикално отнемане на спонтанността), изглежда, че извън системността си, никоя смисленост не е в тавтологичната си последователност валидна казаност, а отвъд това няма как и да е единствена. Да бъде Светът като нещото в изцялост. Остава кое да е казано да се съотнася към казаното в ментална реципрочност на достоверността - това, което казвам, не указва казаното, а *мен* (поне като този, който може да казва "нещото"). Затова всяка реч изглежда да е просто властова претенция, чрез която се креира инициатор. От *нищото*, иначе не биващ. А той, от казаността насетне, ще е говорител-си, реторичен фокусник, упражняващ се в употреба на езика като да е реално даден (и онагледим) свят. Бърборещ самотник, за когото най-съществената опасност би била думите все пак за някое нещо да значат. Наистина деятелност да са, "слово" и затова да е в бодож на съвестта си отговарящ, защото са в неприкосновеност Светът за кой де е чуждеещ-му. Братстващ-му (фамилстащ) някой-си. В сегашното ми разбиране протоколът на справедливост "пита" не какво ми се казва, а този, казалият го, отговаря ли за него. Съ-вестител ли е? Ако "да", ще казва тъй или иначе *моето*, защото ще е мен направил като свой (своето). Своен-му-съм. Така казал ни е в заедност, съ-общил ни е. Ако "не" - съм етично защитен от всяка казаност, защото неразбрал съм я, в точно което и той е безотговорен. Безизкушил ме изобщо да бъда оттатък-себичност. И така някак мирен съм. Смирим, защото съм в смисъл-си, неотделен. И *сам*. Самоавторизацията изглежда да е хиперболизация на себичността, но и сочи към силогизацията ѝ като самотийност. Самотстващи сме и отричаме в ужасеност самотата при

всяка казаност, като да е паническа протегнатост към *друга плътност*. Автоагорицията стартира в погнушеност монадността и така предполага реципрочващата ѝ струпана, като да е съвместяща ни, заедност. При това, имплицитната на казването другост ни различава от самото него, подавайки не нас, а смисленост, чрез която сме захвърляни в съществуващото и с явността си - желаеми. Употребими сме от смисъла (не ние, а битиането ни може да е несмислено) и затова всяко изричане е унижително. Образувано през понятиен силогизирания тялото-ми (това от-мен, което може да е желано) изглежда като да е плът на всеки друг, твърде предоставеност. Доколкото езикът е матрицата, през която се отработва ограничеността на възжелаването, поради екзистирането през друготията, то следва да има канал за оттичането на неотработената униженост в семпла присъственост, невзривяща съвместността. Доколкото пространствеността е маркер на наличното, на плътскостта се делегира функционалности, тя се предназначава да е умълчаност и каптаж на бездостойност, семпло страдане. Някаква счупеност на диалогичността, при която на общежитийността се гледа като на незадължителна за живостта. Тя е реципрочваща натрапеност на силогичността. Тялото е някак си като в протокол на произведеност през нахърнимост на доверителността, резултат на компенсаторна тенденция към еманципация, при която автоекзистенцията да е релевантна на подаваната в общежитието. Телесността ми е излъчената от менето плът, привилигирана вещественост, която си придавам в допълнителност като съответстваща ми, но биваща в безсловесност, поради което необщиима. Тялото е монствано, отказва му се да съм "аз", доколкото чрез него се казва мен. То боли, като да боли моето-ми и така, в рационална прогресия, доколкото никой друг не боли (така), сочи мен. Доколкото всяко тяло е плът, всяка плът ще е боляща, но не и етично допустимо моя (и все пак моето е такова, до поискване от друг). Така изглежда аз да съм принадлежен на телесност. На едно единствено тяло, което боледувам. Следователно, не мисленето на болката идентифицира (защото мислим в общим език и така предаваме болеността на абстракцията), същото важи и за смъртността, доколкото мъртвостта е колективен акт (подавана ми като знание на общността,

защото е винаги за друг), а безконтролността, чистото преживяване на връхлитане на страдането, излъчвано от телесността. Така крайчеността ми е дадена чрез плътскостта, но като да е неприсъщност ми, отстранимост. Недотам истина. Казванията, доколкото са програма на желанията, не репрезентират единна действителност, а са функционални сегменти от единстващ Свят, при това, само ако той е необозрим езиков ареал. За да го понятат до разбраност е необходимо привеждането на изговарянето към някаква протоколна технологичност, която е бивала някога *реверсирана* и го е разслоила. При това, акумулацията на казванията в общежитийната разбираност има праг на насищане, отвъд който, поради синхронична съделеност, започват да доминират до масова посредственост, потъмнявайки крайните силогизации. В кулминационната фаза на консолидация общността се припознава през етичен синхронизъм, който е назидаващ реалитета, *креативен*. Съглашението, което ни е необходимо, за да мислим света като да е достоверност, е принудено от необходимостта да е в достъпност смислено, поради което е само удостоверимо, лъжовно извън протоколността си. За последната ценността на поведението, дефиниращото света “нещо-то”, е функция на оценеността на мотивацията му. Следователно значим за общежитието ще е предложеният и доказван с аргументи (като в изброеност статистифициран), валидизираният чрез общена масовост поведенчески акт. Нормиран от изключеност на “особеното” перформатив, доколкото друг би бил в непригодимост към съгласие. Твърде специфичен, рисковано противопоставяне срещу всеобщеното. В протокол на загуба на доверителността в общежитието, изглежда че всеки екзистер е нефункционален, а съществуващото е оттекlost от битие. Каквато и да е общност ще трябва да се индикира чрез изрична институционалност при това оставайки *безпроизводяща*, фикционална. В напъна да се самоекзистирам постъпките ми не успяват да дефинират всевалидна действителност и имат изобщо някакъв смисъл, ако ме раздишлят до откритост в “истината ми”, различат се и в тях мога да се-позная, в увереност себе си да припозная в явеното. Посоченото е вменима от/през ерозията на общежитийността собствена ми отговорност и дублирана активност - да права (го) и да разпознавам

себе си като правещ. Но в този самопроизведен акт на рефлексирание изглежда съм съставен си, предизвикан от себе си да се сторя в оригиналност, като в специфичен стил на живеене. Поне така изречим да е, като в пререкание с всичкостта. Доколкото съществуващото е етично подаденото, уникалността е защитена да бъде, дори само защото може да е затривана. Защото общезитието е видимо само като процесуално организирано, то карантинира специфичното в анонимното, има го някак предвид, което отваря нова територия на истинното. Ако е така заплашено с отсечение, специфичното е не-нормирано (защото е наличен протокол на карциране), а Свят по истина, доколкото е такъв радикален дискомфорт, който не би бил допускан, ако не е мотивиран от действително биващото (за някого). Така изглежда да съм някак екзистирuem, защото към менето се отнасят като към специфичност. Дори и отграничеността да е семпло влечение към реалното. Макар и да дели защото е изолационна твърде-оригиналност казването на истинното не изглежда да е кризис на етичността, а на властта нещо да бъде изобщо казвано, от някой експлицитирано. Така истинното се оказва некоректна сложеност в езика. Някак си прикачим към някой, именуем афоризъм. Антинормалното, защото е по необходимост етичност (доколкото е само така изобщо възможно), сочи истинността през жертване, а разслоеността на света, подозира удостоверим мотив за всяко поведение. Самият акт на особено правеното сочи, че истинното потенцира множество на значимост на мотивации, а действителното е някаква произволима *стилистика* на общението. Рисковаността на казването е специфичната афектност, изглеждаща достатъчна да мотивира особената му фразеологичност. В тази формулировка истината не може да е интимност, тя винаги е някаква сложеност помежду. При това поставеност, която е неконформистична, някак в обречение. До сложеността на истинното съжителството предполага протокол на въздържане, а истинността е експанзия, заявеност-ми, която ще трябва да оцелява в язвяща динамика на уподобими претенции. Така истинното е казване в изплъзнатост на окончателната идентификация, доколкото кой има правото да казва се оказва съмнително, функция на съдържателността на казаното, доколкото претенцията е за иновация - да се изрича билото

безсмислено като разбираемо. Изглежда като че то е вече биващо в потенция понятно и сега е в съответност му изречено. Няма корелация между казаността на истинното и истинното от някой казване като субективно преживяване. *Кой* го казва става производно на начина на казване. Истината се оказва реторична сложеност. Изглежда, че е възможно идентичността да постига достоверността си за съглашението и като спонтанна положеност в жизнеността, внезапна съвпадналост на казаността с плътскостта, провеждана като “естетика”, през стиловата странност на съобщаване. Ако казва нещо за виталността, то истинно казва само за обстоятелствата (на ситуацията, по начина на формулирането ѝ). През спонтанността, истинното се отвърща от историята, престава да казва следствия, сменя причиненостите. Истината е пределно и понятно, но *специфично* казване на света, доколкото е фразеологизиране на иначе неопределим темпоритмиран срез на общението. Казване на време е, отпадащо от траенето. Изричането губи наративността на познаването, но и формулира решението на казващия да е-жив (живящ), имайки една *единстваща* реалност - само тази на мигновението, давана като актуална потопеност в нещата така, както ни се представят в споделеността им. Така *другият* е посредник при разкриване на истината не за произведен ѝ Свят, а за мен като себе-си. Себето е допуснато някак да бъде Свят-в-истина. За съглашението, зависещото от рационално решимото, волевото-произволното, е дефинируемо “благо”, стихийнодаваното следва да се отвежда от живостта. Антинормалността е институционално включена, разбирана като някаква “личностова”, постоянстваща в устойчивост, специфика, но тя може да се инструментализира като идентичността се мисли през *хаотична* сингулярност. Така моята аз-истина става функция на рационална операция, която следва да извърша сам, без да мога да разчитам на нечие емпатично назидание за колорита на фразирането, но в протокол на перманентна индикация за разбираемостта на изговоримото през отразеното от общжитието. Все пак казан съм в границите на отклонка му. Така, наричайки себето си като че виждано отвън, формовам собственото си “изображение”, предназначавам го за съжителството апелайрайки да се *уважни*. Следователно, в особеното имиджът реферира

към статус, не към идентичност. Имиджът е сигнала на оттичащата се от реалността наличност. Колкото съм по-достоверен, толкова по-малко съм в прегледността (защото само там познаваемо съм) и обратно. Истината е в пределна сложеност когато оголва казващия я, поради това никога не може да довери (за) себе си. И още, изказването на себе си като истина е някаква си дейност, част от всеамбицията да контролирам Света. Казващият истината се позиционира в предположено желана ролева траектория, някакъв е, но защото така е *допуснат* да бъде, е изрично, през *инкриминането* и карантинната институционалност, мислим като негативно *овластен* и поради това само стартиращият етичен жест зад казането е проблематичен. Следователно казането на истината не е нищо друго, освен свидетелствана способност, присъщност на житейската кондиция. Като да е преходен, моментен статус, подаван от стилистика на персоналността, от явяването ѝ в прегледността като лишена от детайлност, някак абстрахирана от ситуационните обстоятелства. Истина е само изговоримата като жизнена тенденция безличност, доколкото само така може да е асемблирана към себичността. Като нея казваща, имаща последствия, разпознаваема като общима. Така, хоризонтът на казаността на истината е процедура по сговаряне за всеобщността ѝ, разчитаща на рационална аргументация, на някакво доказване през *експертността*, която е изрично удостоверима. Следователно експертността не се асоциира с "авторитетност" на казането - доколкото е протоколна тя е назначеност и рейтингувана (йерархичнопотентна). Да се казва истинно някак-си в симулакрумното вече не може от всеки, ако направено е, то значи институциониран е. Вече властен. Макар и под условие - експертът верифицира "истината" като правилно мислената, достоверната вероятност, в рамките на акредитацията си. Иначе или не казва истинно, или истина в емпиричното няма. Експертът не може да каже, че не може да поняти истинното, но може да казва, че истина няма. В рамките на изказването му това, обаче, не може да е истина. Не и в прогресия на силогичната универсализация. Експертността предполага допускането, че истината може да е постигана от индивида посредством познание, което означава съответност на инструментариума за постигането на истината на

спецификата на обекта (истината). Така познанието открива пред субективността несекончаем път към истинността при стартиращо условие, че истината ще го преобрази (когато е все пак придобивана), но това е тази специфична истина давана през познанието. Актуално ставащото в акта на замисленост е дефинируемо през осъзнаването, че истината не е в състояние да преобразува субекта, доколкото с автоекзистирането е отпаднала фазата, в която персоналността се подготвя да познава, променяйки се, и е станала съответствието-си, в което се познава. Но последното е възможно при общезигитивен смисъл само през отделеност, познанието ми е креаторски жест на провидял ме като *друг*, вглеждане към мен отвъд тялото (дори и това да е само езиковото ми "тяло"). Актът на замисленост по същество ме преобразува, за да ме даде готов за *съжителство*, уникалността ми е някак станала адаптационна (към сговор) програма. Защото е от/за съгласие дефинируемо истинно, то е само протоколируемото, фактическото. Сложено във видимостта, доколкото нея имаме за всички. Следователно, защото е квазикомформизъм, истинността трябва да е от някой вече имана в изцялост и от него да сме съдани - дори и мислен през понятността като да е глас на Другият в нас, който не се променя и е обитание на истинното, или всеки друг, който не съм, но е оторизиран да произвежда съжденията за мен, с когото съм в общение. В радикална изреченост всяка другост е от (заради) менето и е уважняващото го в съответност правилно сторимо, смисленото съгласуемо. Затова и всяка реч е предизвестеност, вече някак чувана, поради което валентна е единствено сегашността на казването. Съгласението сочи истинното като системна удостовереност - значимото ѝ, подавано на емпириката чрез някак си броено време. Него и мисли в основателност съделимо. През общението в реципрочност се-знаем чрез разчитане на асемблиращ ни смислен контекст, който разбираме в автоматизирана от езика непроизволеност. Истина за общението е събиране около това, което езика знае, вкл. кой съм и *какво* казал съм. Даването на истинното изглежда да е способност за разпознаване на другостта и преживяване на заедност. За субективността заедността е противостоене на ограничеността на крайното, на смъртта, доколкото *реалното* отива напред във времето.

Така способността за отграничение дава яснота относно статуса на идентичността като вторична производна на общението и едновременно с това компенсира предоставеността ѝ през разбирането, казвайки го като истина на траенето, а не на съгласението. В този етап от разсъдението, съгласението е протоколност, през която се присъединяваме към менталността на рояка, на ареала на човешкостта, а не към собствено житейска цел. В крайната фаза на акумулация се заличава индивидуалността, която е флуидизираща потопеност в някакво хуманизиращо ментално пространство, което няма предвид нищо от емпириката на живостта. То няма как да има някакъв съответстващ на нещо (примитивно жизнено) стремеж, доколкото нищо не отстои от него и придвижването му към отвъдна непознатост е фикция, кодирана да е заедност от/чрез афектен импулс. От ужасността, че сме и така сме крайни. Изглежда като че сме се събрали в живот, за да образуваме общност. Тя е цел сама на себе си.

Съгласеността изглежда да не е наложима ни формална системност, а предположено от смислеността поле на всеобщащо и винагишно съзнание. Следователно властта, която следва да гарантира съгласението и истинността, всъщност е извъндоговорима, някак-дадена-е, поради което е и граница на виталността (която е хипертрофирала опасност). Смислеността изгражда псевдоидентичност, която съхранява “истинската” недомислима иначе възможна в спонтанност от някаква си заплашеност, но не и да не бъде изобщо. Себичността е застрашена да е рационализирана до устойчивост, в постоянство разбрана. Като постулирана в принуденост, тя е съмнителна вторичност, но никаква друга и не може да е в актуалното понято, неалтернативна е при разбиране на Света, който е семпла пръкналост в акта на замисленост. Така истинното е преживявано като отделеност и напрегнатост, за която няма рационални основания. То се дава като усилие да бъде, натиснатост е. Тъй като всяко поведение има опорите си в някаква институционализирана “субективност” и цели адаптация към характеристиките на протоколността си, то може да бъде дешифрирано чрез неразчетеност на реакцията (излизане от режим на сговорчива съответност). Всяка деформация на общението предизвиква носталгия към разбираемостта и откроява актуалното като недетерминирана

сингулярност. Атипичността на общението сочи имиджът за употребеност на себичността, а не за произволена и инициатива. Той е излъченост ми, през която си давам възможност да преживявам контрол върху общението, доколкото е фантазирано, имитативно аз.

Мишенното ми себе. Едновременно с това, то е актуалното възможно ми, следователно - изцялото мен, тествашо еластичността на смисъла на общежитийността. Казващо ме като точно "тази" идентичност встроена чрез притежателни словеса в общението. Истината се оказва за нещо казаното ни, в нарочност за мен. Аз съм и винаги адрес.

Идентичността ретранслира произведената ми чрез езика истинност, достъпна ми само като наредена заставеност, при което задължителността ѝ е експликация на властта на протоколността над общението, сложеност в допускане от разбраността поведение. Така, изглежда да няма истинност извън употребимата като съмисленост реторика, особено изреченото общинно. Всяка истинност изглежда да е кумулативен факт, синхронична мрежа от силогизми, аргументиращи струпаността. Като че това, което се поднася за истина, трябва да констатира *правилността* на някакви релации, на съотносими през диалог статуси в общежитието. Да легитимира общението чрез понятност. В протоколируем поток на рационализиране.

Интелектуалното членене предизвиква пренебрежение към иначе очарователния ни паноптикум на общежитийно ценното (то е обезценено чрез фрагматизиране на фактичното). Същото ни дава власт върху представящото ни се, неслитно изчерпано в конкретното и така променящо ни - отново наричани сме в отделност на телесата, като да сме самотъждествени и трайни. Истинното казване не просто ни подава в поведение на правилност, но и сочи какви можем (е допустимо) да бъдем в монадността си, за да сме в потенциална съответност, констелируеми. Назидава ни до степен на инерционна от езика *детерминираност*, която изглежда и да не трябва да бъде стопирана за да сме в продължимост, времееци. Истината не може да е казвана с пределна радикалност, в крайност на животозастрашеността, защото има за предмет оставането ни в общежитието (живни в общинен Свят). Все пак, истинното в присъщност му следва да изрича кое е "справедливо", как се разпределя властовия ресурс на

идентифицирането, оттам и мога в свобода да не съм, ако статусът ми е на извън-нормиран и така мислен съм. Така наредим и внимаван, не и докрай отграничен. Докъм безобщинен, в навряност да-съм (живящ). Истинното като да жертва смъртността ми в употребеност на протоколност, на някаква, извън зоната ми на произволимост, съгласеност. Няма нищо, определимо с "моя" (нечия) истина, съм като направен от истина/та, неин съм, рупорстващ я. Антинормалността обаче казва, че животът може да бъде в правилност страдан, мислен като че е болест, самотстващо усилие, някак продължавано от закон на безсмислието. Истината за агонника е това, от-което-разделен-съм. От което спасяван съм като от себе си. Покаяно, в отречение, което нерешавал съм. То намерило ме е. Тя, истината-ми, връхлетяло ме е. Тя ме знае разцепен, недокрай смряло.

Следва отчетливо да се направи разлика между същостовото съдържание (себичноносеното) и работата, извършавана през персоналността, за да го яви в общението. Нещо в екзистираното предполага точно тази му явност, още повече, ако тя е устойчива (повторяема) може да се каже, че процесът на трансформация до експликацията е познаваем. Отнемането на понятността на така списания механизъм би постулирало екзистираното като изцяло изреченост в обичайното (ежедневно). Емпиричното е освободимо от специфичната му предметност и е особена абстракция, която е послуженост единствено на екзистирането, поради което именуваното никак не е разбраност - то само казва някаква относителна спрямо други ментализирани наличности, чрез отграничеността си имани за езика. Същото сочи и че процесът няма как да е собствено принадлежащ на субективността, той е непременно сложен в общение и "формата" му е размишлението, като при това формираността му е със собствен онтологичен статус - по необходимост нелегитимна му представеност е, но и собствено уважнима достоверност, която изглежда да е първична (защото е по необходимост тя) по отношение на идентификацията. Така езикът чрез общението като че е отворил вместилище на персоналността, което тя ще трябва да заеме, поемайки смислеността на изобщо казаността си, както и да

се мисли в-себе си, свободна. Все пак, ако тази абстрахираност на функционалността на емпиричното стане забележима до степен да се отчита от констелираните в общението, то изобщо няма вероятност да възникне нещо-то, защото би било достатъчно да е мислено за да е *реалност*. Така изглежда всяка осъщественост да е екзистенциално пренебрежима (защото е недоглеждане, погрешност) и конклюдентна договореност да е пригоденост към общението само така явност. Емпиричното не само, че е все още непостигната универсалност, но и противостои на тенденцията да бъде абстрахирано. Съпротивлението му е възможност да бъде идентифицирано, но то е припознаваемо (имано) доколкото е конформирано. В следствие идентификацията придобива значимост единствено при общение в протокол на институализация и актуалността ѝ се определя чрез съпоставка с реципиент в разбираем контекст на претенцията за персонификация. Изглежда като че общежитийността не произвежда цялост, а рои, сама себе си саботира, поради което целевият хоризонт е поставеност (преди) функционалността ѝ. Така всяка актуалност ще го ерозира, ще изрича собственото си ставане, едновременно явявайки и снемайки го. Цялостта има тенденция да бъде в апогея на изчезналостта си, там където е (в крайност) заличима. Същото определя и разбирането на общежитийността като непроизводяща, семпло налична в кое да е общение, доколкото има да регистрира единствено съотносимостите в констелацията. Общежитийното фактурира неслучимостта на траенето и ни подчинява не чрез справедливостта на разпределените значимости, а защото е артикулация на пригодимата да е интензифицирана *властност* на сложената ни през езика за съобразяване институционалност. Защото така е изричаща вероятната си функционалност като възможно давана на общението и в тази му приписаност, то нещо с нас "прави". Общежитийността е системност, която *делегира*, протоколи преноса на функционалности, без по необходимост да разполага с тях по същество, като да са и принадлежни ѝ, затова е и фикционална съгласимост. Ще бъде, докато сме склонни да я бъде, докато през нея сме легитимируеми, т.е. съдържателността на общежитийното се изчерпва с приписваната му *технологичност*, в която мимикрира влечението да-сме и като "това" станало да е

"нещото" - защитими. Прислоними към патернистично, илюзорно траене, което да не ни стигматизира в ужасност, че сме в крайчност, свършими. Твърде реални. Но технологията на институционността е ненадежден покров, доколкото е аперсонифицируем повик, интерполиращ властовия ресурс на смислеността върху коя да е претенция за идентичност. Протоколността е разлив на легитимност, на квазидействителност. Следователно общението е въведено като укритие от реалитата, но е недотам изплъзнатост, доколкото е копираше способността ѝ да ни ужасява. За да я компенсира, общежитието институционализира всяка феноменалност, *включва* я, като така ни и пласти. Може всякакви да сме, защото не сме изцяло в нищо и сме в произволна (някъде) закаченост към разбраност, към четящ ни контекст. Това сме такава, което е така понятно и в едновременност още-си, в друг мотивационен алторитъм. Отново изречими, чрез архивируеми правения върху калкулирането на които нямаме контрол. Ако сме винаги само от другост видимото (защото така знаени сме), то никога в интегритет не сме, доколкото общението не ни цели, не цялости ни. Общението *презентира*, функционалност е. И има да не пресъхва. Така и не спира в-нас. Общението е перманентен призив да бъдем някакващи, за да не прекъсне в абсолютното казано, доколкото там бихме били в изключителност-ни само *необходим*, съдържателно равноценни на нищо, доколкото неизбрали сме се. Във воля на друг, чрез която казаността е сложеност ни. Пригоденост в изцялост, конструирани. Изглежда като че общежитието намира смислеността си в цялост, която би ни изразила в окончателност разбрани от системност, а общението, защото е влечение към непрекъснатост, чрез колизията на понятността индивидуализира. Но те събраност са, поради което съунищожими, нещоправещи. Изглежда "нещото" е предвидима самоидентичност, непроизволно автоекзистирание. Съм, защото казвам-се *симулиран*.

ЛИЦЕДЕЯТ е имиджов конструктор.

Всяко казване е само сочима актуалност и функциониране, при което предвидимото (сложното в разбиране) е стандартизираното

индикирано за “благо”. Разбирането на актуалността като метастазирала технологичност има предел на поносимост, отвъд който рискуваме достоверността на съществуването на наличното. Недотам разбираемото е основание на истинното, защото се отваря ниша нещото да става по хода на опоняването му, доколкото съществуващото (защото е такова) трябва да е възприемаемо (от друг). Така, фактологичното се явява *причинено*, в следване на историята за разбирането му, разказвана винаги откъм крайната (хипотетична) целност, а не мотивно асоциирано към безпроизволна смисленост. Съгласимата и подаваема през общението смислимост нищожи свободата да се решаваме през еднофазова сингулярност, в акт на замисленост. В реалност биващи изцяло като да сме, плътни-си. Погълнени. Сложеността "ни" в общението (като предизвестима направеност) сменя чрез наличието си еуфорията на живеенето, честването на виталността (която се мисли да е наистина ставащото в спонтанност). Така изглежда, че реалното възникнало се съпротивлява на изричането. Оттам отишло си е. По презумпция в словото плътскостите са свити до своето съгласено *значене* на важност, до протоколния им статус. Обичайно се счита, че наличието на “нещата”, увлечението ни да ги имаме в блазнаща друг явност, затъмнява тяхното значение, но в разбираемостта е обратното - значението потъмнява ужасяващото им наличие, защото са делеящи (поне на имащи-ги и не) в неразделимост-си. Затова и в понятието им съдържателна е различната степен на отместеност в действителност. Неназовимото е специфична тайна на съществуването и за смислеността тя е безпредставност, арационално *зло*. Така е и "непредвидимост". Ако екзистирujemo е само етично позитивното, то отсъствието на реално-то го сочи за зло. Вместо нещото на нещата е явно нищото им (казаното) и, интерполирайки това размишление към себичността, изглежда че това, което от нас има общезитието е *имиджът*, при условие на опосредстваното му от езика (който на свой ред също е несъществуващ извън функционирането си). Така формулирано, изговоримото не може да разчита на устойчивост, затова и езикът предупреждава за себе си, че е повдигнат до явност смисъл, поради което няма как да е неистина казващ. Няма как да е казано зло като-зло, защото е нещо казано.

Претенцията за наличност на неустойчивото е отложена в неразбираемостта. Но това, което е отхвърлено в езиковото ставане се появява в действителното-налично, доколкото функциониращото без да е смисленост е-фантазмагоричност, образувано около екзистентна пустота все-пак-значимост. Следователно фантазното-явно в разбираемостта е свързано с някакъв недостиг в съществуването на другия (за/на когото казаното е), поради което той и не е в състояние да легитимира във всеобща окончателност екзистентната претенцията на инициатора на общението. Някак неизчерпаността на смисъла на общението дава възможност живеенето да бъде усвоявано като побирано в систематична рамка, независимо от тягата животът да бъде семпло живян. Така изглежда всеки един от компонентите на съществуването имплицитно съдържа *предначертаното* (като възможност светът да е рационално редим), доколкото е неприключваемост в емпиричния му модус. Светът постоянно може да бъде мислен, защото смисълът му е в протокол на изплъзнатост от общението, трябва да бъде добавян през отделен механизъм - завареността в живост, който на свой ред може да бъде деактуализиран посредством *анонимизация* на персоналността. Чрез оттичане на смислеността от статуса ѝ. Така макар и симулативно давана, персоналността е единствената ни всъщност станалост, при това е и условие на общежитийността. Имиджът е отговорът ни на пустотата на съществуването, кодифициран от увлечението на животията - защото тя и извънобщена става, залива разбираемостта с наличност. Явността е някаква *завлеченост* в живот. Тя е въпреки нас някак станалост, поради което сме ѝ завареност. През този силогичен ред в разбираемостта на констелацията на общението няма нищо сложимо, освен "съдържащото" се в изречимото като идентитет, следователно съществуването е инерция на еуфорията на живостта, защото вече е имана някак-си, в принадлежност на понятното. Общението осигурява легитимност през мултипликация на извратеността да не можем да не сме в живот, защото в друго не можем (да-сме, но и смислени). Смислеността е някакъв конденз на екзистирането, възпрепятстваща анонимизацията. Така да си-жив се асоциира с ареал на опороченост на себичността, функциониращ в протокол на хронифицирана

укоримост, поради което е мъчителност, страдане. Животът се преживява като незарастваща раненост и така изглежда да е единствено реалното-ни. Самото зло. С приемането на страдането от разбраността като подаващо ни на живостта, "истината" се довери до станалост, доколкото изглежда да е изцяло формализирана (неизбираема) закономерност. При това актуалното значение на казаното като-да-е-истина ще е в автоматизирана зависимост от допълнителната му функция на честващо живостта. Доколкото прави го, ще е реалия, т.е. ще е антибезусловност, при което, в доказаност от предходното, наличието ѝ е някаква степен на отсъствие. Така истинното не казва нищо друго за каквото и да е, освен протоколността му, това че е някакво ставане в сговор и само в параметрите на системността му. Като присъщност му да е в реципрочност с етична обратност, в режим на недостатъчност да е изцяло света и така - структурираща фикционалността понятност. Общението остава да е възможно единствено като процес на компенсиране на някаква непълнота на понятното, което е все пак легитимирано като „разбраност“. Макар и недотам, някак в презумпция да е варираща по интензитета изпразненост на смисъл. Речта в декодера на понятното не поражда смисленост, тя трябва да е намерена в смисълът си, иначе е несъщественост. Да помни основанията си да е понятна явеност, замислеността си. И още, за изложението тук, основанията на съществуване са и хоризонт на очакване за съглашението, а такива при счупеност на доверителността в общежитието не се доверяват автоматично през технологията на станалост на Света. Референтно за общението на отчаяността е пустеещото, в продъненост, реално. То, нищото на злото, а не смислеността е моторното за общежитийността. Ако реалното е опонячено отсъствие, то е такова нищо, което се дефинира (за да е някак мислимост) според "отпечатъците" си, т.е. ретроспективно, поглеждайки назад в спекулативен низ. По-следствано. *Разбирането* по същество е избирателно - според задачата да се сглоби комуна през мимезис и е сложено като тангентно спрямо *необходимостта* реалното да е в безусловна явност. Да е възможно-възприемано, при което понятно е само необходимото да е разбрано. Необходимостта, въведена като състояща струпаността, е и имплицитно внушеното

существоно чрез институционализирането на казването. Така изглежда, че съществуващото и общението си подават явност като в симбиотична реципрочност. Предходното изглежда като функционална детерминираност, повлияна от безналичнето на "реално" в емперичното. Изобищо валидната станалост за всяка отделност, включително и за *именуемата* в идентитет. Изглежда персоналноста е канонно внушаема, бездоговорима. А защото е апроизволеност - и пренебрежима, и без легитимна етична оторизация да презентира себичността. Доколкото е матричност, персонализацията изглежда да е някак случилост-се, наредима в заставеност твърдефантазност, за което няма основания в своима от идентитета и неналожена "действителност". Затова и персоната няма как да е протоколно станала в явност - свърнатост до закритост на съгласуваноста е, инцидентна. За нуждите на това изложение приемам, че поселото функционалноста на несъществуващото *влиятелно* е актът на пълно присъствие, постулиращ автокзистирането. Реалното може да бъде описано като менталната територия между детерминираното от езика генерализиране на мислимото и непронизволимоста на внезапно ставащото емперично. Така емперичното ще е някак станало по възможна иначе предпоставеност, за която няма как да знаем, която не разбираме. То е връхлитане на безпонянтото като да е нечленоразделност, чийто смисъл е заключен за нас. Неразбираемото без-подредимо е и реалното, и наличнето му, и ужасността. То е зловеща изсипаност на пустота. Влиянията на въвежданото като еднократна истинност реално могат да бъдат запретявани през съгласението, което прибавя основателност към властовия ресурс на технологията на съгасителността. И институционализира смисленото като да е правилност. Реалното не може да бъде формализирано чрез понянтост, не влиза в достъпното за езика съдържание, но тази невъзможност може да бъде протоколирана, поради което себичността е смислима регистрация на отеченост на битие, а не някаква хипотетична, извън мислимоста наличност. Не и поставеност отгатък Света. В този смисъл автоекзестирането е като че ли отклик откъм аморфността на реалното, неспособността на общението да предостави траеща му намереност, при което персонализацията е винаги заливаща ме непопадналоост, реч от името

на нещо-си халюцинирано, непознат чужд към мен. Идентичното-ми е като раздиплено, инфантилен колаж от множество стратегии на казаност-ми. Афористично, предвидимо-лозунгово. Така изглежда временната ми персонификация е и икономия на силогичен ресурс (защото стопира бърборенето), и допълнителна функция на удържането на ставането ми в общението - да препятства фразеологичния натиск върху себичността. Заедно с това, неизчислимостта на реверсите на съ-общението разроява и множи многократно непълнотата на идентичностите, прикривайки под стъстеността на инцидентно пригоденото (до разбирано) отсъствието на съществуване. Изложението постулира себичността като изведено от менталността нещо-в-себе-си, за което знам в единственост това, което езикът ни подава да знаем заедно. Т.е. през някаква отстраненост, за която сме от себе си отместеност и така някак-си реализируеми, сложени в смисленост. При това себичността е не просто отчуждена от емпиричното, а (концептуализирано) отсъстваща от понятийния обмен. Поради незакотвимостта му в достоверна причиненост от реалия, емпиричното е материалът за активност на понятието, основателността му да се явява някак. Обосноваността му, при-дошла във внезапност. И още, всяко казване към мен се преживява като изявщо апелирание на персоналното статукво, в което вече съм бил отговореност, а речта към мен е оголване на фактичността, че никак не-съм, освен някога откликналост-ми. "Съм" в миметичност, някогашен. Всяка ми актуализация е твърденапрегнатост, екзистенциален *риск* - да бъда неузнат, защото няма ме, а не друг-съм, и защото несправил съм се с тази очевидност. Така изглежда всяка ми актуалност е скритост, отайняване на нищото-ми, което-съм, а щом това-съм и все пак в Свят съм, то (по аналогия) никой нищо не е. Никой всъщност не биващ е, затова и не може да бъде мъртвен. Ако всяко поведение е престореност, защото окончателност няма, то другият не е етичнодаван-ми, а връчен от смисъл. И мога да го отказвам, и мога да се отказвам да съм. Съглашението престава да е етичен пакт, непроизволима пожеланост е, при която има общезитие в автоматизирана производимост. Автекзистирането изглежда да е стартер на технология на живеене, не на живост. То е като закаченост

към и иначе някак ставащото. Съгласеността е предписаност, канонна известност, което е (парадоксално) истинно казвана фантазмагория. Така всяка казаност е конклудирана съгласеност, защото съдържанието ѝ е някак станало несъщественост. За общежитийното е важно че нещо изобщо може да е казвано, а не какво, защото може да бъде казвано само изречимото. Разбираното е винаги предоставяно от съгласимото. Индивидуалността на другия по симпатичност със собствената ни е безпредставеност, той трябва да бъде наричан и така опонятим. Поради непоказаността му е фактически неприсъствен и "разбираме" опаковката от значения, която би имал в евентуалност. Вероятно достоверното удържа общението като кохерентна верига от силогизми, определящи неуплътнима съдържателност. Казаното ще е в недостиг смислено, дори ако е употребило изцяло понятието. Доколкото понятието в модуса си на разбираност няма други основания, освен функционалността си да легитимира контекст, в някаква точка на пресичане на претенциите за екзистирание, емпиричната внезапност на *узнаването* придава значение на цялата афоризирана верига. Властта на общежитието е сводима до проектирането на внезапността, до предвиждането ѝ. В явността събитията се *събдват* в уплътнима предизвестеност, идват откъм края си. Откъм каква да е сложима цел, чиято възможност да е сговореност подава основателност на общежитийността. И единстващ смисъл. Емпиричното е тавтологично повтаряне на бивала като кулминирала в цялост смисленост и е сингулярност единствено, ако събитийността се разслои през мотивни коридори и предпостави идентификационна колизия. Явимото е насложеност на няколко референтни към отсъстващото реално разбираня, доколкото нищото е непредставимост. Описваемо е, обкръжимо от наричания на от-някой провидяности. Така емпиричното резултира в диалогичност. Нещо може да бъде изказвано, доколкото все още нещо казвано е като непълност. Изречимото е и оразличавано-ми, като мислимо от друг и така никога не е сигурно какво е желано да е казвано. Освен, разбира се, абстрактно съгласимото. Ако, обаче, изказването е съответстващо на намерението точно-това да бъде казано и то се реализира във фантазмагоричността на всяка клоняща към цел генерализация, то всъщност нихилира каква да е

особеност на казаното да има истина за съдържание. Колкото по-смислено е изказването, толкова повече е разбираема антиреалност, указваща на собствената си екзистентна недостатъчност. Доколкото всяко биващо е такова, поради етичната си парадигма, то смисленото е безизбираемо, защото е невъзможно в изказването да не избираме формулираното като „благо“ от съглашението (то и само така е видно неживимо). Биващото е само благо-то, доколкото е феноменално нищожно, възникващо в хода на калкулирането си в общението. Изглежда, че понятието е някак-си останалост от отсъстващата иначе реалност. За да е истина, смисленото се нуждае от общезитие, поради което всяка казаност имплицитно твърди, че е общима. Следователно, казаното е диалогично, полемиращо със съдържателността си и хронично незавърσιμο (поради неизчерпаемостта на мотивните коридори). Но за да е понятен, езикът следва да е затворена и функционална системност. След като така е мислим като в принципна завършимост е допустимо езикът да е цел на речта (на ставането си). През това разбиране езикът в един от модусите на ставане се самопрезентира, което означава, че всяко казано е заменило отсъстващо съдържаемо, защото изложението не съдържа в еднозначност емпирично даваното, а идентифицираното като вероятно ядро на мотивния коридор. В езиковото правене е невъзможно понятието да бъде анонимно и едновременно с това - *разбираемо* употребено. Винаги *някой* казва нещото, но за да може изобщо този нещю да е казал, трябва изговоримото да е говорено в достатъчност дълго и от други, за да може изложението да попадне на съдържанието (си), където нещото да става друго (разбираемо) за някого. Обект на колизията на казаността не е собствената ѝ съдържателност, а динамиката на идентификациите, произведени чрез имплицитно твърдяното общение. Доколкото общението концептуално предхожда и съдържа казаността, имиджът изглежда да е идентификация с вече съществуваща смислова отделеност, която е изпадналост от потока на понятиемостите до степен да образува точка на сингулярност, в която е възможна еднозначна фиксация на разбирането на перипетията на силогичната верига. Емпиричното е и пределът на смисленост, в който съм съблазним за себе си (пожелаем-си като да съм наличен), като че присъстващ съм в

синхроничност с пожелаем друг, от който съм заставен да пребивавам в (споделима) отделност. Идентификацията се провежда като смисленост чрез разпознаване у другия на валентни характеристики, които мога да препиша на себе си. Следователно познаването ми е представеност на някаква огледална *припознатост*. Така изглежда, че всяка идентичност е неавтентичност, прибавеност на (измечтана) чуждост, която придобивам през общението. В този коридор на разбиране имиджът е усилие в допълнителност, трудене, което се прилага към понятното и така го въз-произвежда. Но е и изначална *грабнатост*. Присвоеност на друг/ото. Доколкото така мислена идентичността изглежда безреферентна към хармониума на цялостта (защото е некоректна пожеланост), е етично релевантно изискването зад претенцията за идентификация тя да се състои в нещо така казано, че да съдържа предизвестеност претенцията всъщност да бъде отказвана. През отказаността себичността прибавя към персоналността възможност да стопира придобиването на удоволстването в живостта посредством персонализация на другостта и я екранира върху който и да е фантазъм. Самопроизвежда го като формално генерализирани понятия - общезитие, съглашение и пр., които се *ценността* като да са прозирни за истинността. За благо-то. Разбирането на антиреалността на съществуващото е безапелационен акт на въвлеченост в универсална мъртвост. При това веднъж стартирало окрайчването е необратимост, привилегирована точка на еднозначност на всяка казаност. Еуфорията на живостта изглежда като злоупотребена, обърната в насрещност си през коя да е изреченост. Твърде стихийна, жива. Реалното е ерозия на смислеността, не и алтернативно *разбиране*. Така, да се възползваш от живостта изглежда да доволстваш в злобност, а да си жив е неетично. Автоекзистирането като да е суициден акт.

ЗРЕЛИЩЕТО Е ЗАЕДНОСТ, обречена винаги да става.

Функционалността на общезитието не съответства на способността на индивидуалностите да влизат в режим на съгласеност, общението е протоколът, през който несъответствията се оттичат, като съвместността е предположено постижима, имана от смислеността. Но общезитийното някак всмуква индивидуалностите чрез специфична тяга, те са имани в режим на „мазохистична“ пожеланост, доколкото са едновременно редукция и даване на себичността. Някаква пострадалост, която парадоксално *желам* когато е вече налична и през която добиваме принадлежност. Към нещо в несамотност да сме, между други залутани. Себичността като да е делегирала контрола върху мотивите на съгласението, поради което е и заварвана в разбиране съвместност. Без-спорна, от всички еднакво видяност. И затова - изречимост. Себичността чрез понятността като да се е отстранила от себе-си и в „действителност“ не тя нещо-прави, а етичността. По необходимост наличното е в заедност провижданото, условно индикирана от разбирането презентация на смисленост, доколкото правимо е *правилното*, от *който* е редно да бъде правено. Така общението през наличието си преправя детерминизма на смислеността до доброволна причастност към общезитието. И точно пристрастността може да бъде отричана (оспорвана) за да се компенсира нацърбеността на себичното. Така общението става аскетирана *колизия*, с което сигнализира, че е все още неприключило. Все още подключеност към заедност, като да е непридобивана преживно специфика на смислеността. Изглежда всяка изговореност има в ареал смисленост и общезитие, някакви, но съгласуването-е, защото е необходимо да се синхронизират етични (мотивни) системи. Казването артикулира етичната колизия независимо от понятността, доколкото тя е само протокол на актуалната разбраност. До окончателното съгласяване действителното е нестабилно, реалното налично - отстранимо, което сочи, че екзистирането е етично обусловено. Поради това всяко казване е претенция за съществуване, която не е задължително уважима. Следва да е настоявана. Така, защото съгласението е само една от

възможните дефиниции на свят, то е правилност, ако позволява (предполага) да е в последователност прилагано. Изглежда смисленото съдържа единствено значещото за общността, култивираното. От него е в хронифицирана изплъзнатост при-роденото, първичното изсипано като да е живост, преди нещо да е. Ако разговорът не казва общозначимото в известеност, то няма какво да каже. Не го и прави, но доколкото другостта ни вълнува, то снемеме идентичността ѝ като казваща ни в смисленост понятието за всеки. Изглежда, ако другостта е неконтролируема, тя е твърде различеност, за да е съществена.

Несъществуване е, някаквост представила като непредвидимост стаената в него смърт. Ако актът на замисляне проектира етични компоненти, то стартер му е абсурдна морална дилема, която казва, че си решил някак си живящ да си. След което може и да се сговаряш как да си, при което чак си-за-друг. Изглежда с природното не можеш да се *договориш*, както и глобалното съгласяване за значимото е непостижимо. Общението е обречено винаги да става, поради което е и прагматично безсмислено - за нещо извън себе си трае. Ако между двете ставащи-в-протяжност има някаква корелация, то тя би била последното, което остава да настоява да е живящо явното, след като е круширана всяка смисленост. Тя (то) е и безпотребното за общността и некоректното възможно. Когато доброто се генерализира, то става като да е за никого, защото е само за някого фикционален и откровено зло, защото е заставеност за останалите - всички живящи. Тях *насила* при-обща, смърти. Защото общежитието няма нищо, което да функционира като "съвест" трябва да излъчи компенсаторен на универсализацията протокол, през който да пада уникалността като ставаща живост. Да я сглобява в себе си и така някак да бива. Затова изглежда съгласението да предхожда и финализира разбирането (общението), през което се провижда, че сътрудничеството е преди властта в йерархията на животостта. Доколкото свързаността през сътрудничество е неизмеримост (достатитична е) в света на несподелимото няма факти, а нечinite неща. Точно те са специфичната енергия на емпирична живост, в компенсация на която общежитието изобщо става, и когато някак си става - то е в *разговор*. Но така е обозначима видимост на сходяване към казаното, смисленост „защото“, в предполагагане на

съпричастието. Разбирането е травестирано до отделеност от съкровеността сътрудничество, декларирано намерение. И така е винаги сложено в универсализирана системност, като имана предвид от всяко правене, без да е необходимо да е точно-тя замисляна. Иначе вършеното е безпонятно, не-сторено. Някак станало-си и нямащо предвид мен, а всякой. То е общезитието в колажната му съчетаност, не и съпричастността, доколкото тя е безпредметена. Така разговорът може да се дефункционализира до глобална овластеност чрез инструментална подмяна на инициатора и реципиента, ако изглежда правеното да е вече извършвано, цитат на действащото е. Заедно с това, всяка разбираемост спира света и не-познава казващите. Не и точно-тях, но за тях все пак нещо-си (като в достатъчност) знам, доколкото действителното е *пропаднало* в протоколността на разговора. Типологичният властови жест е от вече казаното да продуцира идентитет, да го въвежда в заставеност тавтологично разбирано, еднакво „чудо“, при което реципиентът е у-достоиван да смисли чрез предсъгласим етичен етикет. Разговорът някак функционира, когато е *контролируем*, доколкото е вече състоявалост се между етични авторитети. И така *престижен* без да е семпла матрица на смисли, доколкото „помни“ нестаналостта си в актуалното. Така може да внимава за последното като да е фабрикувана емпиричност и да го става история. Технологичността на общението осигурява архив на правилността, както и предоставя достъпност до легитимното „благо“, тя е на разположение и въвеждана автоматично през понятността. Така изглежда етичното е твърде информираност, усложнявано от предпоставката, че морална дилема се сменя чрез способност да се предвидят последствията от поведението, като да са *неща-та*. Общезитийността отхвърля вариативността през езика, той е речников набор от който се изтеглят идентификации чрез псевдосистематизирана струпаност на изказвания. Изглежда индивидуализацията е безосвободеност и нарочно лимитирана, дефинирана в ареала на етично правилното, доколкото непредвидимото не може да бъде мислено. Всяка случайност е натиск върху порядъчността да се смени, при което всеки факт е имплицитно казване на мотив. Наличното следва да е в легитимност давано, поради

което всяка предметност е употребима, благо е. Случимото винаги казва конкретното като наличност, повече сегашна от менталната присъственост на общежитийността. Непощува го, подава го на ставащото като да е не-наше. Несвоено и обещаващо, но е разменимо с етична чуждост, доколкото е удържано през смислова дистанция отгатак плътскостта (ми). Вероятностното биване на някаква друга етична системност предполага наличие на плътност преди да е смислимост и на действителност, преди за нещо да е. Чисто-то нещо, освободено от всяка специфичност за да е възможно всяка обмененост. Така, плътскостта е сложима в непредвидимото, при което порядъчността изглежда да е гроздене на съвпадения. И някаква произволна част от наличността трябва да е заета от другост, спрямо която да съм предметен, доколкото правилността хронифицирано настоява да съм от себе си друг. Даван на друг-ите, които *заварвам* като привилегированите неща, не-своимите-ми, но твърдими в приближеност. Плътни казаности, които да са до мен подредимост. Прилежащи ми в граничност, изглеждащи да са неотменимост и поради това - злоупотребяване с функционирането на общението. Настояване то да е в безапелационност власт върху жизнеността, трансформируема в някакво-си "благо" през смислеността. Наличното е такова в обреченост да е пригодимо. А общежитието - заповядано, принадлежно на екзистията. Така разговарянето изглежда *продуктивно* доколкото определя етичния статус на ставащото, поради което като че нищо друго освен канонно понятимото не може да е раз-говорене. Общението е някак станало утилитарност, а етичното - функционален критерий. Изглежда предметността е налична единствено поради съотносимостта си с телесността, така трае, при което специфичността на единичното не касае възприемаемостта, а мислимостта му. Ако може предмета да е мислен като самостоятелност, изглежда да е природност, която е неотдаваема. Не и в изцялост отделеност, където би бил семпла смисленост, изцяло произведена през институция разбираност. Отделността е отново понятност, не природа. Следователно, Светът трябва да е не наличен в перцептивна отчетливост, а понятен, за да бъде мислен. Мислим. При това понятността е универсализираща се системност, която настоява, че за нещо чрез себе си мисли. Като да е

самата тя немислимост/твърдезамисленост. Така, изглежда казването е единствената ми станалост, при което е и на всеки ставането. Условната всичкост, доколкото така разбираемост е. От мен произхожда света, аз екранирам понятност върху нещата, преобразувайки ги в обекти, така изглежда светът ми е принадлежен и всяка другост, която може също да го мисли накърнява всеобщността ми и следва да ме компенсира, ако се въздържа да не претендирам своето. Другостта е коректор на екзистенциалната лакомия (смыслеми като тоталност на себичността), и поради ставането ѝ *отделеността* през идентификативна агресивна функционалност е само завареност. Доколкото всяка отделеност-ми е непредвидимост, тя следва да е и декларира някак в предварителност въздържането си да претендира Света. Следователно другостта е псевдопарадоксалност, доколкото е разчетена да е това, което явява се във внезапност (и е така за мен). Провидяност е и от нещо-си попълненост. Изглежда да е така, докато различното-ми не разбира нещо извън понятното. Последното е съгласимата ни поделеност и единствено през нея сме изобщо сложени в мислимост. Така, екзистенциалната намереност дефинира гносеологичен паритет чрез друготията. Другият е, защото е някак допуснат в/през несвоеното. Толкова е, колкото в реципрочност отстъпили сме. И изглежда Светът да е неподеленост някаква, местото на отсъствие, което и мога да желая. И не бива да своя, защото ще го имам без-друг. Ако Светът е изтикан в зона на неприкосновеност, то значи е произведен чрез отказаност във валидизирана "действителност". Тя може да бъде снемана и чрез присвоеност (като да съм я в изцялост, за себе си разбрал) и чрез потрошване на другостта (ако съвсем неразбирам я като разделеност). С отделеното като да е друго-то се смива и буфера на съгласеност - действителното е безнеобходимо, дори и да е явно, от нищо смислено неповикано е. И така станало семпло желателното, безнужното. Неудовлетворящото, представимото имажинерно възможно, но в безсмисленост. Следователно, себичността в крайната си форма на понятност наличествува като етична субстанта, съотносима към накърнеността на желателното удоволстване (и така провиждана), доколкото съглашението е определящото мислимия свят. Него мога да казвам, от езика сложимост е, но никога точно моето удоволствие,

доколкото то вика мен от някаква назидаваща общението силогизирана споделимост. Желаното мога да преживявам като несвоеност, а удоволствието единствено мога да представя, не и да отдам на общезитието. Антиуниверсалност е, поради което неетичност. Безсъществуване, което няма как и да е (и защо да е) внимавано от друг, поради което може и да е пропуснатост. Да е семпло преживяване, твърде интимност. Което означава, че цел на езика е не да предостави удовлетворяващ ме свят. Не и свят способен да ме отграничи от общезитийното в абсолютистост. Идентичността е някаква вторична ошетеност, която съм склонен да претърпявам, доколкото е спазарима през протокола на разбиране - през съгласността да сме осъвместеност. В направеност да сме, далеч от спонтанността и никак в принуденост, при която априори стоя в някаква непълноценност (на доволството да съм). Допълним от другост, от която съм едновременно язвим и видим, видян като да съм биващ. Някакъв, какъвто бих бил ако така станал съм. Такъв ще съм в ставане през еластичната граница на поносимостта към болезнеността да съм недокрай ставащ. Не бивал в застаналост. Така идентификацията е давана чрез нещо в производност на самото ѝ съществуване, следователно е отречима и непригодима към трайност. Тя е отнемане от реалността на агресията, прииждаща от наличността на друг, явяващ се претенция върху света и ритуализиране на колизията през символизацията на казаността. Това, което изрекъл съм не съм в "действителност" извършвал. Казаното е неизвършимост, доколкото е черупка, разпечатка в екзистенциален *мащаб* на реалното. В това разбиране етичността на явимото е тестова стратегия, определима чрез пострададост, а имиджът - семпла видимост на редуцираната демиургичност. Направа на станалото като да е правимото, казване. Остава да съм това, което никак през мен казало се е, механичния сбор на чутото от "мен", попаднало в арела на разбраността. Триангулирано към етичното, бивало като да е благост, съвместимост-то. Дори и да има свят, принадлежен на друг, оличностен език, няма как да узнаем за него. Няма и как да го делим, би бил тоталният Свят, но и никому *известен* ни непринадлежен, като да е някаква изплъзваща се от езика антиреалия. За да е *разбираем* разговорът съдържа остатъци на действителност, тавтологизиращи екзистиращите етични масиви и поради

неразчетимият си в предварителност ефект - винаги относителни и с локална (за само това общение) валидност. При това на "действителното" се гледа като на унаследена през езика екзистенциална инерция на изначално съгласие срещу която изглежда възможно да се стои точно в този език. Като да е не-точно-това винаги казвано. Така, разговорът има да провери еластичността на границите на биване, предефинирайки идентификациите и поради въвеждането на актуални за разговора етични параметри, винаги в някаква степен на екзистенциален "дисонас", на напрегнатост на биването. Имиджът е отговор на невъзможността за еднозначна екзистенция, той винаги е условен (само през конкретния, моментно породен кодекс на общение), институционализируем през съгласуване *статут*. До попадане на общението в топоса на универсална и налична в безапелационност реалния (където би бил целият универсум), определима през детерминационни автоматизми, имиджът е в етично безразличие, никога правилност и все пак - допуснатост, поради което и унищожаем. Доколкото имиджът не е предназначен да трае, той е и неживим. Живна кухост е, някаква актуваност в конкретно понятието. Имиджът е такъв, защото е това-станалост в някаква казаност. Поради институционализираността си, имиджът може да е отделян от разговора и предлаган за употребяване. Това казва и че институционалността е безусловност, защото е в същина неживимост, само сложеност. Следователно винаги ще става (като през себе си), защото е само така безоснователна. Непроизволима задължителност е на действителното (това, което ще да действа). Институционалността предполага заедността, но не я държи и не я въвежда, казва я все едно някак станала. Твърди я и така манипулира общението, застава го към нещо (съпричастието). И като че е в обреченост да става (така, винаги). Институционността като нарочно изливане на власт не може да е отвън компенсирана, тя следва да има собствени механизми за контролиране на интензитета на манипулацията (някакво апелирание на пострадалото), но може да бъде потрошвана в радикалност. Нихилирането на институционалността не сочи непременно отсъствие на заедност, то може и да е сглобено към отнета му доверителност, което и разпада имиджовия конструкт.

ЗРЕЛИЩЕТО СЕГА Е ТЪРПЕНЕ НА МОНОЛОГ, ерозия на смисленото.

При загуба на доверителността във функционирането на общежитието като предназначена за нещо (благо) извън себе си *заедност*, антисъгласността поправимо нараства, което дава в прегледност някаква линия на времето, доколкото сътрудничеството крее трайки. Съсухря се, като да оттича в природност, и през това настоява за усилие, което да противостои на круширането на понятността. В тази дихотомия „нещата“ са такива, в каквото са заварвани, защото е по-вероятно да се случват така (обратно на някак-си), а не защото иначе е невъзможно да са станалост в *друго*. Спирането на ерозията на света в изпалскал уморената понятност подем на смисленост хипотетично би обърнало вектора на времето и би свършило броенето му, ако мислимото е изцяло изречено като да е картографирана симетричност на универсалиите, балансирали ги до неподвижност. Тогава не би имало нищо живящо (променливо), но и нищото би присъствало в затраелото сега, неразлично от всичкостта. Следователно, за да е станало, нещото трябва да е необратимо и мотивирано като никое друго, в безподобност обяснимо. Поради предходното, на общежитието се присъжда станалост, ако общението е приключваемо в радикална съвместност (където е при окончателната си изчерпаност) и не е можело да произведе друго, освен смисленост на биващото. При ерозиране на доверителността в общежитието позоваването на съгласеността е интелектуално упражнение, наивен монолог. И лицемерно, тенденциозно казване. Езикът е начинът, по който разбираме неявното и ако е така, то той е пригоден да изолира съществуващото от смисленото, да го нищожи. Езикът е функционалност на внушения за съществуващото (и че изобщо е), при което реалното е фикционалност не защото е недавано, а защото не него казаното има за предмет. Казаното фантазмагорира разбираан свят. Разговорът, чието предназначение е да охрани себичността в неприкосновеност от властта на разбирането в безвариантна автоматичност (някаква вече произведена до-него сложност), допринася за разпада на света и, ако това е все пак

някак казано, нищо не е през това поправяно в конструкцията на общезитието, защото имплицитно е речено, че светът не може да бъде мислен в съвместеност и с това е подпомогната дистрофията на съпричасността. Така съгласеността е смислима единствено като внезапно изтичане на говор. Потоп на смислеността, трансформиране на явното в понятност. Но, ако изгубил съм света в твърде разбраност, то изглежда изпозагубвам и всичко, от което да се отгласна, казвайки каквото не-съм и не произвеждам идентичност „нещото“ казвайки като различено-ми. Защото казал съм изцяло знаеното от езика. Следователно така изрекъл съм отсъствието на цялост, чрез която да съм сложеност в свят и той е някак принадлежен ми чрез етична кохерентност. През което казвам, че деструкцията на екзистенцията, произтичаща от рунирането на доверието в общезитието, съответства на пределната ми разтвореност в нещата. На потапянето ми в ставенето, поради което изцяло принадлежи на явленията. Феноменалното явяване на случването не ме произвежда, изобщо не и мен, то не ме внимава и аз не мога да се отстраня в екзистенциална еманципираност от безразличието на случващото се към себичността (ми). Общезитието, в което този свят би бил мислим, е античуманно, без-човешко, само инфраструктура на общение, което е условно предназначено да събира (към траещото винаги), а функционално рон. Времени в задъханост. Ужасността на общезитийната дихотомия е, че се удържа някаквата-си струпаност единствено в мълчание. Общезитието е престанало да става, но е уловило идентичностите в някаква завареност и те реферират върху функционалността му, извън очевидността на неставането му. По закономерността на легитимацията си могат да го „механизират“, свеждайки го до архитектоника на комуникацията. Монологът щърби съгласимостта, поради непостижнатостта ѝ, а мълчанието я радикализира, защото е предзаложеност на общезитието, проблематизирайки общението като протокол за постигането ѝ. И, изглежда, мълчаливостта остава да бъде въвеждана като квазиконструиран жест на общение при което езикът е иначе неупотребим, освен през допускане, че е перманентно присъствие, което не съдържа разбраност. В еуфорията на живеенето собствената реалия се дава изцяло, безусловна. Едва

предвидимостта я съмни. Така изглежда реалното е това, за което рискувам да съм жив, знаейки крайността си. И никога не твърдя имиджа като живност, той е семпло взаимоотношение и маркира единствено него, подавайки се в „действителното“ като присвоима функционална опаковка. Имиджовите конструкти са корелиращи влияния, образуващи поле на унифицираща разбраност, а всяка идентичност е пропадане към общежитийна значимост, през която да е изговорима в понятност. Ако мълчаливецът е мощен, но капсулиран чрез етичен колапс в-себе-си имиджов маркер, то би създад собствена повърхност в житейския континуум и замлъкването му би имало принадена смисленост, би било казване. Мълчаливостта, когато е сведеност до негатив на поведение, е отказ от злоупотреба с идентитет (-тът ми) за дефиниране на псевдообщежитийност и противене да бъде изобщо никак употребим. От вече трупен смисъл. Имиджът, чрез който интегритетът на себичнотията се оглежда в протоколът на общение е някаква-си излъченост, която не може да се авторизира (не подлежи на контрол през инициативата да бъде). Изпуснатост е. При липсата на субстанциалност, имиджът постига видимостта си в отчетливост чрез конфигуриране на атрибути, които са заемани от наличното. Следователно, той е отвлечане на явност от постигналото актуалността си привилегировано (престижно). Изглежда като че имиджовата конструкция е вулгаризация на съществуването, поради оттичането от него на реалията, за която безразлични. Но всъщност екзистенцията е стопираща вариативността на идентификативни атрибути константа, тя е специализиращата до уникалност точка на сломяване на всевъзможността, доколкото е в закотвеност от етичната си субстанта. Единното възприятие на действителното като самосторваното се осигурява от съгласуване за какво изобщо в смълчаност сме, доколкото не обитаваме единна, като да е налична, реалия. Така не само можем да определяме заедност, но и да я настояваме чрез семпло присъствие, без при това да пропадаме през мълчаливостта в анонимия, която крушира съпричастнето, доколкото общежитийната системност съдържа в себе си контрааргументите си, предвидила ги е. И свела до протоколи на ексклузивна апелация. Мълчанието има единствено да сочи, че разговорът не работи като протокол на

съгласуване и сътрудничеството някак се образува през отстъпване от действителното. Като еластичен ареал на некалкулирани в разбирането смислености. Следователно, доколкото светът се държи да е в наличност от съглашението, то произведеният през монолог отказ от разговор отчита наличието в общението на фантазмагорираните имиджи с акта на затриването на функционалността им. Докато бивали са в подаденост, защото общежитието по подразбиране от институционалността на говоренето ги е излъчвало, те и неща правила са. С усъмняването в протоколността на разговора се стартира и разбирането за пределната им механичност, буксувайки режима на езика. Ако допуснем, че светът е излъченост ми, то разходът на енергия за поддържането му ще изчерпва жизнената ми съдържимо, удържайки поръзността му. Процесът изглежда е възможно да се обърне чрез асимилация на отдаденото, събирайки го през осветляване на проекциите, възприемано като незавършност, нещото, съприкосновено с нещата, което тече *сега*. През актуално преживяването света се дава като в прегледност, повече от надежден-ни. Палимпсест.

НИХИЛИЗМЪТ НЕ УНИЩОЖАВА ВСИЧКО В зрелището, а казва точно-ценното ми, защото само него и разбирам.

Казването е самоумаление, граничецо със суицидно отречение на себичността, но и експанзия върху безконтролността на ставащото. Семпло деяние, отрязващо времената. Така всеки казвац е собствения си спасител от чудовищността на реалното-твърде-произволно. Езикът е мумийна повитост и защита, предвидимост. Когато мислим езика като в механичен автоматизъм подредил света, то следва да оставим решаването за ползването му като конструктор на неща в полосата на свободността. Така казването сочи икономия на житейска енергия, някаква несправеност с оголеността на биването, както и отказ от жестокостта на самопроизвола на измълчаната *себичност*. Езикът следва да е мислен употребен според правилата на функционирането

му, при което казването е разбираемо дори при липсата на единен общезитниен смисъл. Изглежда подредимостта на казването е някаква смисленост, чиято формалност не може да бъде преодолявана, но може да бъде дистанцирана чрез презрение, доколкото имитира самоактуализация и снемането ѝ в имидж не я заличава като житейска перспектива (смисленост), а я трансцендентира, поверявайки я на протоколността на общението. Функционирайки така, смислеността се явява отпадъчен продукт на произведеното като да е житейски факт презрение към функционалността на езика. С което смисълът и себичността попадат извън силогистичния ареал, но продължават да бъдат някак мислими, доколкото са аргументируеми мотивационни ядра на явяването през речта. С възникването си, света присвоява насрещна на изречимостта си екзистентна претенция - отговорността се пренася от функционирането в света към изобщо решаването му да бъде (*валидизиран*, доколкото чак после акта на замисленост ставащото е някакво). Така във всяко казване света пита *защо-е* повиканост. Като че има причината си в съкровеността и точно нея чрез него някак-си видим. Казването нещо чрез себе си прави и никога не е самоизтекlost, безпринуденост, поради което е нещо-си, което не е самостоятелност, но е и явност, фактура, и затова смислена, доколкото има да функционира. Изглежда смисъл и функция са в изрична непопадналост при кое да е казване, поради което то и няма как да не е квазинарочност, валидизирана от разбирането. Провидяна от някой-си друг непонятност (моята, несобствена). Следователно, разбирането не може да бъде контролирано, то е вече запуснат език, остава да бъде пререшаван дематургичния акт на замисляне, доколкото казванията се следват в легитимност, отсичайки алтернативността на ставащото. Изричаното е едновременно отделяне от себичността и раздяла с вариативността на (в умълчаност) възможното като Светове. Така сакраменталното и "нещата в потенция" изглеждат синхронни, защото са умъртвени с един и същи акт на осмисляне. Изглежда да-бъдеш винаги ще се преживява като избраност (изрична посоченост на тебе-то) и екзистенциална меланхолия (поради *преживяваната* виновност за несъстояването на без-мен възможното). В контрапункт на себичността, която е търпяна ожесточеност на

смълчано произволена, *претенцията* ми за бъдене, реализируема чрез казването, е някак си априори инкриминирана. Всяка казаност следва да бъде в изричност индикирана достоверност чрез протокола на понятност, понасяна като значима за общезитието. Индивидът е мислим като де е етична константа, въвеждана от "благото" на ареала на общението и институализацията на казаността като разбираема. Съществува единствено в последователност (легитимно) смисленото, доколкото всичко друго е непоносимо. Предходното е възможно, ако същественостите за общезитието са в режим на завареност или се предефинират чрез съглашение протоколирано от общението, иначе екзистенциалната вина не може да бъде делегирана. И все пак, никой не може да умре вместо друг и това казваме винаги, когато в безсъгласност сме, доколкото всяка разбраност е уважена претенция за съществуване, която някак тавтологизира живостта. Изглежда отказът да се свежда разбирането до съглашение удържа преживяването в територия на "отърканост" в друготия, при което самостта не гнои в собствената си пустиня на нищощвуване. Безсъгласнението е не само тенденция към окупация на езика през монологичност, но и бунт срещу погиването на самостта в унификацията на смисленото, която изобщо я и не брочи (мисли я в родова еднаквост). Общението, когато е понятност не разделя, а скупчва в безразборност, псевдоанонимства, откъсвайки смислеността от света (така той може да е смислен и общ, без изобщо да е "моят", доколкото за него ме няма в специфичност). И още, съгласнението може да бъде рационализирано, следователно е контролируемо чрез казаност, макар и да е инсайтен преживелищен (поради което неригистрируем интимизиран) акт. Доколкото езикът съдържа и отрицанията на даденото, то съгласнението остава в статусът си на "вероятно" дори след протоколирането му през публичност. То е удостоверимо единствено като дифузна актуалност на ставащото, поради което разбирането по същество е форма на броене на време. Като да е някак станалото *общо*, наложена от общението тълпинна халюцинация за жизнена осъвместеност. Валидно е сега разбирането като изречено, при което съгласнението е формалния сбор на изказванията, тъй като за инициаторите им друго и не може да бъде опоняно. Те през друго и не-са, поради което изглежда, че не сме

"събрани" в действителност, а във фантазъм, където успяваме някак да сме, въпреки, че там сме не ние изречени, а това, което езикът ни е сторил, убивайки (нас, всяко *мене*) с наричане. Общението ни свои, негови ставаме, без изобщо да биваме, само за да можем да мъртвим. И това е единствената ни съвместност.

Отъждествяването с общежитието символизира отложеността на мъртвостта, практикувана като неживост. Страх да съм изобщо повдигнат в живот, защото така за смърт посочен съм. Едновременно с това, всяка различност-ми е възможност за мислене на света като друг и обещание, че може и друго да бъде живяно, както и, че през общежитийното може да се отмахне забвението (символната смърт, анонимията). Разотчаяността връхлита едновременно с отказаността да бъда внимаван, осъзнаването, че езикът изобщо ме не знае. Остава, макар и в усилие, твърде опустошена, конструираната през мен фантазмагория. Ако, по принуда на разочароваността, е съществуващ ми само фантазираният като-да-е-моят свят, то тогава проблемни следва да са взаимовръзките, които не успяваме да активираме в желаната да-бъде-като-живот траектория. Поради непредвидимостта на емпирично-конкретното се оказваме в режим на постоянно изчистване на патогенните куминации (факти, неща), за което е необходимо да практикуваме вариативността на света като живост. Да съществуващ във всевъзможност е едновременно освободеност и свръхнапрегнатост, доколкото с всяко решаване светът е отново разроим, ентропичността му метастазира и ставането му изглежда да е в протокол на незавършимост. Освен в безразборност. Светът ни е това, което организирали сме през важности, които са априори единствено сложена в езика преднамереност. Произволени въздигнатости, афектни прищипвания на потока на живостта (който точно в следването им е някак мислим). Така животът и "нещата", които го съставят се казват взаимно, реципрочно и в едновременност определяйки се. Изглежда, повече от енергия на ставане съществуването не може да е. Всеки му друг статус е вече определеност през непознаваемост, по ментална икономия привеждана към вече иман смисъл, разбираана смисленост. Така, ако не можем да знаем стойността на дадено преживяване в-себе-

си, можем да го имаме като констелирани отношения към нещо, прилагайки инструментално някаква ментална операция, която да ги прави опосредствено достъпни на понятността. Възможно е житейската стратегия (архетипът, мечтанието и пр.) да е този компонент, който дава прегледност на процедурността, изобразявайки я като да е системност. Като такъв оператор би следвало да е възможно да се ползва всяка достъпна за преживяване семантична компонента (идея, универсалия правеща възможно общението през увереността, че е някак в подложеност разбирана), доколкото във функционирането ѝ ще се списва контролираността на/върху биващото. Ефективно се символизира ужасението от безхуманността на само-по-себе-си реалното и безусловността на преживяването му. Отказ да бъде нещото в живот, доколкото е свършим. Парадоксално, така в напрегнатост сме, защото с токсичността на просто станалото всичко знаем и едновременно с това, поради конкретността си, всяко названо напрежение е не-точно-това, а чрез него "нещо" някак-си изобщо казаност. "Симптом" на винаги друго. Универсалията прави усилие да повдигне изплъзналостта-се в езика, през усложняването на спекулацията ѝ чрез регистрируемо отношение с уподобеност. За нуждите на комуникацията, норма мислимо в разбираност би било валидизираното през *преобладаване* конструиране на фактологична тенденция, при условие на непреднамереност на експериментирането, информирало за нея и максимална ентропичност на света (взривеност на доверието в съглашението, постигано чрез общение). Фактът е онова, което е нормалното (валидното) за повечето изричания в семантичния ареал на общезитието. Нормираността, въведена в света през разбираността на казаното снижава напрежението от безграничната свобода на ставането. Казването е условна предвидимост, доколкото е практикум на език, но едновременно с нея отмахва възможността за уникалност на индивидуума. Тя може да е само мистифицирана, предлагана като премотивиране на разбираната ситуационност. Уникалността вече е бивала вероятна, поради което е и несъщинска, но и акт на случване, през който се разпластява света, "играе" се действителното. Динамиката на ставащото, сложена в поредността на нещата от казането, е трудно оборимата конкретност,

сочеща оттичането на *реалното* от достъпното в общението. Ако има повече от една перспектива на изговоримостта, то тя ще трябва да е сложима в паралелност на съществуващото, или то ще е просто фантазмагория, валидна до прелома от натиска на фактичност на упорството, с която я мислим в последователност. За общението е едновременно *непрекъснатост*, доколкото е преживяемост в актуалност и *дискретност*, доколкото е сверяване с разбраност и редуване на казвания, произвеждащи съпричастна заедност. Някакваца осъвмесеност, но не и непременно съгласуваност на действащото (квазиконвенционалност).

СПОНТАННАТА КРЕАЦИЯ е палимпсест.

За да е разбраност, преди да е изобщо някак съотносимост към "действителност", коя да е реч следва да съдържа абстрахиращи от конкретното условни формули на ставането на общението. На явяването като в наличност през общението, преди да е протокол, действеност и склоняване към цялост. Те изглежда да са наричанията, пренасящи властови въздействия върху смисъла на общението и производни (някак явни-ни) от интензитета им на употребеност. Като да са толкова повече това, колкото повече са ползвани да са такива. Абстрахираното от специфично ставащото като в наличност е набор от универсализирани културни силогизми (като-мантри), "магично" слагачи Свят в понятността. Те изглежда да са клапани на съмислимот, през които от общението оттича реалност, а се индуцира съглашение, дори и нищо друго да не го предполага. Абстракцията в апогей си престава изабщо да казва нещо за специфично преживяването, дезиндивидуализира. Привеждайки във функционалност силогичните конструкти, въз основа на коя да е универсалия, е съградима смислова система, която грозди мотивни последования. Характеризирани през откриването им (вече сработили), те са видими като наратив на познаването на света, сочейки сами себе си като общежитийна *оценностеност*. Изглежда като че не е важно съдържанието на понятното, а как (в какво следване) е узнавано така да е, синхронично на друго-то. Знатото е такова в

достоверност, ако разказът на узнатостта му е като в легитимност. Така мислено, мотивните гроздове се удържат не от смисленост, а от общежитийна ценност и всеки специфичен разказ съдържа пропадала на измълчавания (несподелимости). Умълчаванията не са равностойни, част от тях са сенчести алтернативни (на легитимните) "факти", въведени в понятността като интимизирани преживявания, мечтания или сънища - псевдосъждения, доколкото са публично немислими, поради несмислеността им. Масиви от семпли ставания, които не могат да бъдат приспособени към доминиращата (съборна) универсалия. Те и подозрително са отлагани встрани, докато не се асемблират спонтанно в иновирана мотивна система. А такава ще възникне, доколкото никоя общежитийна съвместност не отменя в изчерпаност умирането (освен символично, помнейки), а животостта има склонност да не спира, подавайки ценност на всяко съждение, доколкото кое да е съждение изхожда от ценността на живота (в достойност). В така построения през перманентно добавяне на досега не-бивалото станало (като автоматичен) езиков алгоритъм, Светът се състои от неща, не от факти - до мислимостта им като че има факти в безспорност, но те са съждения без съгласуем през актуалност гносеологичен генезис, твърде легитимното. Нещата са маргинализирани в субективност псевдосъбития, които могат да се валидизират за общението през протоколи на взаимодействието им. Легитимацията е вторична им и индикира етичната им допустимост, която ги въвежда като мислим и така явен-ни свят. Ако всичко съществуващо е мотивирано, защото оценностено е до общежитийна значимост, то легитимацията определя кръга на мислимите варианти на истинното (достоверното в общението) и веднъж възникнала, тя подлежи на апелация през преживелищна атака на субективно истинното. Последното е афектно придърпване на истинното (за общението) към идентичността. Ако всяко казване е удържано чрез настойчивост (като да е твърде летливост) *идентификационно "самочувствие"* и е блъф (на истина) в езикова игра с фиксируеми правила и повтаряеми констелации, то във виталността на живостта има вероятност за оцеляване на света-ни (интимизираните неща), която се дава през агресивна маниакалност. Релевантен към актуално

действителното е в извънмерност себичният инициатор на говоренето, през който акта на силогизиране транслира власт в общението. Валидно изглежда да е изкрещяното, повтореното точно-така и в нарочност да е въздействие (реторична фигура) - просто заради което ценено(то). Така смислеността се произвежда през общението като да е естетическа категория, начин на казване на нещото, а ценността се отдава на нещата през интензитети на съделимостта им (като да е имиджов манипулатор). Смисленото е винаги добро, защото е през стилизация на възможното редуциран свят, така казваем. Ако е другояче сторено, то само прехожда към предходното и го сочи, доколкото е безсмислено да казвам свършимостта на Свят, за която в сговор да сме. Предходното означава, че ценността е в протокол на безпринадлежност и следва да бъде през нещо настоявана за живостта. Но е отнемима (антиреална, само ефектност) и заради това осезаема, като да е липсваща универсалност. Продупченост на Света. Заличаването на живостта като да е кулминация на в безспорност съ-деленото разбирано би я ценностило в изчерпателност и едновременно с това нихилира всяко казване, безсмисли. Имиджите остават видимостите в света, като зъбери на понятност, разкъсващи воала на само съгласимата смисленост, захвърляна върху невъобразимото. Казват собствената си фантазмагоричност като някак търпима през разотчаяност, агонно обживяема. За симулакрумията ценността е въвеждана като начинът на изричане на неща, те са едва вторично сторваното като да е явност (етично). Достатъчно е да са подредимост и формално за-едно.

Симулакрумията признава мирозданието единствено като тавтологично, повторено казване на вече иманото в езика, на всеки отрязък на силогизирането до извеждането му към универсалия. Отказът от съпричастие към всеобщ и подаван Смисль, атомизира понятното и изглежда да го сингуларизира. Реч-и го в неразбираемост извън актуалното общение. Така, всяко нечленоразделно казване на свят е някак станалото палимпсестно (новирано разбирано). Палимпсестът има оправданието си в несправянето на универсалността да е всякост, но вече сложеност-ни в контекста на понятеното като неотстранимо течение на живота. Континуума е в предпоставеност роене на ставания,

от които са смислими само кохерентните на наличното за общението. Ако назоваването на ставащото спре причинно следствената връзка (градицията на смислеността към универсалност), *нещата* стават само вероятно налични, колизията на наративността през която ги знаем утихва в тяхното изчезване. В заплашеността на живостта (разбраността ѝ) да прекъсне. Неявима да е. Топусът на застрашеност (някак смрели да сме) сменя сюжетността на живеенето, драмата на биването му се реализира през асоциативни мотиви, а не през линеен разказ, доколкото липсва контрол върху мотивността и Свят е само *ефикасно*. Даденото ("сега" възникнало като току-що уговорено) актувано през общението, което е като-сънно в *добавеност*, повече от самото биващо ("това", разбирано в протоколна безусловност). Като че казаното е понята извън предположената езикова конвенция, в която ще се явява Свят. Палимпсестът е крушение на заедността, атомарност някаква, която не казва, че е възможно да е друго и не помни да не е била (вече, това). Веднъж изстинал (послеафектен), палимпсестът явява, че съществува лимит, в който светът е познаваем и подредим през специфична технология на разбиране. А оттам и през интегритет (от някой-си) преживяем. Отвъд демаркацията, същата тази технологична моделност деконструира идентификацията или манипулира света до симулакрумия. Перверзи, доколкото всяка действеност настоява да бъде живелище. И съзнавана. Поради което палимпсестът не презентира конвенционалността на знатото, той е демонстрация, непосредствено даване на желателното, несъобразено с институционалността на позволеното „нормално“. А то е повърнат през публикуване свят, завърнат на общжитието като правило на (конкурентна) игра, която не може да бъде загубена. Защото е игра на вече живот. На паритет на действеността (някаквото действащо, кондензирано от живостта) и самотнението, лечителстващо счупването на отражението си в другостта. Палимпсестът е верижност на тестови уникалности, чиято перспектива е митичен топс на окончателна удовлетвореност, всеизяденост, в която сам-съм-света. Преживяване на очакваното и преходността без самоузнатост. Стихийно някак, от случая приходилост (случайност). Дотогава втрещен съм в ставащото, през страхотийна ужасеност да го броя като да е време. Отчужден и

хронифицирано няма. Всяко моделиране на идентичността отказва да види празнотата ѝ. Предпоства някаква си интуиция (за битие), с което и воля на друг. Като да сме семпла повиканост. Ако палимпсестното е неизразимо, освен през отречение, то отсъства смислов критерий, чрез който да твърдим, че има синхроничност с определени чрез универсалините идеи и поведения повече, отколкото с други. Поради което всяко му назоваване го явява и запуска, с което прикрива, криви или фалшифицира. Нещо прави го в протокол на зрелищност. Играе го, като да е в изчерпателност видимост. С което вмениява „мене“-си като значимост, някаква, лицедействаща претенцията си за същественост. Като за изключителна единственост (отсякла вероятно-различното). Така нищозначещ-съм в размиреност, поради което непредставим и умълчан. Всичкото рекъл. Палимпсестът казва само, че не съществува. През което едновременно саможертван съм (доколкото ме знае някакъв конвенционалността на общението, с която оттекл съм) и потрошил света. А всеки друг - обездостойнстван и неживен. Равнозначен ми (празним). Общежитийността на наличното ми, безразлично в стихийна струпаност, е само инкриминирана нарочност, произволеност. А общението - творещ (квазидемиургичен) акт в режимността на неуточнима системност, доколкото е в проточеност съгласуване. У-говаряне, за което съдържанието е самопроизводното на някаква условна разбраност, не и изцялостта. Абсолютното казано като всякогашност. Палимпсестното общение е (по)даване на каквото прище ми се. Защото го няма за никого в окончателност (понятенето разроява света, многозначни) изглежда да е бърборене, слагане думите в думане през прозорец на възможностите. Люк на смисъл, в чиято крайченост всяко посочване е оглеждане, уподобеност. Жестова реципрочност на в-мен-втораченост, защото и себе си и друго в безразличие не-знам. Поради което – общението е ужасийно и безетично. Рефлекс, органика. Биологизъм, който е такъв, само защото е символизиран от отграниченост, като да е идентифицираност, о-платнена чрез делегиране на разчлененост на цялостта. Общението е произведена от екзистенциално безразличие тактиланост. Бутане е. Или галене. Общежитието е функциониращо посредством заплашеност хипердействителността (като да е виталното) да е в *непредвидимост*, оттам

и органичността е в семантична натиснатост до хронифицирана накърненост, твърде достъпна за институционализиране. Никакразбраност е, само процес (процедура) на възникване. Реципрочна съотнесеност на безпределна смислова четимост, за която реципрочност език, редуцирал я до членоразделност, липсва. Дробовно напъване е, дихание. Действителното е ломотено на казаното, полоса на някак ставане (никога единичност, която би била реалното специфично), размереност на смисленото през пропускливостта на разбирането. Като че смислеността е в някак възвърнатост на общежитието, доколкото не финализира общението, а е подадена от зов за разбиране, щадящо ни от заплашеността нещата да се втичат в света в недомислимост, симптоматично наличестващи. И поради това полосата на ставане на органичното е в постоянност напомняне, че виталното е през функционността на общежитийното (заедността) *дискретно* явеното, никак неотстранимото от понятното (защото е заради действителното ставащо възникналост). Като да е същественост-ми. Палимпсестът е това-мен, което не договарям, защото и не може, той е семпла присъственост на нещо-си, което бих могъл да бъда в единственост и непотрошен от символизацията на казането. Неупотребен в разговор. За съглашението, палимпсестното е отложима носталгия по опсуканата невинност на екзистенцията. И така, за палимпсестът никоя конвенция не е представеност и фалшифицируема (повикла го в прегледност), доколкото обратното би значело, че нещо-си, абстрахирано от ставането на разговора “действително”, е свидетелствано. Казваното в сътрудничество, разбирането, се съобразява с мотивацията на заедността, мотивът и на ставане диагностицира съгласуемостта като истина. Почти да е смъртно единение. Придруженост към смърт. А всяко така или иначе налично е такова в апогей на живостта, с предположима мотивираност - подложено е в съгласителността от ужаса на усамотението. На съмнението като-да-е истина. Единственост на казаното. Това, което мислим като индивидуалност е валидизирана през общувани взаимодействия възможност да отпаднем от живостта. По точно този начин (през казаност, натуромортно). Съществуват вероятно множество на-други отмираня, на-другите-смърт, анонимности,

сочими в хода на общението. Отпети ще да са(сме). Така, наличното от мен е само изплувалото в изговореното, не и въобще-вероятното, което значи, че всяка ми другост е актувано метаморфозиране в обстоятелствата на ставането ѝ явеност, не и кондензация през разбраността на нещо-то ми в потенциата (където съм единствено поточен). Чуждия е ситуационно предложение. За малко такъв. Нищостта на идентификацията, подадена през общението, е винаги същата-си. Допускането виталността да е някак Свят през палимпсеста, стартира технолоизирана чрез речта хаотичност, произвежда случая, защото знанието в изчерпаност на всеки възможен смисъл парализира живяността. Събитийства. Казва конкретното като-станало, единствено него. И нищо за смисъла да бъде разбирано. С което го безсмисли, яви като да е прегледност. Това е и размирената му функционалност – да реали.

Идентификационният модус е институт на смислеността и няма извънобщинен режим. Поради това следва да е безусловна понятност, семпло създаваем, но и е от нещо, заради нещо(то) подаденост. За нуждите на това изложение приемам, че разбирането удържа като да е треащо ефектите на неизговорно ядро на съзнание, за което да-е съдим единствено по енергията им, вложена да кодират свят. Иначе живеенето би било за всички безпонятност, поради необвързаността на идентичността с емпиричното ставащо (точно това, каквото е). Съгласението никога не става предметност, но е условие за наличие на всеки (предметен и обговорим). Така, изглежда, разбирането е основание на всяко изказване, но самото то не може да бъде казано и не разчита на случайността на конкретното емпирично, поради което назидава смислеността като да е абстрактност, нормали. Понятността изключва особеното и така въвежда света в общението, доколкото той е съгласимото протоколно (протоколируемото в някаква конвенционалност). Последното демонстрира света като заставеност - светът е единствено светоглед-ен. Ако той е явност само в резултат на съгласеност, то значи е и оборимост, колизно някак станал в доминация на съпричастие, не на смисли (доколкото смислеността е утилитарна изнесеност от съгласимостта). Съществуването е

недоказуемо, но може да бъде отчитано. То е бивалото като статистика в *отчетливост*, някак "видяно". Поради изтърбушеността си, реалното е хронифицирано през агресивност – експесно е, за да бъде регистрирано в отразеност, изпищяно от другостта. Реалното троши съглашението, иначе няма как да е видност, безобозначимо е в разбраност, доколкото явеното за общението е твърде оправданост. Регистрирането на реалното като действащо (ни) е и точката на съприкосновение на *наличното* с езика. Поради това, ако кажем, че разбирането е властово подадено, би следвало да приемем някаква стриктна детерминираност на взаимодействията при общението. Затова изглежда да е коректно казване, че съглашението има контрол върху важността на разбирането и така ни общи, но и изобщо смисли. Съществуващото като понятно е в някаква отвъдемпирична обвързаност, давана в менталността чрез *аналитичен кръг* - проследимата чрез обоснованост свързаност на явления. Извън разбираемостта не функционира действителна причинно-следствена връзка, поради бездостоверността на анализа отвъд съгласимото действащо. Последното сякаш сочи към грешка в процесуалността на смисляне (подавана като структуриращ норматив на общежитието), но от кохерентността на всичко-то с отсъстващото реално следва, че самото мислене е погрешност, доколкото универсализира през легитимността на понятията квазидемиургичният (монаден) акт на замисленост. Замислеността знае пълнозорността на апорните си и решава Света в системност, после знае ставащото като „автоматична“-та функция на езика. Всяко мислене е някаква хипертрофирана до наличност пожелателност. Някак сложила-се в явното псевдохалюцинация. Защото може да е синхронизирана, действителността изглежда да е понятна, но ако е разбрана (изречима в смисленост), то не е нищо друго, освен съгласуване. А съглашението и не пита за реалното. Така, замислеността предоставя хипотетична мислима в достоверност симетрия на непознаваемата себичност и представящото ни се в общимото. За индивидът, образуван през общението, светът е явен чрез съ-мисленост, поради което и самият той изглежда припознат в неопределимост и калкулиран сред наличностите, без да е необходимо да е по друг начин някак знаен, за да е мислен съществуващ. Макар и

друго да нямаме за знаене, по отношение на всяко знато ще има потенциран скептичен ресурс на екзистирание, сложим към представеността му. Така общението изключва *изобщореалното* от видимостта, поставяйки човешката струпаност в едно единно и условно състояние - това на разбраността. Но ако явността е безконтролна извън понятността, то и няма как да е в умишленост наредена, безотговорни сме за случимото. Изглежда да сме някак в отговорност е причинено от самата отговорност, като да сме в отзивчивост към нещост и така подадени, от нещо-то промислени. Следователно, може да сме слагани в света чрез общение, но етичният ресурс на живостта не може да се изчерпва в съглашението, доколкото концептуално е синхронен на екзистера. А той е невяв и като да ни става в усамотение, в сингулярна омонаденост. Разбирането следва да се откаже от презумпцията, че живеенето има единен център на смисленост, през който е безусловно определимо в понятност. Но и не е възможно да има смислима детерминация на персонови характеристики, чупещи етично подаваното през съглашението, доколкото наличието на правилност е институционализираща особеност на общжитието и е в колизия с реалността на екзистирането (тя е произволна-си). Изглежда на тялото е сложеност да е това *ние*, което някак функционира и без да е в предварение конвенциониран език. То е предположимо чуждо ми, подлежи на снемане от преживелищността и мога да престана да го мисля принадлежно ми, да го “раздам”, разотлъча. Поради предходното, перформативността (поведението, сложено в непроизволност, реч) е симптом, никога присъщност. Но защото вещност е, телесността точно се руши и мре, затова, каквото и да е правеща не е нищо друго, (никакво друго) освен боляща. Няма как да е просто доволстваща - ще е радваща се само като погълната от слово. Изговорима, *виртуализирана* в абстрахирана реч, не и характеристика на конкретна индивидуалност. Защото е относително към преживелищността *самоцел* (да е произнесеност, докато е емпирична неизречимост), телесното е предназначимо да е в наказаност, пострададо. Така, самото наличие в обособеност на телесността е протосмислимост и зрелище, предоставящо когнитивен протокол на едновременно удивление и разбиране. Защото всяко слово е понятно по

допустимост, и е някак-съгласяване, то изисква когато е озвучавано, да бъде като автентично казвано от съответност му, поради това трансформира плътскостта. Рои идентификацията и я котви в *текст(ово тяло)*. Фабрикува я вече резбирана, заедно с това да е някаква (на/от този). Така, кое да е зрелище не е точно палимпсест, защото е безусловно разбирано като безотговорност. Твърде повиканост е, не от съществеността, квазисебична пренаправеност е. От нищото стореност, и затова - лаборатория на разбирането. Вариативност на действащото, от която през преднамереността на смисъла се подава понятен "контекст" на всяко случване. Защото всякога смисъл трябва да има. В това разбиране тялото е на всички, така е и първият ми обект. Аз не го притежавам в изключителност, остава него да съм, когато "мое е". Като излъчил съм го в погълнатост-ми. Следователно, мога до отказ да експериментирам с отзивчивостта му, със способността на разбирането ми да му влияе и да го своя. Да го има в условна изключителност. Като да го назидва, защото иначе трябва да препиша (да копирам) за идентичността статута на *психичното*, а емоцията е запусната институционалност, „органът“ за субективация на съглашенето. За отработването му до съпричастие. Телесността е вседостъпност, повече-то от вещното, доколкото е бройна и условно безразделна (плътскостта е дробима, членима до умалена самостоятелност). Психичното е в изричност предназначено да универсализира, да адаптира интимния наратив, произведен на трагедията на себичността, към общежитийна история като да е среда на ставането му. Към хронологизиран сюжет с проектирани върху реципиентите в общението персонажи, които са в повдигнатост митологизирани, мегалитни и общени, поради което идентичността е повиканост през твърде страдащ орган. До пределност чувствителен към затриването на себичността, поглъщането ѝ от метастазирала до ареал (тълпинна манифестация на многотийното) Чуждост. Тялото е мислимо като поелото психическия отказ да се преживява самотийността, рефлектираща в магнетизма на принадлежността към ареал-ност. Там е като в жигосаност и реагира на всяка афектна-му, *патогенна*, емпирика на казване чрез сигнална пострададост. Изглежда плътскостта е в напрегнатост, произтичаща от дефункционалността на

емоционалността, доколкото блокирането в непластичен психичен статут заплашва да го оличности, да го привърже към еднозначно публикувана себичност, през която да се рони и отмира, бивайки. Така, тялото е специфичен инерционен, преходен обект, чрез който психиката е обезопасена относно индикиращата себичността оразличеност на общежитийното (събраността на другите, сложена срещу ми). През това казване, плътскостта е нефункционалност на разграничеността, някаква притихналост ѝ. Поради неозвучимостта на телеснотията и доколкото отстранима в псевдообект ми е (тя е някак притежаваното ми, не-аз), плътността има смисълът, който ѝ се задава при посочване. Затова и функционира в боляща наставеност, в някакво рефлекторно виене. Тялото е ефектният дубльор на това, което за себичността би било в истина показаност, ако не е ужасно да е безсъгласувана в общежитието съкровеност. Явеност без реалия, каква да е пожеланост, през което всяко възможно – смисленост (и така „истина“-ми в свидетелство-ми). Изглежда всяка казаност (за мен) е поне достоверност, защото (ме) поставя в ареал на разбраност, съ-общни (ме). Така *съкровеното* ми е изтичане на съдържание, а плътскостта е жертваното-ми на общежитието (за да съм-общежитиен, несам) в наратив на разлъчвано (нещо) съм. Този, който не ще да съм някога аз, но така мислим съм и сложим в език. И защитен, защото не ще бъда докрай (екзистиран). Никога оголен, изцяло живящ (опредметен в конкретност). Ако е наличен палимпсест, значи съглашението на което кореспондира общението е заплашително за “някой”. Той не е омонаден в скритост (и там в безопасност овечнен), по презумпция уважним чрез равноценност в общението енигматичен уникум. Залят е от смисленост, през която и унищожен (погълнат) от разбраността. Подреден в заставеност. Става ли палимпсестното, то съгласуването е наложеност, субординирана информация, не-разговор, поради което предполага йерархия на видимсти (тези телеса), не на смисъл, доколкото в съглашението всяко разбиране сочи едно смислие, цел-ящо е. При което съгласимостта е производност на оцелостяването. И нищо (никой) не е повече разбираното от друго, независимо от приносът му в общението (интензитетът на казаността му). Съгласеността в кулминацията на разбирането сплесква струпаността на плът в

символизирана „реалност“. Приобщава я. Следователно, палимпсестът жертва болката, не телесността, доколкото настоява на преживелищността като да е съжитие. Съжатие. През което телесността е в наистина-застараност да е погълнатост от в прегледност реалното за общението. Тялото в заплашеност да е предметност на казаността (нещото разбирано в изказване) е афектно тяло. В екстремът си то е функциониращо в протоезик на естественост, *органично е* – има температура, обем, тегло и пр.. Протоезикът на плътскостта е онова организмово "нещо", което е съответното на статуса на съзнание. То е в едновременност откликналост на смисъла на завареността в общезитие и на произволността, в която себичността изглежда да-е някак при себе си и все пак явима. Доколкото в палимпсестното отсъства какъвто и да е автоматизъм („всичкото“ е просто съгласуемост, сложено в актуалост), статусът на съзнание е единствено отграничим от друг, мислен в подобна реципрочност, но никога изчерпаем. Доколкото е невъзможност да е в предвидимост сложим, съзнатостта сигнализира времеенето като *безспириност* и подадеността на реципиенти в поток на общението. Той е като в напрегнатост *произведеното през застрашеност* да съм точно-това времево ситуирано в конкретност (тяло), сложено в говор. Афектното тяло е „индикирано“, маркирано от крайността на съществуването, пределната ѝ референтност към общението и достойността, произтичаща от склонността да се мисля в последователност. Пребиваващ в междината на вечности, преходен. Това уплътно-мое, което в палимпсестта (най-сетне) може да избира ситуационна обстоятелственост, към която да се явява в спонтанна съотносимост едно (квазимонадно „съществуващо“ в свят на разроими представености). Телесността е някаква-си в многоизмерност огледана сингуларна единственост. Доколкото еднократното е семпла соченост, твърде станало, то е в подложеност за цитиране и деконструкция, следователно, афектното тяло е имиджовия конструкт на себичността. Произведеност е на мен-ето, защото в палимпсестното съм-тялото, изпаднало в Света и там общено, медирано. В актът на обособяването му, афектното тяло е тази основателност (основа), връз която да се изрече текстът на Света, разбиран като да е през новирана смисленост подредим. Плътскостта е

облечима в понятийна завареност, разбиране, което предхожда конкретността, и така – симптом на синхронизиране на езици. Никога в абсолют разбирането, но и иначе невямото. Телесността е като *маркер* на от друг ареал на смисъл понятието. Уплътнява се не друго, а възможността „и това“ (така медираното) да бъде някак съ-деленост. През това казване *зрелищното* ставане е като да е ексклузивно (само за палимпсестното) допусната от езика дифузна действителност – едновременно моето време на станалост и течението в биването (си) на всяка континуумна възможност за Свят, с принадлежаща ѝ смисленост. Доколкото зрелищността на палимпсеста, обаче, е частен случай на ефекта на медиране, то изглежда всяка публикуема станалост ще е специфичен живот, или изкуственост (пърформативност) единствено в намерението на инициата да бъде (това-такова "нещо"). Следователно, палимпсестното има тенденция да се уширява, ставайки пригодност към произволна конвенция на медиране, при което като плътност се мисли кой да е *текстови* ресурс (доколкото тялото е просто-текстово, съдържимото понятност). Симулативността на медираното е самовъзникналост, без корелация с утвърждаването ѝ от реципиент, защото той е съответстваща на казаността извиканост, а не на разбирането ѝ. Така пърформативността е в произвол изтичане на преживелищно съдържание, небивалост (защото е игра на съ-общеност, не на смисленост) и за реципиента остава да се асоциира *в*, през отношение *към* станалостта, доколкото я помни като в изначалност само сложима-ни през общение (играна по протокол, медирана). Действителното на зрелищността е някак-си направеното в публичност и така ме застава да го-просто-разбирам, не и преживявам. Още по-малко в емапичност. Но преживелищността е и съ-делимата ни в (единстващ) живот *съкровеност*, капан на всеки (друг, трансцендентен на публичността) екзистер. Палимпсестното шокира, утеснявайки реципиентът – колко може да претърпи, преди да стартира разбиране на ставащото като "реално", във виталната свръхжедевеност, и така да спре да се съгласява в симулакрумията, излизайки от всяко правило (на игра). Пределът на палимпсеста е нормата на нормалност в която се граничи от ареалното, посредством преживяването му като имитативно на иначе възможна истина. Изглежда палимпсестното функционира

като наречимост на *различността*, повиканост ѝ от всевъзможното. Всеки спонтанен жест в палимпсеста разтоварва екзистенциалната индикация, като че сменя драматичното напрежение да съм в нещо съобразен, съотнесен към значимост, казва, че може и друго да съм и това, което сега станал съм, съм в избор произведеност. В акт на замисленост, в който решаван съм (доколкото и изобщо не-съм, още по-малко „това“), а от мен, посредством мен, и Света. Парадоксално, палимпсестът спира да плави Света – той е изборният и така ставащ, от статуса на съзнание креиран. Афектното тяло е разтвореност в Свят без емпиричен център, той е в „изнесеност“, изместен към акта на замисленост и поради това ставащото е в безразличие (до повиканост) реално биващото. В еднаквост станалост и фантазмагория, която сломявам чрез намерение за смисленост. Така, в палимпсестното няма настояване всяка казаност да е еднакво съотносима към свят, който е цял и изговорим някак в изчерпателност с всяка част на речта. Палимпсестът предлага обусловеност от в непрекъснатост ставащото в очевидност конкретно „това“ (реалното-ми). Общението, формулирано така, чрез изрично волеизявление на ставащото като реално-то явно ми, има да *преработи* преживяванията на страните в зрелищността. Да ги синхронизира до валидните за ситуацията на някак-нещото-казаност, което е и актуалната случимост. Изглежда палимпсестното съ-образява преживелищните съдържания, раставяйки ги в справедливост през сюжети на явявания на себичното, без изрична смисленост – правеното е така правено, защото изобщо е възможно да бъде правено. И е тази ми предложеност, защото единствено тя е повлияемата в общението, ако е мислено като (макар и условно) реално биващото. В тази констелация лицедеецът е доброволстващ балансър на пребиваващи в достойност съкровености, на които е загледаност. Той е този, който медира играта, консолидирайки правилата ѝ, единственият смислим и като в ролеви протокол („игран“, не-себе-в истина). И изглежда да има основателността си в степента си на произносимост чрез универсалиите, доколкото палимпсестът, преди да креира, следва да докаже, че може „да прави“ Свят в уподобеност. Да бъде мислен в унаследеност на изкуствеността, перформер. Възстановима в универсалността си, персоналността може да предлага

антропологичното провидяно в първообразността му, във функционалност на предназначениостта му. Като прозирно на ипостасния му статус. Предзначениостта не се избира, навлеченост е на явеното-ми ставащо, защото е с подобна-й в реципрочност, чрез предзамисленост, балансирана в (хармониума на) универсума. Предзначениостта е ресурсният, предложен за преживяване като да е наличното прототекст, въвеждан вече от изложението като специфичен източник на медирането. Изглежда, текстовото-телесно е някак авторизирана (през псевдопатернистично казване) културност.

Универсалните някак-си са, доколкото са задвиженост на сложения в култура (авторов) текст. И удържани през разбирането му. Някак се *предполага* тяхната несъмненост и всеизвестност, остава загадка оперативната им валидизация чрез текста. Ако допуснем, че произведението следва да има декодерите си като свое съдържание, а не (като специфика на изговорителя им, интонационнодадени) през бележки към авторската биография (защото "авторът" е имиджов атрибут *профрстващ* от разбираността на произведението, а не обратното), можем да кажем, че за да е така, то не е нужно нещо вече да знаем, за да го узнаем като съдържимо на произведението (специфичното последование на вече казаността). *Четенето* не е за да напомня иманото ми, а за да го даде на съпреживяема ни цел. И това подаване е актът на разбиране, през който то изобщо нещо (ми) казва, в имплицитно пререkanie с чуждостта на автора от културността (ми). Иначе текстът би бил отвореност, понасяща инвазията на какво-да-е разбиране, и изходното разсъждение на изложението за свръхуниверсализацията, въвеждана чрез медирането, става трудно защитимо при отчетливата травестия (в съвременето) на драматургичния канон в какъв да е текст и конверсията на смислите на понятията, доколкото всичко сакраментално универсализиращо ни хлътва в психологизиран режим на афектирана радост от съществуването. Медираното остава да е рупор на цивилизацията, протегната към Слънцето, където злото ми е в отделеност и не-за-мен станалото. Еуфорията, че (изобщо) съм е съгласената ценност, която можем да публикуваме като надежда. Да „изповядаме“ в *консумистичен манифест*, в застигнатост ни от текстовото

понятно-ни спасими от всяка злощастност, така-случили-се. За да е изобщо възможна *драматичността*, мислена като (диалектизирано) прехождане на нещо-го в развитие и така симулираща ставане на "живот", светът на универсалното налично-ни следва да е деструктуриран в зрелищното. Изглежда, че към разбирането на кой да е текст на зрелищността, ще е привличан произволен инструмент, който в концептуален патос и нарочност да не удържа да го произведе изцяло (в смисленост) и затова компенсаторно ще е втъкван в по-общата рамка на цивилизационната ни упадъчност, а впоследствие подменян от рефлексия на Аристотеловото изложение за функционирането на трагедията, изглеждаща като че *всеработеща* (за всяка театралност е). Тя е някак подаваното като доминираща културна фактологичност (доколкото артефакт е потентноцитираното), въвежданото основно (основателно) изложение, възможно разчетимо като разпад на общежитийния инициационен мит и погиването му в *персонализиращ* наратив. Така сценичното изследване на текстовото тяло е избавено от необходимостта да гледа на авторовия жест като предполагащ в опороченост квазиновация на универсалиите, и имплицитно се твърди, че съвременните текстове нещо друго правят, а ние няма как изобщо да го промислим през *класическата* си понятност. И защо, така функциониращо, нещото е преживелищно допустимо, освен, ако съвремението не се характеризира през ментална нееднородност и привежда към актуалността и *архивите си*, доколкото „съвременно“ означава и микротемпорален факт на семпла наличност, подаденост чрез случай-ност, т.е. без смислима обвързаност на причина и следствие. Така, съвременността е явена като да е *ефект*, чисто значение, без собствена съдържателност. Всяка разработка на текстовото поле като ментална технология акумулира към една гръбначна концепция набор от изглеждащи само хрумнати инструменти за разбиране. Те са по необходимост въвеждани през знаени цитати, без изчерпателна, стартираща понятийна цялост последователност, което ги ситуираща не като ментални пластове на прочитане на единното иначе авторово преживелищно съдържание, а като хронифицирани декодери, жалониращи преходи в линейната последователност на изложението и *разбиращи* функционните им елементи чрез жеста на стартирането

им. През успешният резултат от прилагането на набор от декодери на текстовото съдържимо, това неединно аналитично понятие постулира принцип на предположеност на сценичния акт като *ентропирана* система, която наблюдава отпаданията от дисциплиниращото правило (каквото и да е то) като съществени за функционалността си. При което казва нужно-си това, което *работи*. О-естествява, доколкото текста е на първо място тяло-то на медийността. И още, организмовата структура на за-мислянето компенсира тенденцията към аналитичен конструктивизъм, иначе обедняваща емпиричното съдържание на възможно казаното през текста. Така провиждани, текстовете на зрелищното са повече талантлива оспонтанена "природност" и много по-пластична „културност“ от предположената доктрина на отговорния *консумизъм*, която е семпла адаптационна програма, някак оставаща ме в съгласуем Свят. Не докрай отчаян, безразядосан. В игровата конвенция, ползвана от затворената в стандартната черна кутия имитативност на Свят, „актьорите“ са в ограденост чрез светлина, повдигнати ни, и така обезопасени, но говорят *заради* някой, през обърнатост към нас, всъщност някакъв множествен, фикционален *мен*, чудовището от тъмницата, успокоявано в падащата условност на "естетиката". Ние сме в буквалност пресрещани, запрени отсам различността, която има да ни уподоби (изиграе). Теоретично никой от застаналите в колизията на зрелището не бива застрашим, по доктринално настояване, свидетелстващият следва да състрадава лицедействаната персоналност до преидентификация, но естеството на игровата конвенционалност предполага дистанцираност и някаква степен на екзистентна превъзходност (защото и в-истина-себе-си-мислим-съм, докато зрител/лицедей съм), поради това ставащото не-касае-ме, става като пред мен с *друг*, обекта ми. Тази реципрочна субординация на зрелището следва да се оразличава от приповдигнатата еуфоричност на стоенето в заедността на играта и разчитането на културните кодове, въведжани чрез лицедействането. Поради предходното, Аз (някой си-този, в разграниченост на ставащото), свидетелстващият „зряц“, неучастник съм, но мога да *се-срамя*, че присъстващ съм в безмълвност, ако това, насреща ми, етично уродстване е, и през това – в непоносимост-съм да съм до него, търпяц. Така, зрелищното не-

добро-детелно (и така несъществуващо, антиекзистирано) извиква като компенсаторен на явеността си механизъм преживяване на реалното като достъпно през просто отказ от игра. Конвенцията, в която света е така-симулираното за нас чрез зрелището, защото е фикционална конклюдентна съгласеност, предполага взривяването си, отречение да съм в заставеност само свидетел. Призивност е да се провидя в буквална действителност, като-реален. В броевност жив и така, аномарлизиращ коя да е порядъчност, доколкото Светът е твърде-голямот, за да е свързаност в конвенция, примирим. Така, времето в което съ-стоя е сплескано до акт на съзнаване на мрежа от дискретно кохериращи си явявания, поддържани в значимост от интуицията за смисленост на съществуващото, през която се съ-делят в общежитието. На което палимпсестното е семпла манифестация.

ПАЛИМПСЕСТНОТО Е СЕМПЛА ФУНКЦИОНАЛНОСТ на екзистенциални статуси.

Езикът е съдържимото на Света, следователно всяко изговорено го твърди изцяло, доколкото мисли неизреченото като неказаното, но иначе възможно (къзаемо). Всяко изричане е отделяне на иманото предвид по формулата "не-това" мислено е така (сега). Изглежда мисленето е посочване на значимости, йерархизиране на вероятното, при което смислена се оказва граматически коректната силогизация. Нещото, за да е Свят, следва да съответства на общежитийната йерархия на смислености, ако е правилно казано. Едновременно с това всяко каквото и да е казано сочи казалия го, дава го като съвкупността от изказвания. Тяхната смисленост сочи статуса на казващия (относно "правото" му това да казва). Така, за езика е без значение дали казващият нещото го прави в понятие, доколкото разбраността е съответствие на смисъла на казането и статуса на казващия го. При разминаване не се нарушава понятието (казаното може да е смислено в друга процедура на каване), а значимостта, която така се явява оценка на общежитието за функционалността

на носителя на казаността. Изглежда никога няма да бъде разбран инициатора на казането (доколкото го-няма преди казаността и така би могъл да е всичко), а смисълът на изказването, което го и сочи съответност-му. Връзката между казалия и казаното не е интегритет през смисленост, а през правилност, употребимост заради нещо в общение, което го предполага. Последното е някаква конвенция, съотнесеност на ставащото към легитимна последователност на моделни изказвания, с обособими персоналности в тях, които обслужват значимостта на казаното като сложимост на Свят, за нещо пригоден. Така, конвенционалното съотноси казаността, казващите и разбраността към някаква функционалност, като че тя е цел на общението. Тя институционализира езика, въвеждайки употребителността му като специфична воля на имплицитно сложена в изказването власт да прави Свят *идентичност*. Конвенцията на казване, казва ставането на нещата единствено, ако е призната условността, през която власти и така идентифицира персоналностите при всяко конкретно общение. Така конвенцията е единствено актуално съгласуема сюжетност, тя е функционалност, ако е синхронно разбираема във всичките ѝ компоненти, доколкото съгласяването е признаване на някаква йерархия на казващите. Отдаване на приоритетност на едно изказване, към което другите са само подкрепящи (признаващи престижността на казалия го). А-конвенционална би била всяка колизия на значимости, към които да са в раставеност нелегитимни за кое да е съгласуване разбраности. Трябва да изглежда, че е възможна понятността на казането, но и нищо актуално за казващият да не сочи, а само претенцията им те, а не йерархията им, да бъдат разбрани (легитимирани, сложени в наличност). Иновацията на претендирането съответства на функционирането на общението като палимпсест, настояване на себичността да се удържи в казаност и така някак да се стори явност. Наличност да е (поне за актуалното разбиране). Наличното-ни обозначава кой има властта да го казва, да го сочи като значимото. Изглежда, палимпсестното е платформа, в която се състояват волеизявления, при което има да се разбира единствено подаваната в реципрочност между персоналностите претенция за съществуване в сложното явно. И е псевдонаратив, като от сингулярни

строфи съчетаност, съставен от динамиката на апелациите, разбираан като (трансформационно) кохериране на съкровенизирани "сюжети" на така ставащи в осмислимост персонификации. Следователно, сюжетът е на персонификациите, представящ ги, но те не са явими в осъвместеност съществености и така (по аналогия) разбираеми извън ситуацията, в която някак сложност са. Палимпсестното е изцяло обемащата ги ситуационност, следователно са му семпла (от екзистера) подаденост. Това, което някак, извън необходимостта да бъде съгласявано (вече) става. За смислеността изглежда е валидно правилото на палимпсестното и нищо от ставащото през него - то е твърде-екзистенция. Така функциониращ, палимпсестът е медия, поради симулативния характер на доброволността на участието в общението, "играе" се, че веднъж възникналост, палимпсестното може да бъде изключвано, чрез произволен отказ от достоверно прочитане на себичността като в истина сложност. По презумпцията, палимпсестът е изобщо функционален, ако истинността е в безапелационност предложена за всеки от реципиентите на казването. Така, той е наличност, доколкото ставащото е съответно на условието на явяването на себичността и смислеността му се разпада с отпадане от същото условие. Той е ставане за всички в едновременност, или просто не е (и така е някаква конвенционалност). Следователно, можем да мислим палимпсестният наратив като последование, положено в хибридно състояние на нещо-то като че някак съществуващо или оттекло през съгласуваност. Той има да казва дименсиите, отчитайки въздействието им (интензитетът на казване, агресиращ до калкулиране на Свят) през персоналността. И така, палимпсестното е произволима струпаност на афекти на съкровенизирана уплътненост, в която те са си в балансируема съотнесеност. Поради предхождането на афектността, тя не се калкулира в обстоятелственост (несъразмерност им е), и така някаква натрапчива свръхнапрегнатост е. Като да е атмосферна им (настроенност). Такава е, в изричност е така ставаща, доколкото е изобщо нареченост, ефект на някаква-си блуждаеща същественост.

Изложението разглежда себичността като непроявимост, която, обаче, може да бъде някак обозначаваема (като символизирана, но при

плаващо означаемо). Обратно на нея, континуумността е само ставане, за което която и да е публикуемост е вулгаризирано не-това ѝ (някаква опразненост). Така и двете са отклонени от казаността, но преживяеми като внезапна-ни актуалност и така, достъпни за понятността (можем да ги-знаем, дори и да не можем да ги смисляме). Изглежда е така, доколкото знаенето ни е семпла унаследеност, подавана от езика и всичко, което е опонячено е така (само с това, вече) предложено за замисляне. Унаследимостта е кодирана в патернистично размишление, което е изговоримо и поради това - идентифициращо ме, като погледнал през това (знато) Света, прерязал го в смисленост, при което последната е (при)носима от текстово тяло. Текстът е набор от унаследими размишления, поради което по подразбиране винаги понятни и смислени, без да има необходимостта да е (публикувано) слово. Следователно, ако нещо е изречено разбираемо, то е и публикуемо (съпричастващо-ни) в свят, който по отношение на него ще е просто-приемащ - пасивен, интерпретивен на казаността като да е интертекстов. Нищо за казаността няма да сочи, освен, че е равнена с други, без да се конкурират да са истинни, доколкото интерпретацията е напомняне на вече смисляното и там-си (в безспорност) валидно. Изглежда разбирането е свеждане на колажността на света до паметна ситуация на казането му, при която е бил (от авторитет) подредим, като че поняенето е апаратура за фотографиране на съзнаваемото, изтекло през комуникационния канал и така - мултиплицируемо в произволна ежедневност, *навик* (мислен като протокол на нормалност). Константата на разбираемостта привежда всяка неординерност към навика (като краен ѝ интерпретант), който цитира един и същ, времеещ (такъв-си) свят. Така всяка публичност на текста е някакво му правене, реч в действие, параметри на някак медирана "действително"(ст). Доколкото палимпсестното е актуваната действеност, конструирана през активни (за езика) персонификации, то текстът е мрежа, улавяща преживяванията в понятност. Такъв е всеки взет на въоръжение текст, независимо от степента му на употребеност в акта на ставане. Той е Света в смисленост казваем, поради което и деконструирuem в палимпсестното. Доколкото палимпсестът е без нормиран протокол на ставането си, през просто-наличността си казва

непознаваемостта на Света, пределната му безпрегледност. Възвръща някак интертекстуалността му. През текстовото тяло, лицедеецът казва единствено разотчаяността си, утаява понятността в недотамбивалост (*нещото*, но за бивал го друг), което търпи като носталгирана реалност. А себето - като от нещо-то разделеност. В откъснатост не-то, непопаднаост в понятност. Така, изглежда нищо изговорено в палимпсеста не е по-значимото от друго (на друг изговореното), доколкото е само ерозия на някакъв-си Свят, в постоянност не-ставащ (цял), в контрапункт на случимото. Светът на палимпсеста трябва да е *случайно* ставащото, обособеното актуално на лицедействащия. То е и навлеченото в текст афектирано себично.

Палимпсестното не престава да е твърде медирано съдържание, имиджов конструктор. Такова ставане (единствено) в общението, при което напъханото в *случимост* симулирано да изглежда пропускливо за действително наличното. За общението като-реалното е в автентичност споделимото, изпуснато от ареала на конвенцията на разбиране. Защото е някак-играч, имиджовият статус е потентнопренадлежен (към някой-си, в обособеност), доколкото е максимална скритост на истинното. То е изначално казано като фантазмагория, поради което е освободено и да не е (фалшивост), точно, защото няма друг статус на съществуване. Ако не е сложено в общение изобщо и не е. Липсващо е, неналично но така мислимо. Следователно, през този алгоритъм истинното е само мислимо (като оттеглило се, отпечатано в явното), не и преживяемо в заедност, доколкото всяка съ-общеност го фалшифицира. Изглежда каквото и да е казано е с това отворено да е съкровено преживяна като истина случимост, която априори ще е изключена от общението, но не е възпрепятствана да му е смисъл. И е така, до изрично формулирано намерение да не е разбирано като симулирана действителност, а като преживяемост, и през тази намеренност на явеното - сепарирана в различимост уникалност. Следователно, идентичността е не произволиво раздавана като функция на общението, а намисленост, която е достатъчно да се има предвид в казането (за да бъде някак, но не и за да е валидна). Изглежда, в палимпсестът, идентичното е самоиндуцируемо чрез

акта на публикуването. Така мислено, автентичното има собствен лимит на изговоримото, някакъв "закон", позволяващ му да трае за общезитието, който може да бъде копиран (не и цитиран, доколкото за медирането идентичността му принадлежи, той и е неусвоим). През това идентичността е възможно да се мултиплицира (като да се държи в постоянност) и да натрупва интензитет на въздействие, доколкото е многократно извършима действителност. Преобладаването ѝ в общезитието формулира лимитът на "нормалност" и е абсолютстващ интерпретант на всяко действащо (правимото в протокол на "действителност"). Предходното е възможно, доколкото в симулакрумията нормата е "абсолютна" в параметрите на собствената ѝ измеримост (защото е въведена през статистика), друга и няма, няма как да се пита за такава. Ако нещо продължава да действа (някак е съ-преживимо), а е извън параметрите на разбирането посредством интерпретанта, то е (поетична) налудност или някакво несмислене, дисонанс на значимостите. Така е и безавтентично. Следователно, имиджът няма как да е произволност, доколкото има да отговори на питане за смисленост, но може да е (или да не е) автентичност така, както е станалост случилото се, доколкото то е сингуларност. Защото е безповторимост, случимостта е и неброима и статистически невалидна (непредставима, поради което и непредвиденост). Не може да се предпостави нещо да става случайно, остава то просто така, някак-си само да става. И ще да е в понятност, едновременно разбирана като непригодност. Нещото, около ставащото, сочещо го извън себе си. Описаността му. Така, палимпсестното става като-език, но е такъв, съдържащ гносеологичните основания на всяка в него казваемост и решаването така да бъде употребяван. Вторично оценностен като формулата на общезитийна събраност около нещо-си, така станало универсална. Защото е намислица, защото е празност (предназначена да е към съдържаемост) и защото е произносима в безконечност, репродуцируема в кое да е общение. Така ставащото може да е всякакво в отделеността си, но ще е валидно казано за съгласението в сходимост, в тавтологична разбираемост, която ще е и притеглящ я хоризонт на изчакване на смислеността, и абсолютно същото вече в изчерпателност казано. Така мислено, изглежда всяко безумие,

продължило достатъчно дълго (в повтореност на нелигитимността си), попада на смисъл-ът (си). Никой палимпсест не може да каже нещо, което да не изглежда разбираемо през някоя универсалия (през произволимата верига от универсалии). Изглежда, случимото е някак разсъдимо. И изговоримо-то не това в буквалност.

ЛИЦЕДЕЙСТВАНЕТО Е САМО ЕДИН ОТ ФЕНОМЕНИТЕ на палимпсестното.

Медийността, доколкото е симулация, не (ще да) знае нищо за натурността, за нея вещното е семпло следване на съобщавани някак като в наличност (били) събития. Изглежда реалността на симулакрумното е твърдяното мъртво ставащо. Течението на живота го унифицира (защото е случилост се за всички), а приципването му през съществуването едновременно създава уникалността и актуалното. Всяка събитийност е дифузна двуфазност (с принадлежаща и преживяема амбивалентност) - може да бъде опонятивата единствено като триангулация на повторености в конкретността и заедно с това потенцира да е изключителност само като състояване на сегашното. Така сме по един и същи начин живи и до-живот-ни. През общението се доказва отделеността на случващите се (за всеки живот в специфичност), чрез трансформиране на упражняването на властта на говоренето (принадлежащото ми течене на “моята” живост) като всеобщо узнаваема достоверност. “Аз съм истинен” за всяка конкретна ситуация, която успея да отвоювам като актуално преживяване на сегашността и “разпечатка” на вече бивалото, за всяка ситуация, в която смисълът ми (чрез който съм удостоверим) е бил разгромен. В погромът ми съм ловуван и живян от (като да съм) друг, символно карциран в униженост и обявен за безобособеност, не-телесен. Изречен мъртъв по плът, натурамортен, и така анонимизиран. Така казана, анонимизираността е в някакъв смисъл винагишност неочленима, до-живост в живот, която е безсъщностна (без-естествено природена), поради което възможно обратима, идентичностна. Идентичността е моментна-ни

идентифікація, названість, поради което няма как да е априорен опит - винаги е актуална и единствено доказуема достовірність през енергія на говоренето. Настояване, което следва да бъде чувано, регистрирано като да е істинно в образуваната чрез обіщення "дійствителност" на сїгласненіето. Ідентичността може да бъде отпечатвана и така отсїтстваща в актуалното понятност, но є разпечатка на нещo вече отминало, поради което всяка новация на смислеността-ми є позоваване не на минало-білото, а на бїдещен (извикван чрез нея) резултат. Іма я, доколкото работи за нещo - манипуліра ставашото към нещo да є, інструменталізира Свєта. Всяка авторітарізірана през інституціята на повтореността квазіістинност є ікономія на ресурс за власт, поради което предпочітима и сложіма в сміслова системност. Ізглежда системността є стабілна не доколкото є в істина, а доколкото є от повтореності струпаност. Следователно, всяко приціпване на преживяемостта, деаномізірашото ідентичността сїбитіє є функціонална грешка, предізікателство за ушіряване на системата, в която інертно сїгласіми сє міслєні (поправянеіто ї бї я "деформіралo" до увреденост и опасно граничі с признание за неадекватност). Системността є "машіна за знаніє", което є възможнопріложімо към всяка сінгуларност, доколкото произвежда достовірност, обоснована от аксіоматізіран авторітет на інституціоналността. Іма да сє признава не істинното в Свїт от вероятності, а авторітетността на легітімаціята на казвация наістина (такавата тази), след което светїт ще сработі по ментална ікономія - міроглед(єн) ще да є. Така светїт, сложен в обіщення, є някакваща направеност в бїдещє, към която обещаност сє конклюдентно сїпричастні, обіщанні (защото затова и сє сївместні). Ізглежда, палімпсєстното є іноватівна разбунтуваност, някакво (в безавторітетност) авторство. Авторството на бунтовността мінава през акумуліране в сїбитієността на всїчко неонаслєдено от систематізіраната істина, останалото встрані от інтерпєтатівніє аналіз, през който єзїкїт калкуліра отношеніята мєжду понятіята и оттам ізвлїча разбїране (смісьл). Авторството, произтекло от сдвоєнієто с шєптїящото чрез мєн (іначе непредставімо Енігматічното), є сінгуларно, доколкото

не е следствие на нещо, предхождащо актуалния раз-говор - той е в изначалност сблъскване, не-среща. "Съм" нещото-посредник между ставащото и анонимията (в заподозряност да е *отсъстващото*) и така само изричането, гласът, никога смисълът на общението. Защото съм-заменяемост и от нищо не съм заставен към бъдене, избраност някак съм-си. Безпричинното-ми явяване е повдигане на мотивни гроздове (синхронични си мотиви, нещото да изглежда някакво), които са били без-действителни при съзаклятието на системността и поради това неинституционализирани. Те, обаче, следва да са отсега-назад възможни и допуснати в общението като претендиращи да са съ-действащи (поне) на конвенционализираните при разбирането на ставането на живостта (точно-такава). Така, авторството е създаване не на ситуационна интерпретация, която да се легитимира през навикът да сме в съгласност, а на нов (езиков) свят, при което всеки депотенциран чрез идентитетът на казващия свят запазва автономността си през сблъскването с конвенционалния смисъл на заедността. Мирогледите се "равнят" един по друг, създавайки вторична системност - мирозданна решетка на смисли, съприсъстваща при всяка конкретност като валентна едновременност. Изглежда, каквото и да казвам вече не ще да е в изцялост Света, а специфичната подборка от значения, през които избирам нещо за нещо-то изобщо да кажа (докато оспорван съм), защото така от съгласеността отделан съм. Мислен в оразличеност, специфичен. Де-анонимиран в самопроизвол. Така, идентичността е семпло предпочитане да-съм, идентифициране през именоване-ми. Прищипване на живостта и бройно време. Може да е за-дълго ми, в някакво следване, ако възбрана си да се произнасям друг. Актът на табуиране да се замислям отново, маркира смислова травма и дефинира "постоянност", която е просто-устойчивост. Наличието ѝ и институционалността върху която паразитира, произнасят свят, който е направен чрез словесието като-телесен. Даващ резултат в проследимост. Действителност на второ ниво на понятиене на наличното - там е предвидима *функционалност*, действеност. Приемайки отпечатъците от поведения и естествената редукция (етична амортизация) на наличното, формата (плътността на света) предлага времето като в явна-ни даденост, компресирано в сегашна станалост. Обратно, телесността

чрез креенето си (без натиск да е редно, наличното ентропира) брой времената, дава им мяра на времеене. Натурамортът въвежда иновирана субектност в света - през вещта свързаност, някаква съставност-ни, доколкото е по повод на (нечия) мъртвост. При което всяка казаност е отпяване на иманото в наличност като отсъствие (екзистенциална снетост) и така нарича в реципрочност преживността. Така плътността на Света парадоксално раз-дели, струшвайки събраността в купчина. Действителното е такова, защото е смъртно(ст), а палимпсестното е (като) истина, доколкото е неограничима от разбиране сегашност на нещата в наличност.

Няма предел на усилване на субектността през овеществяването на тенденцията в абсолютен да съм казалият Света, доколкото палимпсестното го подава в нескончаемост, поради което тялото е повече преживявано да е “моето”, отколкото като “моето собствено”. Притежавам го, в параметрите на притежание на каквото и да било, но съм поканен да го преживявам като мое, затова е и преживно(то ми) тяло. До симулакрумията субектността изисква присъствие, безусловна-ни сегашност, обусловена от понятна явност, натурамортът отказва да придърпва времената към актуалността, то е тук-ашност, празнота безпоятна (защото ставашото в неизбройна множественост е) в която всяко време пропада. Там срива се.

Субектността, видяна през разбунтуваността е условна нареченост, доколкото е отцепен от света светоглед, при което вещественото е капан на идентичността. Но е и о-важняващо специфичното (ми), доколкото “нещо”, драматизирайки жизнеността, *помни*. Като да е себичност в обговорима емпирика, наратив на смисъл, в процес на ставането му да е претенция за съществуване. Разказ предназначен за друг, подаван като от някого, когото си *приписвам* чрез аргументацията на способното да е в наличност явено, доколкото поисквам за себе си прегледност. Някого, когото съм като погълнал в сдвоеност и така присвоил значенията на словесата, “смялял ги”. Вещността е винаги остатъчна, след редукция на всевъзможното (мен) до публикуемото ми и така съм станалост в безопасност, уподобен-ми, защото твърде скрит зад понятността на

думите съм. Плътскостта е някакво пресищане със смисъл, този, с когото съм отказал да се свързвам. Изоставяне в ропот, откъсване. Следователно *натурата*, която има да е обявявана мъртва, е нарочен ефект от процес, произведеност, а не витална завареност. Но тя е и предходност на сдвоенieto, доколкото е отрицателна характеристика на анонимизираността. Т. е. сдвоенieto е преживявана амбивалентност, символизиране нахалост, нищонеправене (чисто време), което за никого не тече, но поради това е и само-смисленост. Овеществяването изглежда да е историтмично, но веднъж лишено от време в палимпсеста престава да е манифестиращо следване на наличности, безпричиненост е, само с вертикална компонента - тавтологизация на сходими смисли. Така значимостта на ставащото е интензифицирана, поради което сдвоенieto е символно усиляване на субективността, прибавя смисъл, подава я в Света като да е неестествена, някак овиталена натурност. През чуждещата на разбраността артикулация на деанонимизирането се промотивира системната причинност чрез осветлено “повдигане” на несъщественото. Универсалността, емблимирана от идеята на съжителството, престава да гарантира авторитет на казалия (нещото, което да е Свят), доколкото интензитетът на влиятелност на универсалното се удържа чрез готовността на някой да умира за нея, а в симулакрумното натискът е да си някак живящ, в показаност. Универсалията е архаизирана, събраността изглежда да е стихийност, поради което идентифицираният в палимпсестното е простопрестижен, а истината е неизследваема *очевидност* в конкретния сблъсък на отелесености. Деанонимизацията се основава на допускането, че телесността е еклетишна свързаност на плътни символно натурности, казвана през различна идентичност, но тя по дефиниция предполага легитимирана от множественото оцеляване (вечнее) идентифицираност. Животът е подпрян не в смъртта, а в изоставеността да се живее анонимилистичнопотентно, да се цялостно идентификационната множественост като да е именна в еднаквост за всички (за всеки да е, всекиму дадена в безусловност). Фамилствана. Индивидуумното време е продължено, то е акумулирано от преживността, събрано е. Защото е от съвместността отказаност (съществуване в обособеност), за симулакрумната заедност *сдвоенieto*

е призрачно идентифициране - ехокамера, в интимизацията на която няма (и нужда от) удостоверими факти. В кухнята на сдвоеното ставащи са някакви (за всяка външност ѝ) ефекти на жвеене. "Нещата" на света (съставилите свят) в режим на произволена мистификация, при което случване себичността е етично уродстваща (homunkulus). Безлигитимна-ни, като да е арационализирана имиджова феноменалност. Произведен в попътност и скупчван сред още вещности антиантропус - не вече субект, а деяние(то му). Нещото е това, което (се) твърди, че сторило е, а то е просто-светът, недотам живост е.

С връхлитането на симулакрумията в общението, не изглежда да е изчезнала реалността, а нейната безусловност и приемането ѝ в предразбраност за общо, агораподобно "стъргало" на биващото, гарантирано срещу всяка преватизираща действителното *субективност*. Реалността е мислимо самогъждествена, като да е в чистоплътност надпредставна (непредставима семплост). Тя е изрична наличност, даденост на винагисегашното. Ако е така, то реалността може да бъде познавана и някак мислена чрез сравнение с присъстващото в прегледност, трансформируема е до разбираемото не-биващо иначе, освен поради (вечна) истина. Следователно, реалния може да бъде диалектиран чрез антитезата на човешкото присъствие, за което е, но не в избраност (изчерпателно) негова. Антропоморфността е хронифицирана ирационалност, повреда на смислянето, случила се през преживяването ми като съзнаващ ставащото някакво-си, но имано (от менето) в приспособеност-ми. Така съм в постоянност помнене, че някак ме има в мисленото, сега ме има, *съзнавайки* ставам и трая (през него). С усъмняването в достоверността на реалността изчезва и мегалитния, сложил я да е ставащото за познаване "аз" - въвеждането през медийността на реалното като само-обговореното ужасява с отсъствието ми. А това не мога да изрека в директива, нещо следва да го изрече през мен и към него сдвоен съм. Така погълнал отчаяността (да съм някак заставил ставащото към Свят да прихожда) съм. През сдвоеността се съ-общавам (нищожен). По принуда на неизговоримостта на нямането ми изглеждащ някой-си някакъв. Все пак, играя съм да-съм. Общението като да е цивилизационно

задължение, доколкото потребява време и е инкриминирано прекъсването му, защото единствено времето общи (заради крайността му сме осъществими). Времето обаче е неизговоримо, доколкото събраността ни е пожелателно случваема, но не и ставаща (в абсолютен и сговореност), при което е само-моето броемо. И така, всяко изричане *опосредства*, директното изказване на нещо-то ми е невъзможно, за да бъде нещото изобщо някак изречено трябва да е акумулирано в игра (темпоризирано общение) през която да говори играта, стилът (ми), защото така едва съм, макар и в отчетливост. Цялото ми в интегритет, менето, се емблемира с някаква мишена на апелации, че не (някакъв точно пожелания, ежедневно достъпен чрез разбираност) съм. А няма какво да е разбирано, доколкото и никак-не-съм. Така, през раняване все пак (този никои) в свят съм. Но твърде на показ, сочим, че нищото съм. И само така, през пищене, разкритост. Затова и никак все по-укриваност-съм. Съкровено ми има или да е умълчано, или да се попълва със символизации, с квазизнаци-ми, които празнеят в маскираност. Върху виталното, през общението, се намята воалът на тенденциозно роящите се азови фантоми - внимавайки върху чувствителността на себето, съзнанието “естетизира” (играейки я) субективността. Не се добавя ментално различие към идентичността, а стилизация на понятието, някаква обедненост на символизацията, митовизиране. Мигът през това разсъждение оестествява (защото недомисля), натурализира, прави нормалността. Той превръща ценността на споделянето в емпирика, фактолизира я в рояк от неповторимости. И им съставя календар, предвижда и брой. Системата на общението е насочена към постигане на тотален резултат (винаги-траенето ми, вечното биване), заложен чрез съгласяването да е създавана в доверителност. Той я структурира, функционирайки я като да единствената ни цялостност. Има я (такова това е), само като обоснован разказ за постигнат абсолютен съществуване, в който ще акостира в изцялост времеенето. Но симулакрумийното внася в съборността фрагментарност, породена от недоверие към легитимациите на меганаратива на съпричастността. Медийността, защото не забравя ме (и е върху ми упражненост), обособява през разочарованост, че изобщо в недотам живост сме (безвидни), оттам и

не към вечност приобщими. Нещо-ни в отпечатаност, не съвсем-дасме-ние времеем. Но и друго-си съвсем не съм. Временното все още изтича, зауствайки се в океана на историята, но менето продължава да трае, друг личен опит нямам. Хронично умиращ немъртващ съм. Неавторитетността на всяко изречимо (доколкото не тотализира света ми) води до очастненост, твърде събитийност, на ефикасността на артикулацията - каквото е в пригодимост за някой-си, специфичен резултат на общението. Спасявайки уникалността на емпиричното от самата нея, от себязката ѝ креативност, сдвоенето провокира жизнеността да трае в опростение, асимболизирайки, без да потребява културни матрици, доколкото функционира през отрицание на роенето на реторични инструменти като да са жест на понятност. Сдвоенето изглежда да е разчистване на умирането, някак живяща в буквалност на ставането си смъртност. Интензифицирането на смислеността рефлектира към о-важняване на себичността, което, обаче, произтича не от субординирана йерархия на символичностите, повдигани от всяко правене в палимпсестното, а от последователността в изборите на автомистифицирането, ставащо в контрапункт на сдвоеността. От квазиетично устояване в агонността, като да е разотчаяност. Живеене, въвеждано като просто себе-си, утало всяка смисленост, неприключилост на явеност, единствено за да не се индуцира (някаква, външна му) ценност в живота. Той течене да е, само-това, в пределност на хуманността, доколкото универсализирано ценното е нещото, за което сме готови да умираме, не и живящи (го). Безценостеното е и някак (така точно) витализирно. В отворената полоса на някак съществуване всяка идентичност е в еднаквост обезценостена и поради това - в зависимост от другостта, през препърпяност налична-ни. И така, през сдвоенето животът претендира за усилие, което не можем да предложим като решаване в самост, доколкото е отъркване във виталността на света и устояване на отграничението (отпадането) от него. Самото биване на деанонимизирането е мотивационна мрежа от пренапънатости на човешкостта. Противостоене е, отречение от нещо, неща. Следсдвоенето е като-рефлекс, мигване на жизнеността. И няма как да трае дълго. Случка е, ставане. Виталността би следвало да е безсъбитийна житейска случимост, проточеност на съществуването.

Да ни тъждестви, събирайки наличното през понятност в ареално множество и да не тавтологизира общежитийните значимости до интегриран (съгласим-ни) смисъл. Виталността, мислена така, е завареност на действителното в (раз)дробеност на съборността. Тъй като няма (поняте) език за споделянето ѝ, нищо и не се презентира. Тя е биващото, към нищо извън бъденето си не сочи. Погледнат през умълчаността (неизказаността му), светът на следсдвоеността е състояващ се в процес на произволно трансформиране на нещата в други-им, затова е и някаква неопределеност, доколкото виталността няма източник и посока (обратима е, травестируема субектност). Доколкото е конфигуриращата палимпсестното разотчаяност, следсдвоеността е само-опитност в очевидност произвеждаща дадености. Без-смисленост, която точно поради това е и смислима (отворена за всяка универсалност, която да я свърши).

Картографията на езикоемкия (абсорбиращ смисленост) свят се постулира чрез насищането с енергия на междупонятийна решетка на свързаности, през които нещата са в мислимост и така - опосредствани от значенията им в общежитийната йерархия на ценното. Мислимо е така мисленото, не и даденото за размисъл чрез посочването на квазивещности, привикани от универсализиран априорен опит. Следователно, за да е смислимо, нещото трябва да е някак вече ценено (сложено в ред на значимости), не налично-ни. Обратното би означавало, че обитаваме единна действителност, която имаме предвид казвайки, в субординация на правото си (такава) да я казваме. Така мисленето е изтичане на власт от институционализацията на езика към субектността. В този алгоритъм езикът абстрахира не друго, а произволността на възприятието на действителното, подава го в оперативна условност, която е инструмент на съпричастието и поради това изобщо търпяна. Словесата, преди да са въведеност в общение (така употребени в разбираемост), се определят във взаимност, в системна (кръгова) обвързаност, при което едно някак вече определено става характеризиращо на речниково дефинираните го понятия. При това, всяко определение повдига нова мрежа от лавинорастящи конотации с произволично понятното. Изглежда речникът, кодировката

на езика, казва нещо, преди изобщо нещо да е казано - най-малко, че нещо е изобщо изговоримо, защото вече е бивало мислено (изказвано). И всяка смислимост е кодифицируема, предварително известена ни, дори и да не е знаената. Изглежда разбирането е узнаване, някак ставаща-си дидактика, доколкото е протокол на съмислие. Кой да е силогизъм е понятен в отношенията му към други, схождащи го и едновременно с това е безсмислено несъответен (несъществуващ) за всеки, спрял потока на речта. Говоренето не се интересува от прищипванията на смисли, индикиращи понятията като речников състав, то е вечнотечаща река на моментни съотнасяния на идентификации (на претендирането им). Така понятността изглежда да е повече разбираност, отколкото смисленост. Енергетиката на изговарянето създава допълнителна, ирационална полоса на договореност между общуващите, че ще знаем “нещо” за предмета на силогичния поток (изхождайки от някакво сходство на антропологичното). Мълчаливата договорка, че с говоренето обслужваме не в действителност ставащото, а способността ни за съпричастие, може и да се пренебрегва и дискредитира до фазата на нищожност чрез нихилиране на смисъла на общението - ако липсва предмет или присъщо му, заместващо явността на наличното “знание” за нещото. Така, по необходимост една съществена част от изговореното трябва да е недоразбираема, за да се удържа все-още-смислеността на общението в ставането му. При потрошване на доверителността в общезитието никое общение вече не сочи цялост, всяка му предметност фантазмагорира и съглашението е симулирано, доколкото говоренето все пак изглежда за нещо да е. Комуникацията е само-протоколност и някак паразитира върху кодификацията на понятността - призрачна е, доколкото изговореното казва единствено вече познаваното като разбирано към заедност, но не я присъства. Изглежда, симулакрумната ситуация на говорене не казва нищо за нищо (освен, ако неговата актуалност не е точно да не бъде изобщо знаено), бърборилна е. Така тя сочи ерозия на доверителността, някаква потрошеност на смисъла, а не им е производна, защото така би била легитимно отразяване на биващото. Симулираното е произволна и безоснователна игра на смисъл, поради това е просто медиране, не и

дефиниция на общежитийния статус на съпричастие. Обратното би означавало, че симулакрумията може да бъде в достоверност (и така в изчерпателност) казвана, а съответстващото ѝ общение - сложимо в заедност. Казвайки предходното, в рамките на настоящето изложение, като същинско общение постулирам ситуацията на изуменост, в които между общуващите възниква осъвместеност на преживяванията, индикираща кохерентен житейски опит в проникновено разбран като значим свят. Така разбирането преакцентира преживелищното съдържание, о-важнява семпла ставащото сега. През това изумление, словесното не сочи към предварително известна и самоосветяваща се действителност, а към инсайтно възникващ в общението насъщен Свят. Изглежда спонтанно насъщното е конвенционално възбранено, доверието, което мислим размито, е подчертавало увереността, че ще сублимираме желанието си за казване на света в абсолютен, ще сме краят на всичко знато и ще оставим живостта да става в достъпност за всеки - безразделна и неприсвоима. Така конвенционалното всеки път казва цялостта, сложена във вечна справедливост. А то никога не се преживява такова (идеално си), и през това разбираемостта изглежда да е манипулация. Палимпсестът има да предостави себе си като преодоляване на диспропорцията не между вещностната схема на реалността и несъзнаваният ѝ, възникнал в хода на табуиране на пожеланията, образ, а като конвертор на идентичности, квазимистично, емоционално украсено споразумение, чрез което се разделяме с другостта си, своейки чуждост. В това разбиране следва отново да се промисли проблематиката на вещността през декодиращата система на отчаянието, списваща сдвоеността. Манипулираната чрез психическото (емоционалната и ментална окраска на споразумението, сложено в общението) до непознаваемост квазиреалност е естествено някак възникваща в хода на сублимацията. Тя е субектна деформация на първо-реалността на преживяването в отчаяност станало наистина, която настоятелно има да бъде преработвана в общението чрез *отнемане* на културността на споделянето ѝ. Тя следва да е в правилност преживявана, реверсирана от реципиента ѝ като да е преработеност до норматив на живеене. Общежитийното е смислимо едва като отразеното в преживелищно

съдържание нормално-ни. Всяко общение е както предложение за терапевтиране, така и нова (оперативна за актуалната констелация) сублимация, която да е възможната за повлияване в ставащия акт на заедност. Изглежда за реципиента на казаността мимическият, извършен от тялото жест е магичен код, неподлежащ на (смыслено, в универсалност) разбиране задействан от общението автоматичен "инстинкт" на съпричастие към живост (и така мъртващ-ни), той има да положи някак действителност в ставащото и тя се състова по неизбежност за всеки наличен, уплътнявайки менталността до реалня. Така реалното е преди функционалността си несъзнаваемост, а след възникването си - ефект, симптомирана образност на непроизносимото иначе. Предходното има да каже, че точно несъзнаваемостта изглежда да застава нещо(то) да става в автоматичност (това такова). Мислимият през предходния концепт като несъзнаван *образ* на тялото е преживяемо въведим в съкровенизирана понятност като да е днада – *позитива* на пожеланията, който конструира „обекта“ не-мен и *негатива* на отказите, който предназначава „тялото“ за-към-мен. Той е желателното ми отречимо, което ме е призовало (защото за желанието наличност е) да съм точно това-мен (в явеност да съм), преди за другост да съм някакъв. И ще съм заставен да се казвам в правилност, ако публичност съм и през това - назидаван какво е допустимо да желая, за да съм наличен в общението. Следователно, екзистирването ми е условен цензор на желанията, през който се уплътнява света. Твърди се като реалното. Обратно на понятиенето през субективност обаче, образът на тялото е имагинерно-виртуализиран в медирането, доколкото там всичко е в предизвестеност явявана наличност, която е вече-обоснованост, доколкото е съ-деленост-ни. Поради това за действителността на вещественото (телесното) не се и пита. Импиджовият конструкт на телесността е в радикалност достъпен и удовлетворяващо-ни мащабиран – виртуалният двойник е много по-екстремно удоволстващ, медийната смърт (анонимията) е по-упокойната ни небивалост, при това всички преживявания са гарантирани от максималната перцептивна усамотеност на апаратния инструментариум на медията, през която съм в произволеност подклученост им. Защото тялото вече е нестрадано ми присвоимо (само искано-ми,

безпотвърдимо мое-си), то дори не боледува. И може да бъде произволно трансформирано, всякак явявано-то ми. Нищо не възпрепятства пожеланието след като обектът вече е представено-наличен, защото желанието следва „имиджа“ на обекта (рейтингът му в статистиката на пожеланостите). Но и желанието е така сложено в зависимост от интензитета на (желанието към) обекта, в привързаност му е и съществува, докато обекта е неусвоен-ми докрай, все още някаква относителна чуждост е, а в медирането той е винаги такъв - в постоянна ми отдалеченост и предоставен-ни, доколкото е виртуален е и такъв е несвършим (защото може и изобщо да не е и пак да е съобщаван), не-броен. Така той никога не изчезва в последна му употребеност (придобит), а е архивиран до поискване, когато е в недостатъчност желяем. Ако в медийността съм наличен, доколкото нещо желяя (а друг никак не мога да съм, без и никак желание да съм), живостта-ни е отчетима като през роене на обектите за пожелаване и би кулминирала в абсолютната им потребност, от всички поисканост. Където и никак живостта ще приключи със Света, защото той е явяване на смисленост, доколкото е схождане към оцялостеност, повикана от изчерпателността на смисленото, а симулакрумното е апогей на всичкостта, която сменя смислеността. Изглежда в общението мислено никак като да е палимпсест, извън в изцялост съ-общеността на медийността, посредством перспективата за свършек на желяемото в *преживелищността на самоотречението*, е допусната налична в буквалност телесност. Палимпсестното е ставане като в аскеза, казаност на не-това-съм, защото тази явеност за вас-съм, означеност-ми. Знакът-за-мен в домедийността има да говори никак, през алегорните и символите, на несъзнавания образ на тялото на друг, формиран от отказани пожелавания и така сложен в менталността като отсъстващ и с това - желяем, през което съм винаги другост ми, защото чрез такава и се идентифицирам. От друг възникналост съм. В медийното ме няма, докато не се съ-обща през рейтинг на желаното ми, когато обаче преживелищността се подключи към общение, съприкоснови се с чуждост (за чуждия разбираме, че е антрапоморфност в подобност ми, а не вещност, доколкото може да ни успокои след отказа да уплътни желанието) и пожелаването започне да изгаря (като екстремизирана

емоция), отвъд съзнатото в конкретност се образува „енергиен възел“ (някаква нагласа, подстроеност) на ставане по необходимост. Преживността сякаш ме подава в правила (на играта живот) явност. Автоматизиращата ни в подредимост енергия на ставане в афект (защото точно той застава ме в безизборност) има свойството да се индуцира през палимпсестното, акумулирана отвъд събитийния житейски опит в словото, но тя никак не изтича явимо в общението, освен ако реципиента няма реципрочен на инициирания желателен образ на тялото, съответен на обозначавания през универсални в общжитието смисъл. Ако не може да ценности общението в съмисленост. Собственият ни интегритет (начинът по който се мислим правилни, адаптируеми към ареала на общения), веднъж възникнал, вече ни *назидава*, той функционира като протегнатост на автоматичния образ на идентичността (уплътнена в тялото) към позволените, индикирани от общежитийния смисъл, обекти на желание. Изглежда палимпсестът е семпла носталгия по смислеността на ставащото, защото е някак унаследеност на телесното (текстовото), на вещите сложими в (под)реден свят. Затова всяко говорене, поради необходимостта да е някаква разбираност, е *етично* рамкируемо и сложимо в актуалната за казаността мегакултурност. За индикиращата ни етична predisposition „най-чуждият“ е Бог, него не мога в непоносима болка да промислям като Друг и затова претърпявам като себе си, *съ-вест*, при която съм, в привиканост. Доколкото Бог е историзиран, някак в умаленост като да е отелесен, Той има да преживее погиването на плътското (ведно със снемането на „кодираните“ в природата ни, предназначени към Творенното несъзнати желателни тяги) и Възкресението. Така да се отдели от наличното и да е функционално-ни слово, тялото в станалост текстът да е - така всеразбраност е, видност. И с апокалипсиса да спре да става мислимият ни Свят, всяка понятност да се упразни. После да се претвори универсума в *несвършимост*. Заедно с известния ни смисъл на съществуване (през въвежданото тук разбиране, че за винагишна цялост сме) е заплашена да изчезне и цялата културност, доколкото тя е преработка (символно обозначаване, не-то, аз само казал съм го) до поносимост на възбръняваните от етичното "инстинкти" на

ощеляването без канон на цялостта, сублимация на "нагонни" пожелавания (в които изцяло авторизирам света съм), тенденциозно и продължаващо изтласкване от ареала на съзнаваемото като да е общезитийно-ни. Така, в предчувствие на самонихилацията си, понятността има да казва, че желание (желаемото, света) не докрай сме и несъзнаваемост никак не сме. Всяко разбиране отклонява изчерпаността на ставането, уважава живостта сложена в специфичното съществуващо. Твърди го в достойност да е. Настоява това такова да става. Всяко опонячено знание е нареденост ми от авторитет на смисленост и заплашеност от някакво разлъчване, което равни с умиране, доколкото е оставеност на произвола на чужд, не-Бога ми (на друг езика, който безпоятност ми е). Неизразимият, скрит в тайнственост образ на тялото (защото е недомислим, изключителен и през това семпло универсален) веднъж поместен в езика може да бъде предаван като съдържание, да бъде ползван извън първопричинителят си, деперсонализиран. Субектността колапсира, шокирана от безполезността да се стреми към нещо, определило я като отделност или се бунтува срещу пълната безполезност на пожеланието. Извършената преработка на нагонната енергия (тази, която удържа ме в живот, индивидуализиран) има тъмноносен, травматичен ефект, доколкото енергията на изтласкване надминава функционалната стойност на удовлетворяване на желанието. Каквото и да знам, както и изречено да ми е, упражняването на езика води до дефинитивно осакатяване на неговите източници (универсалиите, през които в смисленост съм) – саморазчлененост, „кастрация“, през която с нещо разделям се. Ако разбирам каквото и да е, то непълен (непълноценен) съм, парадоксално на намерението ми съ-общен да съм (в изцялост, адаптиран) в прегледност за всеки. Така, езикът изглежда да е свързаност и разделност в едновременност, общението има да смене преходните, частичните идентичности на другост, манифестиращи закона по който се сглобява общезитието и да престане в уютата на *откровението*. Ако за актуалната ни културност умиротворението е *приемане* и идва от поемането на ангажмента игрово да съчетае Аз-а с идеалния (и така известен ми) Друг, разбиран като погълнат и кънтящо гъргорещ във вътрешността ми, на който съм технология за изричане,

рупор някакъв, то в палимпсестното символната стойност на всяка идентичност е функция от монолога на непонятния, сложен в тайнственост, не-Друг. Така казвам, че конвенционалният акт (на еманципация на Аз-а при запазена свързаност с ценностите на общността), приемането на давлението на общностното валидно посредством употребата на културната матрица, без загуба на оличностената ценност, е водеща хармонизираща общежитийността схема. Социализиращ ритуал на състояване на заедността в празнуване, при което честването ѝ е апогейна смисленост на общението. И в контрапункт на това твърдя, че за медийното съдържание няма друга оценностеност, освен тази на публикуемостта (защото е абстрахирана от етичния канон на кой да е реципиент), поради което в палимпсестното преживяване имаме в изобилност експлозирано удивление, че речта невеществено твори съществуващото. Палимпсестът умиротворява с потреса от ненужността, пренебрежимостта на съществуването, на което ставането в случайност е откровение. И проектираната от това безпричинност на общението, безпричинеността му, през която наличното не е тавтологизираща травестия на имплозирали смисляния, самата станалост е смисленост. Следа на Смисъл, доказуем в напрегнатост с презумпция, че трябва да е иман, като да е теорема на абсурдността. Биващ някак, без изобщо да е в наличност. Есхатологизиран, и така сложим в коя да е ежедневност.

За палимпсестното завръщането на телесността като потентномедирано съдържание проблематизира изобщо конвенционалността, ако приемем, че тя е изрична вложеност на значимости в ставащото. На валидизации, придошли със смислеността на самоотречението, положено в казането. Изглежда, колкото поразбиран съм, толкова и по-малко от мен съм показаност, а през телесността съм в твърде прегледност. То е прозрачност ми, защото е чрез това общо-то ни (ми). И в тази явеност - желяем, мъртвим от коя да е чуждост-ми. Желанията така мислени нямат йерархия - всяко едно съществува за да бъде реализирано в предметна специфичност, но предметите единствено във вещността са изчерпаеми (защото са пълтни и се следват). В менталността предметите са „напластени“,

взаимопроникващи, поради което желанията могат да травестираат и да се индуцират в *тематично* множество. Смисълът няма власт върху желанията - те са себеобразуващи, а той е проекция на общение, (в реверсивност) диалогообразуващ, но може да валидизира „темата“ на пожелаваното, мотивният му коридор. Валидизацията е вторична по отношение на предметността им и се осъществява през асоцииране на разбиране към мотивите, а не през таргета на желание. Доколкото за симулакрумното индикационна е състояваната (като да е сложност в действително) моторика на медиирането им, за да е смисленост, желанието следва да е намерено в достатъчна обоснованост на мрежовата индукция на мотиви на изобщо съобщеността, които се повдигат в синхроничност с намерението за казване. При това валидизираща компонента е етичната субстанта на понятността (доколкото корелира към съществуването). Етиката е в специфичност имагинерна категория (от менталността, в отвлеченост ѝ), положима някак върху поведението, където и се публикува - изглежда тя привежда правенето към нещата, съставляващи света. Но етичното е предповеденческо, досъбитийно, то е случимо като да е вътрешна реч. Някакво слушане. „Етичното“, така мислено, е послушност. За да е функциониращото-ни в станалост, към него (в прибавеност-му) е необходим първообразен мирозданен план на съществуващото, на когото всеки индивидум е конкретизация, обременена от живост „разпечатка“. Когато, през симулакрумната картография на идентичността, от видимостите изчезне свързаността на смислянето с универсалното *изключително* (което и изобщо ареали общежитието), вече няма етичен коридор на правилността, няма какво да интегрира в мотивно гроздене желанията и да ги крупни към значимости. Множествата им започват да се образуват чрез спонтанно синхронизиране до доминация на статистически преобладаващите в наблюдаемия комунен отсек пожелавания. Свързаността им е сложена в етична безразличност - семпло симпатични са си и е само локално (в наблюдението) станала синхронност. В подобност са си, защото са отчетими чрез единен критерий, че такива са. Симулират се като решавани за ситуацията им на публикуване, интегрирани в субектното, докато са опростена сходимост-си (на роякът нарматив са,

автоматизирани от антропоморфността). Темите не диалогизират в съкровеността, в дебат обосновавайки допустимостта на желанията, резонансни са си, и жизнеността потича през магистралните на някак възникналата им пригодност, по освободеностите, притеглени към най-малкото разходване на жизнена енергия. В тази фаза на смислянето им, тематичните множества имат „масов“, деиндивидуализиран характер (като-модерното-са). Ментално комформистични са, етичната компонента е заменена с възпитаемите през пример (в показаност на правилност) „добър вкус“ и „толерантност“. Сме (това, такива), защото приобщени сме чрез правеното така, към правещите го по този (нашият) начин. Така през медирането желанията са тълообразуващи, от индивидуализиращи съдържания са предефинирани като квазимирогледни конструкции, свързвания на презентации. Желанието никъде не заварва чуждеец индивид, няма формоване на хоризонтален (конкуриращ) „друг“, доколкото се засрещат деперсонифицирани тематични множества (иначе небивалости). Поради несъделеността си (защото е само интензитетът си, рейтингът), желанието не прибавя значения към ставането си и хиперболизира само-себе-си, уяснявайки се в протокол на оправданост. То е само повикала ме към множество правилност, която като да не казва нищо за мен в същественост, през зачезването ми в манифестиране, (видимо) някак си станалост. Съм, защото трансперантен съм, лозунг на съществуване. Философемата на симулакрумното е функция на екзистенциална виновност, пребиваване в хронична напрегнатост, че е възможно словата да имат самовъзникващ смисъл, встрани от консенсусния. Че е вероятно и да съществува общовалидна действителност, встрани от някак валидизираната, инерционната на конвенционирания, многократно повторен навикообразен образ на ежедневно. Чествано като да е собственото-ми. Ако преживелиците съдържания не рискуваха да са някак истина в наличност, играене на живот нямаше да е възможно, доколкото игра без правила (които да я отграничават от кое да е насъчно-ни) е виталност, животопоток неразказваем. Неразкъсваемост е. Преживелищно симулакрумът е, като да е сложеност в празно пространство - изцяло витализирана умопостроеност, наглед без автор

й, групова. Манифактурирана. Но ако всичко мислимо-ни е фалшификат на вече симулираното смислено, без дори намек за (реален) първообраз, симулмортът губи очарованието си - нищо в конструкта му на ставане не хазартничи да е всеобщимо-то (към нещо, извънмерното-ни), всичко-то ни е допустима възможност за индикирана като правилност хрумналост-ми. Само да е симулираност ставащото прегледно, означава и да е в нещо оцетеност, не дотам позната "в действителност" наличност, а това е някак си вече реалност. В поне приближеност до реално-то. А симулакрумията е антиреалност, дори и не пита за действителното, затова и изглежда да е някак просто употреба на езика, специфичен-си ментален стандарт. Нищо от нищото в понятност. През този алгоритъм логосоподобна *всичкост*, в абсолют на разбраността, менталността може да е само, ако допуска и да е фалсифицирана (но така и възможна като да е истинна) самосмисленост. Да е някак отличима имитацията на общезитийното-ни, като чрез удостоверяване на „оригинал” на подредил ни в хармониум Свят, който да представи в експертна (през харизматично пророчество, някаква философска интуиция) прегледност, цитирайки демиургиращ-ни екзистер. Този, внимаващият-ни. На което симулакрумията е просто инструментално доказване през абсурдността на твърдяното, поради невъзможността за (безсъгласимостта на) позитивна аргументация на съществуването (ни/Му). Нещото, което така знам, защото само така мога да го узнавам, но искам да го знам изцяло и затова просто твърдя го (такова да е). Така гносеологичната лакомия продуцира насъщност, застава я да е функционална приложеност. Оригиналет на смисленост неизбежно (повторяемо, завинаги) възпрепятства фантазмагоричната свобода на пожелаването. Защото самото му наличие представлява дефиниране на ограничение. Втвърденост, плътност. Плът. В това разбиране, палимпсестът през концептуалния си конструкт предвижда наличие на функционална перцептивност, някаква пропускливост на смисленост, която създава „позитива” на мислимо като да е реалното. Реалността на палимпсестното е матрична, шаблонизирана, и има производствения си режим в застрашеността на симулакрума да крушира в уникална неповтореност. Да плътни някого в специфичност ставащ. Така

мислено, всяко желано тяло е отделеност, твърде-мен в заплашеност, но е допуснатост под принудата на концептуална несъвършеност на познаваемостта-ни (изречимостта). През тази разбъраност палимпсестът започва да *модифицира* плътскостта, да я притиска към прозрачност, „технологичност“ (стил на станалост), при непресякващо атакуване на умопостижимостта ѝ. Защото светът не преживяваме единствено като обозначима плътност, менталността е ирационална насъщност, имане (на нещата) в потенция. Случили се, преди изобщо да са ставали. В тази наративна програма следва симулакрумното мислимо да се *либерализира* – да приема в безразлично равновесие „реалното“ като да е насъщно наличие или фантазмагория, в едновременността на поведението (правенето в дайствителност). Да ги равнопостави – не защото не ги различава, а защото не ги смисля в разделеност. Плътскостта извън медийността е смислимостта като да е свръхконкретна детерминираност, наистина показаност на всичкото ми. Палимпсестът я ползва в значението ѝ на специфичен материал на комуникацията, средата на казаност в ареала на етичност, която ѝ дава формалното право да се състоява. Т.е. наличното, защото е неотстранимост, определя медийността като изобщо възможна и едновременно с това е неин валидиращ критерий, стои встрани от медийното *съдържание*. Като да е цензура, която не знае правилността, доколкото иначе (извън действителното в истина) и не-е. Така изговорено, през протяжността на общението, *идентичността* е някак в предварителност допусната персоналност, неуповителна-ми и с „природна“ (естествена-си, предсимулативна) моделност на функционирането. Тя е това правното, защото точно то е на друго-то в съответност, а заедно те вложени в задружност - действително ставащото (наистина, в очевидност). Персонификацията в палимпсестното, доколкото е естественост, свои „органична“ съставна, парадоксално кохерираща ефектите си с тези на чистата (универсална-ни) „етичност“. Но е и в заразеност от медийността, токсифицирано, в *криза* на ставането си. За симулакрумийното плътността е (защото е мислена етичноносеща) като *обожествена*, Бог е престанал да е трансцендирана универсалия, през която всичкостта екзистира и се е себеумалил, за да остане (обозначим) в менталността. Като плът, в заседналост (затова и тялото е все-

общеното налично, така преживяемо-ни). Симулакрумното вулгаризира въздесъщността Божия, тук тя функционира като инструментален гарант на комуникацията. Медийното ставане е унаследило християнския догмат, но е престанало да го разбира през откровение, казвано в авторитетност на изговоримото изобщо.

Заставайки в криза, на пределността да не стане въобще, палимпсестът блокира лакомията за доминация на казаното ми. Едновременно предполага и не допуска авторитетност, доколкото конвенционалната културност изглежда да е приключило, винаги договаряне-то, в което неучаствал съм. Експертиза на понятност върху живостта, игра на власт, доколкото е формулировка на реалия, произнесена заедно с разбирането, че е единстваш Свят. Така, всяка конвенционалност е тавтологична на разбирането (на нещото, нещата) и произносима. Институционално индикирана от езика на произвеждането ѝ като правилност (в общежитийния ареал, за който е смисленост). Следователно, палимпсестният бунт не е същностен, доколкото е възможен единствено, ако истинността е уговоръчна (симулакрумирана), а логистичен - претендира технологията, процедурността на съглашението. Поради което е етично ненормируем, единствено възможно "изкусен", въвеждащ доминацията на коя да е казаност на нещата като перспектива на ставането, през което - ужасяващ, монополизиращ реалното в автоматизма на каприз (непредвидимост, подавана през конкурираща се с конвенционираното *различност*). Палимпсестът, доколкото е в институционална-ни безоснователност, безпричинен, като да е видност на изначална етична накърненост, непоносимост на застаналост в бездостойнство, преживявано като потъмнена житейска реципрочност. Несъответност на примиряването да съм някой в тяло на друг ми, на другите ми. Интуиция за справедливост, експлицирана като потрошеност на всевъзможността. На вечното, имано от име, като да е полис, а не Свят. Така, в палимпсестното статукво, общението е само технология на пререшаване на разказа за света, а съглашението, което протоколът на случване обслужва - единствено актуалност в акт на снемане (защото не-така-разбраност е). През палимпсестът има четимо намерение

за казване от бездостойник към чуждесщ реципиент, който няма вменено му от конвенция задължение (въвеждано през заедността) да е в режим на разбиране. Съгласеността за общението е миметично, вече заварвано ментално образуване - конвенционализирано до псевдодействителност, към която (триангулиран) в съотнесеност разговорът е разбираем. Почти такъв. Неразбраността е отказ от действеност, доколкото тя, поради “природеността си”, е възникваща съвместност. Инициативът на симулакрумното общение е понятен, не и разбран. Безсъгласен, отпаднал от света в усамотеност и там - като да е суициден, не дотам живящ. Скрит от живота. И до палимпсестът - невинен за злокобието на света. Самотийникът в симулакрумния отрицава всичко, отмахва Света, доколкото вечност дефинитивно няма. Действителността рунира през етична нихилация, амортизира се. Другостта се затрива в едновременност с менето, но така подхлъзната някак да бъде в опразненост, вещнотията остава възможност за всеки някак-си биващ, символна ненакърненост е. Имана е като речева формула, произносима като в похабеност, но недадена на мъртвостта. И така, недостъпна за отсечение, пльткостта е в отделеност, като в привилегирована утаеност живяща. И през вик (натурамортно) оценностена, явявана по повод на смърт сред нещата. Символично убита (на показ) и така опредметеност. Но вещта достойнство няма (антиантропоморфност е), така разбирана е. Сложена в съ-общение. Съвместена публичност, като за всеки телесност е, доколкото е мъртвостта в наличност. Със самотта (уникалността) на специфичното пльтно си отива *нещото*, заради което размирникът на палимпсестното би оцелявал в Света, заради което е спонтаннозначимо да си ... жив, заврял помежду нещата. Смъртта го очертава и го завещава на животията, защото само в нея е. Премълчавано и затворено в живостта, неизплуващо до отрицаването ѝ. Размирнеността важности живостта. С това тя абстрахира конкретността, племени я. Като че самото съществуване на Свят е етично оценностимо, като отвоюване на съществуване през огнищността и оттам - животът нечий нещо да значи. На всекиму живота, заради самото му наличие, съществен е. Помним, защото в смъртта незаместимост си и така е за всеки. И така, всяка размирност, сложена в общение, има премълчана остатъчност

надеждане (ресурс за вечност да е). И изглежда да е екзистиращ идентифицираният през казване (някой, този) шок да преживяваш в амбивалнтност ставащото - съдимо в някаква етична ограниченост му за да е съ-общимо, да са в мислимост каквито и да са параметри на живостта за да е изобщо явеност. Живеенето няма в единственост принадлежна му правилност. Тайна неосветима е, доколкото е неразделена само-споделеност. Живостта е изключително личен акт на явеност, а е в еднаквост раздаден на всички. Общежитиен. Така, суицидодаването е в мотивен недостиг за абсолютното отрицание, нужно е в тъмнатата на нихилираното ценно да се завлече светост-та (осветения от живота Свят). В палимпсестът способният в пренебрежение да отмахне у-достояването на себичността си, придобива през възможността да бъде някакващ свободността да потроши всяка друготия, коя да е невключилост го. Защото така. Защото може да бъде правено. С което нихилира разбирането, безценности смислеността на живостта и демонстрира изказването си като вече-действие. Деудостояването е правене докрай, жест-заличител, чрез който се смира ставащото в конвенционална рационалност, доколкото всяко помнене през жал на фамилността на другостта е ирационално, афектно изсипване на ментална недостигналост. Жалеенето е смислова дилетанщина, обслужвана като да е институционализиране на отсечението. Подмяна на размиреността. В това разбиране, съглашението е усреднено общо място, от което всички актуалности са се отдръпнали. Агора, на която са разпнати човешки огризки. Така паметувана живост. Да не забравяш на някой-си страдането, означава и да се примириш с раняване смъртно, извършено от всеки друг. И върху другите, самият-ти. С което казвам, че *да разбираш*, означава *да си съ-гласен*, апологетизиращ пострадалостта. Палимпсестът е усилие да се смене страдането, пустосване-му.

Симулакрумията, в нищо невялюбена, произвежда мъртвенето етично неутрално - то е в еднаквост приемливо, възприемано през повтореност и недопустимо, доколкото произволеният човек е само-живящ, иначе не-е. На смъртта остава да е случая, там (така) тя брои ни, доколкото неузнали сме я в преживност. Така мислено, имаме мъртвост в

архив. Събран и описан в изчерпателност чрез понятността, защото смъртта е за всички, в еднаквост ужасното-ни реално. Палимпсестът е акт, който дели мъртвостта от всяко случило се, вече бивало и повторимо. Доколкото мъртвостта е съкровено такаш-за-мен, тя е изключителна. Тъй като не може да бъде повтореност-ми (за мен и у друг), всеки път предстон. Маранята на тази ѝ неувимост, допуска размирникът да заличава Света (понятният-ни досега) през някакъв акт на безсъгласуваност, а с него всичкото биване за всеки, доколкото (така смислян) актуването му е антидействителна казаност. Не произвежда реалния, сменя всяка такава, била дотогава в норматива на общението възможна(та). И подава на живота всевъзможност, потенцира го за смислеността. Палимпсестът има предела си не в загубата на възможността за (обживяем) свят, а в съгласуване на мъртвостите. Неживността е безпределност на разбирането. Диалогът по повод на смърт няма количествен измерител и е в постоянство недостатъчен, защото никой и никога не може да бъде изключван от разговора (а всеки говор е) и ако изобщо казва, то неприключилост е. Истинността на мъртвото е пределът на достоверното, няма представляващи го, неизкусност е (доколкото е несвършеност е и безсвършеност). Речта по повод на смърт не може да е лидерствана, защото никой моят смисъл на живот няма, а (точно) него през смъртта си казвам. Той безподобен е. Аз съм образуването на смислеността, извън менето тя спира да бъде, със сигурност моя не-е. Ако смъртта достигне лимита на съглашението, оттатък който да е съвместеност, то би станало безсмисленост-си, доколкото би произнесло някаква (житейска) съобщима ни ценност. Оценностяването изглежда да е съдено за Света, в контекста на преставането му да е смисленост. И така, масовият отказ от конвенционална инертност е възможен и безсмислен, доколкото състоява заявеното като логистичен *нихилизъм*. Прави езикът просто функционираща валидност, действа го. Буквали вечнеенето. Палимпсестът е възможен, защото живеенето в симулакрумия е етично самоубийство. Тя е съгласеност вечността да е ненужност, родова изобретеност да е всеобщата свършимост. Така, като че общезитието агонизира в самоделност на мъртвенето си. От живеенето е изведен смисълът, оттечен е, и сега се договаряме за времето. Да приключва (някак).

ДОКОЛКОТО В СЕГАШНОТО МИ РАЗБИРАНЕ МЕДИЙНОСТТА ПРОИЗВЕЖДА ВРЕМЕТО през технологията си на състояване, то ще (се) свърши, ако зрелището еднозначно стане живот.

През въведеният алгоритъм на казване, палимпсестното е прегърнатост-ни, крачене към мъртвост и единствената безсмислена, в откровена-си напразност (за нищо) заедност-ни. Пустото пространство на спонтанно ставане на Света (някакъв, временен). Палимпсестът е семпла така станалост, по силата на собствената си правимост и през нея - прелевантен към нормата на ставане на зрелищността. Иначе самото му мислене би било безетичност, функция на въвеждана в умисленост (през него) екзистенциална недостатъчност на наличното, която ентропира в радикалност съгласимостта. Дори чрез самата му характеризираност да е афектна разбунтуваност-ни, е в предзаложеност етическа (екзистенциална) непригодимост, макар и мислена като да е реактивна, някак нарушена от съглашението, справедливост. Доколкото е вече характеризирано в изложението да е повече витализирана живот, отколкото естетика (разбирана като норма на допустима-ни симулираност), досега дифузността на палимпсестното се оставяше като платформена, от нея, през намерението на смислящият го, то схождаше или не към актуалност на случимото (неконвенционална семпла възникналост). Разбирането на палимпсестното, обаче, е функция на някакво смисляне на изместеното състояние на съзнанието (което е основополагащия тренинга ни статус) и за самото му въвеждане в изложението като освободеност на субективни микросюжети на живот е необходимо кодифициране на (легитимираща я) норма на етичност. Изглежда изместените (от ежедневният им статус на функциониращи-те субектността) състояния на съзнанието да подключват към непроизволима, някак в предходеност на публичността станала, *автоматичност*, която е антирационалност и през това етично-ни (в кодираната ни да е стриктна съ-мисленост културност) неприемлива. Самото ѝ ставане като да е прегледност-ни е показаност на нещо(то) на себичността в прекаленост и поради това – безнормалност. Изглежда непубликуемостта е не (изобщо)

несъществуващото, а етично отвратителното-ни (собствено нашето-си) и има като доминираща (инкриминираща го) характеристика втвърдената си персоналност. Ако, обаче, явената в палимпсестното персонификация е ситуационна (така случилата се), такава е и етичната ѝ характеристика, което означава, че няма как да я имаме предвид (в преднамереност) аномална и така да я понятем, ще трябва да я оставяме да (си) става някаква за всяка ѝ актуалност. Което е само по себе си ненормираност, оттичане на разбираемостта в своеволимо интерпретиране, ако е изобщо някак допускано за нещата през това да бъде мислено (нещо). Доколкото е ключ към несъществуващото (и затова) естетично, палимпсестното е в съответност-си като изкушена въведеност на единствено интимно преживяното в смислимото-ни. Ако, обаче, е живост, изглежда да е през нещо изискано така да можем да казваме нещо за нещо-то (палимпсестът през нещо трябва да е апелиран). Статусът на изместване на съзнанието е тогава съответното на палимпсестното, през трансът изглежда и да е апелирано и само така в поносимост-ни, той е (в този алгоритъм) собствено протоколируемото му (за културността) биване. И още, трансът е общодостъпен-ни.

Понастоящем нормалността съпровожда разбирането, че ако някой има способността нещо да извърши, то значи извършимо и извършвано (от точно него и винаги) е. Нещата са такива, каквито са, доколкото са по способност такива, а не по субективно намерение. Т.е. нормалността изисква някакъв (квалификационен) ценз, през който и да бъде мислена. За симулакрумията такъв ценз е технологичната способност да публикувам (употребата на език), да казвам нещо в достъпност-му и така да го произвеждам в норматива му. Правилността на всяко нещо е корелираща с начина по който вече се постъпва(ао) в сходни ситуации и културния навик следва да се възприема като нормоопределящо (непожелателно) валидното. Тя ще е легитимна, ако е въведената правилно (през експертиза и лексикална адекватност, които са на свой ред нормативни). Правенията са винаги казаност, публикуваност, което изглежда да е единствената им същественост и е начинът изобщо на обосновка на понятията ("така се мисли", някак е "прието да е"). На този, нещото в норматива казващ е предоставена

произволността във всеки специфичен случай да е така изговорил се, като че да твърди съгласността си с протокола, през който се понятия по подложеност (вече разбираност, съгласно класифицируемият набор от мотиви). Като да е казвано не нещото, а начинът по които смислимо е подрабъраност. Така и не казваме нищо за нещото, никога в специфичност-му (защото то е родово знато-ни, сложено в езика и така имано при всеки случай), а за конвенцията на общението. Не съгласим света, а концепцията за начина, по който ще се изговаря. Следва да мислим изобщо публичността като вече (конклюдентна) съгласеност, защото наличното (това такова мислено) е от нея възползваност. И това е начинът, по който познаваме нещата, а не в параметрите на индивидуалния ни опит (с нещото, преди да е това, казаното). Така в случилото ни се възниква гранична полоса между непосредствеността на преживяването на живостта (като безопосредствана ни опитност) и автоматичната нормативност на понятността (тя ще е нещото на всички). Ставащото е натиснато да е в разбираност виждано, но е мислимо само като съ-делено и така няма как да е от мен (някак, спонтанно себично) видяното. През смислеността се появява етичен критерии на правилността, доколкото е всеблага да мисля в разбраност, защото така можем (нещото) заедно да мислим, а общежитието е събор на (това) така мислещите. Въвеждането на идеята за нормалността е акт, през който се разрешава дуалистичността на предходното - това, което можем изобщо да казваме е така или иначе всичко казваемо, а другото (ако е изобщо допустимо такова) е аномално и поради това немислимо (ни). Ако някой в несъгласност е, то той е в изведеност от общежитието и умълчан (карциран в нашето-си, доколкото, освен разбраността, друга комунност няма). Изглежда всяка съгласуваност е нарочна фантазмагоричност, доколкото коя да е насъщна-ни специфичност на ставане се предлага като натрапчивост на непосредствената живяност, а понятността е твърде отстраненост ѝ, манипуираност (към нещо склоненост) и така живна неживост. Признато недотам жив съм, ако видим (в света-ви) съм и иначе изобщо и не съм (ведно с живостта си). През това можем да мислим палимпсестното като съществуване в парадокса да съм, доколкото (като) друг съм, немъртвъ, което е и източник на хронифицирана напрегнатост. Така, ако се отърве от

всяка естетика, палимпсестът ще е способност да се вижда (в нещата) развълнувано.

Крайната несвързаност в общежитиен ареал, чрез който да се съществим, изглежда да е непригодимост-ни, твърде отвлеченост-ми в самост. И поради това - неуютна екзистенциална анонимия, ужасението живостта да се безмисли и все пак да времее. Така зоната на въздействие, в която е възможно развълнувано общение, е определеното от инсайтното преживяване на нещото, което връхлита ме като да е своената-ми актуалност, но е и повдигната в наличното вече съ-общавана живяност, която понастоящем преработвам, за да я трансформирам в параметрите на някаква (маркирала я като да е мен, моя) конвенционалност-ни. Изглежда всяка ми видимост е процес(уална), незавършимост. Така, трансформацията има да удържа в амбивалентност самостта и конвенционалното-ни, поради което трансът (изместеното състояние) е някаква справимост на съзнанието, адаптираност към нерешима инак дихотомия на ставането в наличност. Трансформируемостта, уловено в мисленото актуално-ни, ще е и безусловна действителност (така действащото) на общежитието, ако помежду ни (за констелираните в общението) задейства съотношения, които да разставят персонификации в микросюжет, подаден от инсайтното изсипване (където сме като в предзададеност, повече от себе). Защото изглежда съжителството друго и да не прави, или ако през друго намерено е, то общение в тази му смисленост не е, но може в понятийна алтернатива на автоматичността на инсайтното да е съгласуване (понятеното извън трансa и така като-произволимост). Предзададеността изглежда като породеност, става в режим на устойчивост (ми). Веднъж така помислена, себичността е в разрешеност и чака да бъде звана (повиквана), което е чрез този акт стореност като да е изборна-ми и сочи разнообразието на вероятни (ни) идентичности и съответни им матрици на светове, в корелация с които да бъдат разбирани (идентифицирани). Ако светът има тенденция да се рои, а знатото - да го редуцира, то преживелищно е нужна кодификационна езикова платформа, през която да е възможно двете да са смислими в едновременност - това понастоящем изглежда да е конвенцията на

съгласимостта и даването на разбиране (на някак ставащото), съотносимо към общима цел. Това, което казваме е така, защото такова изказано, то аргументира съгласието. През това действащото ще е изобщо (в изключителност така) регистрируемото, а не някак ставащото, което и не щем да знаем. Действителното е такова в намерение, при което наличното е специфичен статус на менталното. Ставащото в наблюдаемото е проявеното в тези (обособени-му) тенденции на замисляне. Предходното сочи, че действителното е такова мислимо по етични предпоставки, през поемане на гносеологична "отговорност", че ще сме в изрична допустимост сложили в разбирането точно тази норма на ставане, която да го експлицира (това, такова да е). Жестът, с който подбирате нормата на ставане някак е и същинския за общението екзистен акт (или поне синхронни са, доколкото екзистерът се мисли трансцендентен-ни). Действителното се определя през поведение (това, действащото в етичния код, където е от-език), поради което няма концептуална необходимост казаността да корелира към перцептивно-ни давано (нещо). Поведението единствено сигнализира понятността на мотива си на ставане, при това в изрично въвеждана от разбирането презумпция, че е (наистина) искано и разумно в доброволно общен-ни свят. Доколкото етичното имплицитно казва съществуващото, изглежда изборът на критерии за мисленето му е въвеждан като външен на общението, абстрахиран от съдържателността му (доколкото не-благо и не-е, то не може да бъде в легитимност мислено), но при счупване на доверителността на общението е смислима и произволима относителност на правилността - тя е в режим на несъгласимост и въвежда през избор (на множеството изборите) нормалността. Така ще е някак съществуващо *същественото* за казващите света, то е и нещото в смисленост. До въвеждането ѝ през избор на етичен критерий за правилността на правеното, действителното е в дифузна си неопределеност и може да бъде премисляно и като витална живост, и като квазидействителност, дефинирана през нежелана-ни демиургична програма. В този алгоритъм, етичният знак на ставащото (и екзистер на вероятно наличното в съществуващо) е функция на сходяването му към харизматичната цел на общението. Изглежда нещото трябва да е

замислено (някак сложно в език), преди да е станало и след като вече е биващо - твърдяно като съществуващото явно-ни. Така съществуващото е в многофазен протокол на верификация, кулминиращ в смислова значимост - това *оценностено* в общението, което се има предвид като формално основание за образуване на общежитиен ареал, за който и ще е смисленост. Общежитието е изобщо такова, защото удържа целта като в действителност възможна си (сговорима), което предполага, че съглашението е в удовлетворяваща степен отстъпеност от всевъзможното, компенсирани от преживяема синхронност (оцялостеност), живот (като за винаги) в съпричастна заедност. Доколкото протоколността е инструменталност, тя при функционирането си произвежда съглашението, но и предполага като налични смислеността и цялостта, застава ги така-да-са. Изглежда всяка конвенция, през която разбира ни сме, е семпла власт на казаност на нещата като светът (точно този, такъв) и е отстранима от действителното, поради което инструменталността въвежда понятието в автоматичност, абстрахирано от преживелищното съдържание. Така законът на трансвият ни статус е просто трансформиран от изразимостта му във втвърдима конвенционалност. Но доколкото доверителността ни към общението е в зависимост от ценността на целта му на ставане, съглашението се счува с потъмняването на значимостта ѝ. Последното сигнализира някакъв порок на ставащото, декомпенсация на универсалното разнообразно, причинена от автоматизма на конвенционалното, който го свежда до допустимото. С потрошване на доверителността става явно, че компенсиранието в общението на някак станалото-си трябва да е през доброволност и справедливо за всяка персонификация, от което (при нарушаването му) възниква и задължение за спазването на балансираността му. Тази задължителност се нарежда от абстрахираността на конвенционалното от специфично съ-общаваното през него, конвенционалността като да е само медиатор му до смисленото целно. Така, за да се състоява *доверителността*, общението следва да се придържа към харизматичността на етичните кодове и да не конвенционализира, което оставя смислеността в режим на инсайтна случимост, а заедноста - дефинируема като да е специфичното правило на езиковата игра,

която удържа казванията на преживелищните съдържания някак в разбраност. Защото е спонтанност (ненарочност) заедността на харизматичното е това в общението, което е винаги ставащото, персоналният сценарий на явното-ми и е съдържателност не на (множествено) общежитие, а на специфична констелация на идентичности, през която е в прегледност-ни. Доколкото е игрови конструктор (някак си зрелище) от констелацията е отекло (конвенционално) действителното, но доколкото е харизматичност, то е и свърхреалното-ни, случимото в явност. Защото е несъщественост (твърде съгласеност), а само като да е разбиране (привнесено от някой-си, дисоцииран трети-ни, *смислено*), правилото на игра е и мислимо като да е надетично, някаква редукция на разотчаяността - оспонтанена креативност на формулата, през която нещата-са. То се сигнализира чрез разбраност, доколкото подмяната на някой от компонентите на казаността със значещото в универсалност (конвенционализираното) би разпаднало заедността, би я въвело като безистинна (вече направеност), круширайки преживяемостта ѝ в речникова понятност. Правилото на игра изглежда основано не на етично повдигнатата цел на общежитийността, а на презумпцията в произволимата разумност на персоналностите в констелацията (че имат намерение нещо-то на езика да казват), и на значимостта на приноса им към явяването на света като да е смислен-ни. Пригоден. През този алгоритъм правилото на игра и се трансформира в случима произволност на индикирани преживелищни съдържания, доколкото извън намереното в езика, инициаторът на казването няма откъде да знае какво има да казва. Така произволимата промяна на сленга на казаност изобщо променя отношението към носителя на казането (до поставянето му в недобросъвестност, че не-точно-това с казаното изрича). Играта предполага допускането, че стилът на казването и персоналността са неидентични си, но правилото на игра дава изрична кодификация на корелацията им, прави я мислима през някакво разбиране свързаност и така я легитимира за актуалното общение. Изглежда, защото е в предпоставеност (по принуда на правилността) недобросъвестен, лицедеецът може изобщо всичко да каже и така да въведе изцяло вариативността на света (както и своята) за всеки свидетелстващ. Така

всяка казаност се намира в резултата (си), а не в подложеност на цел и е (изобщо) изговореност, доколкото е влиятелност (въздействащото ни казано). Но доколкото самото казване е възможно да се мисли като (обосновано-си, през някакво намерение) поведение, в игровия акт следва да се разделя смислово буквално казаното (в речниковия фонд) от изговореното, доколкото влиятелността не се определя от понятността, а от повтореността - парадоксално за медийността, най-влиятелно ще е сингуларно ("оригинално") казаното като да е неизвестното-ни (неизвестното ни от езика, ползван досега), при което иновацията е в разбираността на мотива на казване, не на съдържателността на изговореното. Така етичният код е отместван от възможността нещото да е изобщо по този начин познано (доколкото игровото е бездействително знато) и наливано като смисленост в силогичното съдържание. То е толкова повече актуалност-ни, колкото е по-малко афористична цитираност. Самото изговорено остава да е етично безразлично, като да е изпуснатост на станалост в играта на съ-мислие на света. Посредством този алгоритъм на казване в понятност-ни, всяко познаване (познание) е някак узнаване за смяна на правилото на игра и принадлежните ѝ характеристики, през което палимпсестното е разбирано като приласкаване на чуждото-ни в понятимото. Всяко възможно оразличимо-ни, независимо от статута на изместеност-му, включително нетрансовите съдържания. Уширяването на света до всевъзможния (неединстващ), но предложим във внезапна изчерпателност чрез актуалното случимо, изглежда да обективни разбирането (му) през дисоциираността на съзречаващия (трети, или поредния във веригата на свидетелстващи зрелищността). Като че за обективацията на явното е достатъчна публичността (му), разбираана като само актуалното-ни, предложеното в специфичност за обглеждане (съдене) и вероятна станалост, единствено в тази му допуснатост. Казването, че точно това от всяко друго възможно е случило(то) се, запира смислеността в така станал героим за разбиращите изказването свят. Изключва другото някак ставащо, до степен и да не е станало (за нас, общимите в съделена актуалност). Публичността като преживелищно събитие е единственото ни (условно) като-реално-ни, него съобщим, но е и някак залялото всичкостта наистина ставане,

доколкото, ако едното е ставащо, то всяко друго (различно му, на всеки друг) може да става (наистина). Явното равни разказите на света и казва живостта като изчерпаем ресурс (защото, ако в истина става - незаместимост е). Обръщам внимание, че до въвеждането на аргумента за наистина изтичащата в съ-общаваното живост, наблюдаваното през медийността явяване на като-реалното е концептуално ирелевантно, поради жеста на отдаване на съдържателност на случайно придобити характеристики на ставащото, които не биха били валидни (съответни му) в друг модус на случване. Така живостта се твърди като неприсъща на съществуващото, някак придобитост през наблюдаемостта (му) и такава, доколкото е неспецифична принадлежност на персоналността - на всеки, в качеството му на дистанциран свидетелстващ, дори и само да е мислим такъв. Следователно, ако за някого нещо (изобщо) става, то той в живот е, агонен. Изглежда ставането изморява съществуването, плътни го до суровина на биване. Живо ще е това, такова съществуване, което е в изчерпателност уплътнено и така е кондензирана разбраност - именна-ми казаност, маскирана чрез изричното показвано като да е изцяло описаност-ми, повече от мен повиканост-ми. Палимпсестното през анализа в настоящото изложение е все по-малко конвенция (и е почти-живот), макар и да изглежда, че свидетелстващият е в това-поставеност поради инструментализирането на зарелището. При това, за да е функционален палимпсестът, не е необходимо дисоциирания от констелацията (свидетелстващ) да е хоризонтален-ни друг, достатъчно е да е възможно у-плътним (в субектност). Остава в неяснимост доколко е докрай изведен от общението, ако е някак мислен в понятийния апарат на констелацията (и така индикиран от нея, о-съществен). Живостта през палимпсестното сочи свидетелстващия като непреднамерено преживяващ-се в дисоциация, независимо от формалната роля на оказалия се отстранен в зрелищността, т.е., за да е случимост-ни-се, животът следва да е преживяван, не разбиран. Остава да кажем, че за нуждите на това изложение е без значение дали ставащото е в истина съществуващо като да е живост, достатъчно е свидетелстващият наистина (в увереност-си) да се преживява живящ. И така сложен във виталността на насыщното, спрял времената. С което палимпсестното се казва в поставеност на собствения си резултат, като

тавтология на формалното обстоятелство, което би го верифицирало (вече станало, преди да е разбраност е). Изглежда палимпсестното е вече състояло се в намерението си да е видяност-ми и е безпотребно, в ненужност ставащо (налично-ни), поради което е възможно и само като смисленост (да е, колкото е понятност).

Последование на изложението:

ТЕНДЕНЦИОЗНО КАЗВАНЕ към автора на текст, мислено като да е някаква, в подобност на живот предложено.	1
МЕДИЙНИЯТ КАНАЛ универсализира актьорския инструментариум, приплъзвайки локалните културни обособености в съ-времие.	11
ВЪЗПРИЯТИЕТО НА СВЕТА КАТО ПРОСТО ДОСТОВЕРНОТО е с различен интензитет, което семантично граничи общежитията и деунифицира актьорския инструментариум, като предназначен да произвежда неистина.	22
В КАЗАНОСТТА ТЕЛЕСНОТО Е ПОВИКАНО КАТО ЧУЖДОСТ и е съблазняване към смисъл.	28
ПРИ МИСЛЕНЕТО НА ИМИДЖОВИЯ КОНСТРУКТ като дифузност на фантазмагоричното и в действителност ставащото, подготовката на актьорския акт е модификация на социализиращ сеанс.	32
ИДЕНТИЧНОСТТА Е ЕФЕКТ НА АКТ НА ЗАМИСЛЕНОСТ и пръква света в едновременност с менето.	39
АКТЪТ НА СТАВАНЕ НА ЗРЕЛИЩЕТО е наивно казване на менето като да е съществуващо.	45
МЕДИИРАНОТО Е ОТВЛЕЧЕНОСТ на Света, семпло казване ми.	48

АКТЪТ НА ЛИЦЕДЕЙСТВАНЕ е квазиспонтанен жест на съществуване.	52
ЛИЦЕДЕЯТ е имиджов конструкт.	64
ЗРЕЛИЩЕТО Е ЗАЕДНОСТ, обречена винаги да става.	73
ЗРЕЛИЩЕТО СЕГА Е ТЪРПЕНЕ НА МОНОЛОГ, ерозия на смисленото.	80
НИХИЛИЗМЪТ НЕ УНИЩОЖАВА ВСИЧКО в зрелището, а казва точно-ценното ми, защото само него и разбирам.	83
СПОНТАННАТА КРЕАЦИЯ е палимпсест.	88
ПАЛИМПСЕСТНОТО Е СЕМПЛА ФУНКЦИОНАЛНОСТ на екзистенциални статуси.	105
ЛИЦЕДЕЙСТВАНЕТО Е САМО ЕДИН ОТ ФЕНОМЕНИТЕ на палимпсестното.	111
ДОКОЛКОТО В СЕГАШНОТО МИ РАЗБИРАНЕ МЕДИЙНОСТТА ПРОИЗВЕЖДА ВРЕМЕТО през технологията си на състояване, то ще (се) свърши, ако зрелището еднозначно стане живот.	135

Свързани публикации:

Подробно изложение на ползваните в концепцията за сценична конвенция „театър-метаезик“ тренинги можете да намерите както следва:

- Подготвителен тренинг в: *Пърликов В., ТЕАТЪРЪТ КАТО МЕТАЕЗИК – монография, ПК „С.АФО”, Ловеч, 2007, ISBN 978-954-784-093-5*
- Основен тренинг в: *Пърликов В., Тематични записки върху ПРАВОСЛАВНАТА РЕЛИГИОЗНА ДРАМА, VIA NEGATIVA свитъци, ФОНДАЦИЯ КЕРИГМА, София, 2020, ISSN 2683-0809*

VIA NEGATIVA / свитък 5

редакция м. януари, 2022 г.

Редактор: доц. д-р Валерий Пърликов

Издател: ФОНДАЦИЯ КЕРИГМА - гр. СОФИЯ, БЪЛГАРИЯ

ISSN 2683-0809